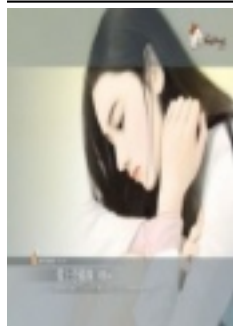

Một Cộn̄g Một Bằ̄ng Ba

Contents

Một Cộn̄g Một Bằ̄ng Ba	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	17
4. Chương 4	24
5. Chương 5	32
6. Chương 6	40
7. Chương 7	46
8. Chương 8	54
9. Chương 9	61
10. Chương 10	71

Một Cộn̄g Một Bằ̄ng Ba

Giới thiệu

Nữ chính của chúng ta, là một model, vào một ngày đẹp giời nào đó, cô bị lão boss khôn nạn bỏ thuố

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-cong-mot-bang-ba>

1. Chương 1

Mặc dù đã gần nửa đêm, nhưng trong Công ty người mẫu Khải Lệ, mười hai mĩ nhân xuất sắc được chọn c
trận chung kết vẫn đang gian khổ huấn luyện.

“An Tâm Khiết, luyện tập xong, cô đi đến phòng Lưu tổng một chút, có chút vấn đề về vòng chung kết muốn
cùng thảo luận với cô.” Khi sắp kết thúc huấn luyện, giáo viên huấn luyện đi tới nói với cô.

“Vâng”. Mặc dù cảm thấy có chút khó hiểu, nhưng lần tuyển chọn người mẫu này của Công ty Khải Lệ chủ
yếu là do Lưu tổng tài trợ, đối với yêu cầu như vậy, An Tâm Khiết không có cách nào từ chối.

Vội vã tắm rửa một cái, cô mang theo tâm trạng thấp thỏm bất an cùng tâm tình có chút tò mò lập tức đi tới trước cửa phòng Lưu tổng. “Lưu tổng, không biết muộn như vậy còn gọi tôi đến, có chuyện gì vậy?”

“Đừng nóng vội, uống một ngụm nước chanh đã. Huấn luyện có cực khổ lắm không?”

“Cảm ơn, huấn luyện không cực khổ chút nào.” Cô ôm ấp khát vọng, một mình lẻ loi đi tới Khẩn Đình tham gia dự thi, cùng với các giai nhân khác cạnh tranh, cô không hề có kinh nghiệm của một người mẫu, so với bất kì ai đều muốn nỗ lực.

Cô cho rằng Lưu tổng là vì vòng đầu mới tìm cô nói chuyện, liền không hề nghi ngờ hấn, cô uống nước trái cây do Lưu Tổng đưa cho.

“Ta thấy rằng An tiểu thư đúng là một người mẫu tiềm năng, một người đẹp nhất, rất có thực lực đoạt giải quán quân, chỉ cần có người ở sau lưng đẩy cô lên, trợ giúp cô một chút tài chính cùng khích lệ...” Đôi mắt hí chứa đầy tà sắc của Lưu tổng dán chặt lên đường cong lả lướt của thân thể cô.

“Lưu, Lưu tổng... Người vừa cho ta uống...là cái gì?” An Tâm Khiết bỗng nhiên cảm giác được miệng lưỡi khô khốc, đầu choáng váng mắt hoa lên, Lưu tổng bắt đầu tiến lại gần cô, cô bất ngờ ý thức được: mình bị người ta hạ độc!

Không kịp nghĩ gì, khi tay của Lưu tổng chạm đến thân thể cô, cô dốc hết toàn bộ khí lực, dùng giày cao gót hướng về ngón chân của Lưu tổng, làm ông ta đau đớn kinh hô trong nháy mắt buông ta ra, cô vội vã hướng cánh cửa bỏ chạy.

Thế nhưng cơ thể của cô ngày càng trở nên suy yếu, ánh mắt cũng dần trở nên mơ hồ, cô quá hoảng sợ, quên không la lên, cũng không còn sức để la lên, chỉ một lòng muốn chạy thoát khỏi bàn tay ma quỷ đó.

Phía sau truyền tiếng bước chân, làm An Tâm Khiết vô cùng hoảng sợ.

Cô hoảng hốt chạy bừa, nhìn thấy cánh cửa một gian phòng khép hờ, cò mò mở cửa thấy số phòng là 2101, liền liều lĩnh đẩy cửa đi vào, xoay người khóa cửa lại.

Tựa vào cánh cửa, nàng có thể nghe thấy tiếng tim đập điên cuồng của mình, lòng bàn tay và trán không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, nhưng ngoài cửa lại không có bất kì tiếng động nào khiến nàng sợ hãi truyền tới.

Nàng an toàn rồi sao? An Tâm Khiết nặng nề tới cực điểm bước đến, căn cứ vào trí nhớ sờ soạng hướng chiếc giường lớn trong phòng đi tới.

Mặc dù ý thức của nàng đã mơ màng ở sát biên giới, nhưng nàng cảm thấy được bản thân đã an toàn.

Cũng may bạn cùng phòng vì nàng mà để cánh cửa mở, bằng không, có lẽ nàng sẽ thực sự bị kẻ vô nhân tính đó xâm chiếm...

Mang theo suy nghĩ vui mừng đó, An Tâm Khiết lấy chút sức lực cuối cùng bò lên giường, rơi vào hôn mê.

Trang Minh Tuấn đứng trước phòng 2107, mang theo hơi men nồng đậm nhẹ nhàng gõ cửa: “Ái Linh, mở cửa”.

Hắn vốn cùng bạn gái Cát Ái Linh đến Khẩn Đình nghỉ phép, không nghĩ tới gặp Công ty Khải Lệ tổ chức thi tuyển người mẫu tại Khẩn Đình, hầu hết người ở ban tổ chức đều là bằng hữu của hắn, thịnh tình không thể từ chối, hắn đành cùng họ tới quán ăn đêm uống mấy chén.

Cửa phòng không có động tĩnh, hắn đành phải tự mình lấy chìa khóa mở cửa.

Có lẽ cô ấy đang tức giận.

Mặc dù trên đường nhận được vài cuộc gọi từ cô, nhưng hắn lại không thể dời đi, vốn là muốn hai người có một buổi tối lãng mạn, không nghĩ tới ngày đầu tiên, hắn đã để cô một mình ở trong phòng, cũng khó trách cô ấy sẽ tức giận.

Trang Minh Tuấn xoa nhẹ huyết thái dương đau nhức, nhìn Cát Ái Linh nằm trên giường đưa lưng về phía hắn không hề nhúc nhích, hắn quyết định sẽ chăm sóc cô thật tốt

“Bảo bối, xin lỗi, anh về trễ”. Hắn nhẹ nhàng tới cạnh giường, bật ngọn đèn nhỏ.

“Chối quá!” An Tâm Khiết đang trong tình trạng hôn mê cảm nhận được ánh sáng của đèn giật mình tỉnh dậy.

Theo bản năng, cô đưa tay che mắt, ánh sáng chói khiến cho cô càng thêm choáng váng mê man, cả người khó chịu.

“Làm sao vậy? Không muốn anh bật đèn?” Gương mặt Trương Minh Tuấn khô ngô tươi cười hiện ra một tia sủng ái, lập tức tắt ngọn đèn nhỏ đi.

Thân thể hắn to lớn ngồi bên mép giường, lập tức hạ nửa thân người xuống chiếc giường mềm mại, hắn vươn tay nắm lấy bắp vai mượt mà của cô. “Vẫn còn giận anh sao? Ngay cả nhìn cũng không nhìn anh một cái?”

Người nào? An Tâm Khiết cố sức muốn mở mắt ra, để làm rõ xem ruột cuộc người nam nhân đột nhiên xông vào phòng mình là ai, cũng tại tác dụng của thuốc quá mạnh khiến cô cả người vô lực, không có cách nào kháng cự.

Thấy cô không phản ứng gì, Trương Minh Tuấn tưởng rằng Ái Linh vẫn đang giận mình liền nhẹ nhàng ôm nàng vào lồng ngực, hơi thở ấm nóng thổi vào bên tóc mai của cô. “Ái Linh, được rồi, hôm nay là anh sai, là anh lạnh nhạt với em, song từ giờ trở đi, anh sẽ bồi thường thật tốt cho em...”

Những lời êm ái nồng ấm tràn đầy cõi lòng, lại thêm sức mạnh của rượu thúc dục, hắn lúc này chỉ cảm thấy máu trong người đang sôi trào, muốn cùng Ái Linh hảo hảo ôn tồn một phen*.

Ái Linh? Đó là ai?

Cảm giác hoảng sợ hiện lên trong đầu, An Tâm Khiết muốn đẩy hắn ra, lại phát hiện chính mình không còn chút sức lực nào.

Cô ra sức giãy dụa, muốn thoát ra khỏi lồng ngực rắn chắc như sắt thép của hắn, nhưng động tác của cô đều vô lực, lại làm cho Trương Minh Tuấn tưởng rằng cô đang cự tuyệt sự ve vãn của hắn, ngược lại càng ôm cô chặt hơn.

Làm sao bây giờ? Hai tay của hắn đã bắt đầu di chuyển trên thân thể cô, khiến cô cảm thấy hoảng sợ và tuyệt vọng.

“Ái Linh, bảo bối, anh cam đoan tối nay anh chỉ thuộc về một người là em...” Hắn kích tình khiêu khích, tay bắt đầu kéo khóa âu phục trên thân thể cô.

Không, ta không phải là Ái Linh! Người lầm rồi!

Nước mắt ngập trong hốc mắt, An Tâm Khiết không thể tin được, lại sẽ bị người ta xâm phạm ngay trong phòng của mình.

Ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người hắn, cô tin tưởng hắn đã đi nhầm phòng, hiểu lầm cô là người khác, nhưng mà cô rõ ràng đã khóa chặt cửa phòng, người xa lạ sao có khả năng đi vào?

“Buông ra, người buông ra, ta không phải...” Cô sợ hãi đến cực điểm, toàn thân phát run, đồng thời trong nháy mắt cũng lấy lại chút minh mẫn, tiếp theo là lời kháng nghị khàn khàn yếu ớt.

Nhưng sự chống cự của cô lại bị hắn thành công chiếm đoạt bằng một nụ hôn nồng nhiệt.

Vì sự giận dữ và kháng cự của bạn gái, Trương Minh Tuấn một lòng thầm nghĩ phải khơi dậy sự nhiệt tình của cô, muốn đem tình cảm của hắn truyền lại đến người trong lòng.

Cho nên, cô càng tỏ ra chống cự, hắn lại càng muốn hảo hảo yêu cô.

* “Hảo hảo ôn tồn một phen” : Ta nghĩ là mọi người đều hiểu a, ai không hiểu thì ... tự tìm hiểu á ^^ (Đổ mặt, cúi đầu).

Bi phần cùng vô lực, nước mắt cô dàn dụa trên mặt, tinh thần An Tâm Khiết lần thứ hai bởi vì tác dụng của thuốc mà trở nên hỗn độn mơ hồ, chẳng lẽ tại đây cô sẽ mất đi sự trong trắng của mình dưới tình huống hiểu lầm này?

“Bảo bối, đừng khóc.” Hấn hôn lên nước mắt của cô, hấn dịu dàng giúp cô lau đi nước mắt. “Anh bảo đảm chuyện này sẽ không xảy ra một lần nữa, bảo đảm sẽ không để em cô đơn trong phòng nữa...”

Nước mắt và sự yếu đuối của cô đã hòa tan trái tim hấn, khiến hấn hôn cô càng tinh tế dịu dàng hơn.

Cảm nhận được sự run sợ trên thân thể cô, Trang Minh Tuấn khẽ vuốt cánh tay cô, bờ môi đặt lên khóe mắt cô đầy thương yêu, từng chút từng chút hôn lên nước mắt của cô.

Trong từng nụ hôn của hấn chứa đầy thâm tình, An Tâm Khiết bất lực tuyệt vọng, nhưng dục vọng lại không ngừng lan tràn, kéo dài...

Nam nhân lưu luyến nhu tình, không cách nào xoa dịu nội tâm đau xót của cô.

Bởi vì tác dụng của thuốc, đối với những việc phát sinh trước mắt, cô thất sự đã bất lực, không còn cách nào kháng cự lại.

Chuyện này căn bản là thuộc về ban đêm của đôi tình nhân, không gian tràn ngập nhu tình mật ngọt cùng tình cảm lưu luyến, nhưng hai người hoàn toàn không nhận thức sự xa lạ của nhau, chậm rãi bắt đầu.

Khi An Tâm Khiết từ trong trạng thái hỗn loạn hồi phục lại sức lực, cô liền giãy dụa ngồi dậy.

Cô ôm chặt chiếc chăn, bỏ mặc nước mắt không ngừng chảy dài trên má.

Trang Minh Tuấn đang ngủ say nghe thấy tiếng khóc của cô giật mình tỉnh giấc, mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, nhìn về phía cô thân thiết: “Bảo bối, làm sao vậy?”

Vừa nghe thấy tiếng nói của hấn, An Tâm Khiết hoảng sợ mở to hai tròng mắt, đôi tay siết chặt chiếc chăn.

Trang Minh Tuấn mở đèn bàn, mỉm cười nhìn về phía bảo bối trong lòng _____ trong nháy mắt, hấn cũng sờ tại chỗ. “Người là ai? Làm sao lại ở trong phòng ta?”

“Những lời này nên là do ta hỏi người...” An Tâm Khiết vừa định lên án bỗng liếc qua đồ đạc bố trí trong phòng, lời nói trong nháy mắt nuốt trở lại trong miệng.

Đây không phải là phòng của cô! Vậy đây rốt cuộc là đâu? Cô...tại sao lại ở chỗ này?

Đau đớn bén nhọn cùng uể oải lan dần trong thân thể đang hoảng sợ của cô, tất cả trách cứ và lên án, đều bị sự nhận thức về địa vị chặn đứng, điều này khiến nàng cơ hồ như muốn ngất xỉu, làm cô nhất thời không biết nói gì.

Trang Minh Tuấn quấn chiếc khăn lông xuống giường, nhanh chóng mặc y phục vào, sự tức giận hiện lên trên từng góc cạnh trên khuôn mặt hấn.

“Người... Như thế nào lại ở trong phòng ta?” Trong đầu hiện ra kí ức triền miên đêm qua, hấn càng thêm tức giận, cũng có chút không biết làm thế nào. “Ái Linh....Cô ở chỗ nào, Na Ái Linh?”

Hấn chửi thề tục, xoay người tìm điện thoại di động, vội v gọi tìm tung tích bạn gái.

Ái Linh...Hấn thực sự đem nàng trở thành người khác.

Ôm chặt chăn, nước mắt An Tâm Khiết không ngừng rơi xuống.

Làm sao bây giờ? Hóa ra đều không phải là ai lọt vào xâm phạm mà là chính cô đã đi nhầm phòng, bị xem như một người khác...

“Người vẫn còn ở nơi này làm gì, còn không mau đứng lên mặc quần áo!” Trang Minh Tuấn đang gọi điện phần nộ trừng mắt nhìn cô một cái.

An Tâm Khiết hoạt động chậm chạp, thân thể suy yếu, mang theo uốn khúc và nhục nhã xuống giường.

Cô ngồi xồm ở cạnh giường, ngón tay run rẩy mặc áo.

“Ái Linh, là anh...Em đang ở đâu...Ngày hôm qua em quay về nhận làm con thừa tự...Chúng kiến anh cùng cô gái khác nằm ở trên giường?” Trang Minh Tuấn thở ra một ngụm khí lạnh, ánh mắt phảng phất tia giết người, trừng mắt nhìn An Tâm Khiết đang chậm rãi đứng lên.

“Không...Sự tình đều không phải như em nghĩ đâu...Em hiện tại ở nơi nào? Ái Linh, em hãy nghe anh nói...” Trang Minh Tuấn tắt máy điện thoại di động, biểu tình bất khả tư nghị*, gắt gao nhìn sắc mặt trắng bệch như tờ giấy của An Tâm Khiết, cảm giác tức giận bùng nổ nhanh chóng trong lòng hắn.

Bởi vì sự xuất hiện của cô ta, hắn có thể sẽ cùng bạn gái chia tay!

* Bất khả tư nghị: không thể tưởng tượng được.

Hắn cố gắng kiềm chế bản thân không đưa tay lên bóp chết cô, thầm nghĩ mau chóng làm cho rõ cuối cùng chuyện gì đã xảy ra.

Ruột cuộc đã khiến hắn rơi vào tình cảnh khó giải quyết, hắn nên nói thế nào mới có thể cùng Cát Ái Linh giải thích rõ được?

“...Ta đã gặp người.” Trang Minh Tuấn cắn chặt răng, cố gắng nhớ lại. “Người là một trong những cô gái tham gia cuộc thi lần này!”

Trong chớp mắt trên mặt Trang Minh Tuấn xẹt qua tia sáng tỏ, vẻ mặt khinh bỉ.

Hắn nắm chặt hai tay, thân thể cứng nhắc thẳng tắp.

Nhớ tới sự việc đêm qua, cô đầu tiên là làm cho hắn tắt đèn, sau đó cự tuyệt ham muốn của hắn rồi lại nghênh đón...Nhất thời cảm giác chán ghét trong thân thể chỗi dậy. “Người biết được ta và người trong ban tổ chức có quen biết, hay đã biết ta là ai... Cho nên mới dùng cách thức ngu xuẩn này, chủ động hiến thân, muốn dựa dẫm vào ta tìm một ít lợi ích, đúng không?”

Trang Minh Tuấn khinh miệt quay đầu ra, hai tay ôm trước ngực cười lạnh. “Đáng tiếc là người đã quá xem thường ta! Từ trước đến nay đối với món hàng chủ động đưa đến tận cửa như người, ta chẳng thèm nhìn một cái!”

” Người ... Người nói cái gì?” Từ đêm qua đến sáng nay, An Tâm Khiết luôn trong tâm trạng sợ hãi cực độ, nhất thời không có cách nào tiêu hóa được sự lên án ác độc của hắn.

” Bây giờ, người lập tức đi ra ngoài cho ta!” Hắn bước tới gần An Tâm Khiết.

Chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi, tại sao cô còn dám biểu hiện ra bộ dáng bị người ta làm hại, vẻ mặt vô tội yếu đuối?

” Người không nên nói như vậy! Vì ta cho rằng đây là phòng của ta, không nghĩ tới người sẽ xuất hiện, ta... Ta bị người ta hạ thuốc mê, cho nên đầu óc mơ hồ...” Thật vất vả để làm rõ sự trong sạch của An Tâm Khiết, bởi vì hắn đang tới gần khiến cô hoảng sợ co hai bờ vai lên.

” Đi nhầm phòng? Bị người ta hạ thuốc mê? Những lí do buồn cười này mà người cũng nói ra được sao? Người bị người ta hạ được cho nên mới đóng giả thành bạn gái của ta? Thực sự là quá buồn cười!” Không thèm nhìn đến cử chỉ sợ hãi của cô, Trang Minh Tuấn cứng rắn kéo bả vai của cô, lôi cô đẩy tới cửa.

Mở cửa phòng, hắn dùng lực đem An Tâm Khiết đẩy ra khỏi gian phòng. ” Cho người một lời khuyên, về sau nếu muốn lợi dụng thân thể của mình, tốt nhất nên nắm rõ người ta có muốn hay không!”

“Người hiểu lầm rồi! Ta thật sự không có.Ta...” An Tâm Khiết ngẩng đầu lên, thấy khuôn mặt chứa đầy châm biếm của hắn, nước mắt rơi xuống tràn ngập nhục nhã, bởi vì những lời lẽ khinh miệt sỉ nhục mà cảm thấy đau khổ tột cùng, toàn thân cô run lên.

Cô phải làm thế nào mới có thể giải thích rõ được hoàn cảnh và tình trạng của mình?

Nam nhân này đã cướp đi tất cả của cô, vậy mà cô ngay cả một lời nói trách cứ đều không thể nói ra!

Tại sao cô lại làm chính mình suy bại đến mức bi ai, tại sao lại đến mức thống khổ như vậy?

Nhưng cô còn có thể trách ai sao? Ai bảo cô dễ tin người, cuối cùng uống phải thuốc mê, đi nhầm phòng?

Trang Minh Tuấn nhìn khuôn mặt thương tâm tuyệt vọng của cô, hần quyết định đóng cửa phòng.

Mặc kệ nữ nhân này có bao nhiêu thống khổ đều không thể làm giảm bớt sự căm phẫn cùng nôn nóng của hần.

An Tâm Khiết mang theo nước mắt mờ mịt ngẩng đầu lên, nhìn lên cửa phòng là phòng số: 2107 _____

Một phút này, tiếng khóc của cô như vỡ ra.

Toàn thân cô sụp xuống, đau đớn không ngừng, trong lòng khổ sở, dữ dội đến mức muốn xé rách cả người nàng.

Nhưng cô cuối cùng cũng nhịn xuống, bởi vì khóc căn bản không thể giảm bớt sự đau đớn trong nội tâm của cô.

Cô không nghĩ sẽ tiếp tục ở lại đây, cô phải rời khỏi nơi này, rời khỏi cái nơi tràn ngập hoảng sợ và cực kì bi ai này, nơi đã cướp đi niềm vui cùng hạnh phúc của cô.

Nếu như có thể, cô muốn quên đi tất cả sự khó chịu này, quên việc cô đã bị làm cho nhục nhã, tất cả kí ức đều đã là của đêm qua...

2. Chương 2

Năm năm sau.

Trong căn nhà trọ cũ hoang vắng, một cậu nhóc mặt mày thanh tú đang ra sức leo lên giường, liên tục lay động cô gái trẻ đang say giấc.

“Mẹ, mau rời giường!” Thấy cô gái không hề động tĩnh gì, cậu nhóc ghé vào bên tai cô hô to: “Đại mèo lười mẹ, người nhanh thức dậy đi, Tiểu Nhiên muốn đi nhà trẻ!”

“Đứng ầm ỉ!” Cô gái lấy tay bịt tai lại, nhắm chặt mắt như cũ. ” Tiểu Nhiên ngoan, người đi tìm dì Dung Dung hoặc dì Nguyệt Nha ở dưới lầu đưa người đi vườn trẻ. Ba lô mẹ đã chuẩn bị hết ở trên bàn rồi, đừng quên mang theo.”

” Mẹ không đưa người ta đi vườn trẻ sao? Cậu nhóc không vui miệng méo xệch. “Ngày hôm qua cũng là nửa đêm mẹ mới về sao?”

“Mẹ phải nuôi sống chính mình, còn muốn nuôi dưỡng Tiểu Nhiên nhà ta, nên không được lười biếng, phải cố gắng làm việc a.” An Tâm Khiết đưa tay xoa nhẹ hai thái dương đau nhức, nhẹ nhàng mở hai mắt, ôm lấy cậu con trai bảo bối.

“Được rồi, con biết rồi.” An Tâm Khiết thơm một cái lên má của bảo bối, cười rất thoải mái. “Ai bảo mẹ không có lão công, con không có baba, chúng ta một nhà hai miệng ăn đều phải dựa vào mẹ đi làm kiếm tiền? Con có thể hiểu, mẹ mau ngủ thêm đi!” Cậu nhóc bốn tuổi, dùng ngữ khí của người trưởng thành tha thứ ẹ.

Nhưng khí hần trào xuống khỏi chiếc giường của mẹ, lại toát ra vẻ tiếc nuối cùng không muốn.

Đã ba ngày rồi hần và mẹ chưa cùng đi nhà trẻ, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngủ!

Lục Dung Dung là tỷ muội tốt cùng phòng với An Tâm Khiết, cô cũng là người mẫu trong Công ty, thấy An Ngẫu Nhiên mang theo vẻ mặt cô đơn ra khỏi phòng, cô nhịn không được thở dài một tiếng.

An Tâm Khiết liêu mạng làm việc, mặc kệ công việc có bao gian khổ, cô ấy đều sẽ nhận hết, căn bản đem chính mình trở thành siêu nhân, hai mươi tư tiếng đồng hồ cố gắng không ngừng.

Cũng bởi vì cô ấy luôn cố gắng và chăm chỉ, nên dù đã sinh được một cậu nhóc vẫn có thể làm người mẫu, tìm được một nơi sống yên ổn ỉnh.

” Tiểu Nhiên, tối nay chúng ta đi tới nhà chú Mạch, ăn hán bảo mà người thích nhất còn có bánh khoai, được không?” Chỉ tiếc rằng vì công việc quá bận rộn mà cô ấy không thể chăm sóc tốt cho con mình.

” Vâng!” Vừa nghe nói được đi ăn thứ mình thích, An Ngẫu Nhiên lập tức nheo mắt lại, vẻ mặt tươi cười rực rỡ.

“Thật làu lỉnh.” Lục Dung Dung xoa nhẹ đầu Tiểu Nhiên. “Nhanh đi ăn bữa sáng, cơm nước xong, chúng ta lập tức xuất phát.”

“Dung Dung, cảm ơn người.” An Tâm Khiết vẫn ở trên giường, vẻ mặt buồn ngủ hướng về phía cửa. “Thật may còn có người ở cùng nhà với ta, bằng không ta thật sự không có thời gian giành cho việc khác, không thể cùng lúc nhận nhiều công việc như vậy.”

“Sao lại khách khí vậy? Ta biết người muốn cho Tiểu Nhiên một cuộc sống thật tốt, cũng muốn hần hưởng nên giáo dục tốt nhất.” Lục Dung Dung gật đầu hiểu rõ. “Được rồi, mấy ngày nay người đã đi sớm về khuya, ta chưa có cơ hội để chúc mừng người!”

“Chúc mừng?” An Tâm Khiết chớp đôi mắt xinh đẹp.

“Công ty quảng cáo LEC kí hợp đồng a! Người không phải đã kí hợp đồng một năm làm người đại diện sao?” Lục Dung Dung cầm tay cô. “Thật sự là tốt quá, từ nay về sau người có thể ra nhập đội ngũ người mẫu chính thức!”

Bởi vì An Tâm Khiết luôn giữ mình trong sạch, lại đã sinh con, cho nên cô rất hợp cho quảng cáo TV lần này, cũng vì thế mà công việc cùng thời gian rảnh không cố định, có chụp ảnh thì thông báo, thường là làm việc suốt đêm.

“Còn sớm mà... LEC cũng là vì cắt giảm kinh phí, mới có thể kí hợp đồng với ta, một người mẫu chưa ai biết đến.” An Tâm Khiết lắc đầu khiêm tốn.

Nhưng để có được quảng cáo lần này, cô đã phải ra sức thể hiện, thời gian tập luyện khổ cực không nói tới cũng được.

“Chính là, người còn vượt qua cả Lưu Đình Đình, người đại diện trước đây của LEC, người có thể thay thế cô ta, đã thấy được thực lực của

người được thừa nhận rồi!”

“Có được thừa nhận hay không, còn phải xem ngày mai khi quay chụp quảng cáo” An Tâm Khiết cười khổ. “Tổng cộng phải quay chụp ba phiên bản, căn cứ vào sự đặc sắc của từng nơi, Châu Á, Châu Âu và các châu lục khác mà phát các mục quảng cáo khác nhau. Lần này ta phải hợp tác với đạo diễn người Mỹ gốc Hoa Trang Minh Tuấn, hẳn từ trước tới nay đều yêu cầu những đề xuất hay.”

“Trang Minh Tuấn?” Sắc mặt Lục Dung Dung có chút trắng. “Ta nghe tiền bối nói trước đây đã từng hợp tác với hần, hẳn thật sự rất khó đối phó, với người mẫu yêu cầu rất cao. Người... Tự giải quyết cho tốt.”

“Ta biết.” Lần đầu tiên đại diện cho quảng cáo, An Tâm Khiết rất mong bản thân có thể biểu hiện trạng thái tốt nhất, nhưng mà nghĩ đến những lời nói của mọi người, đạo diễn quảng cáo lại giống như ác ma, lòng cô khó tránh khỏi thấp thỏm, lo lắng.

Trang Minh Tuấn...Hắn rốt cục là một người như thế nào?

Có người nói tính cách người này rất quái dị, rất khó làm chung. Cô rất muốn tìm một ít thông tin về hắn để nghiên cứu, nhưng cô thật sự là rất bận rất mệt mỏi, thay vì tốn thời gian đi tìm hiểu thái độ đối nhân xử thế của đạo diễn, không bằng nghỉ ngơi thật tốt trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, khiến tâm trạng mình trở nên tốt nhất, đi nghênh tiếp mỗi lần khiêu chiến.

Cho dù đối phương có bá đạo và hà khắc, cô vẫn tin tưởng chỉ cần cô làm việc chăm chỉ nghiêm túc, thì nhất định sẽ không có chuyện gì xảy ra, sẽ hoàn thành tốt công việc.

Nghĩ như vậy, vẻ mặt An Tâm Khiết tốt hơn, liền nộ ra sự tự tin, cô cười thoải mái.

Một mình nuôi dưỡng đứa nhỏ không có cha chỉ biết dựa vào mẹ, đứa nhỏ trong sáng và rất kiên cường, đó chính là lí do mà cô kiên cường đến ngày hôm nay!

Vì Tiểu Nhiên, vì bản thân mình, quảng cáo quay chụp ngày mai, chỉ có thể thành công, không được phép thất bại.

Trang Minh Tuấn gơ cổ tay lên, nhìn thoáng qua bề ngoài không có chút biểu lộ sắc mặt, hần càng trở nên tái nhợt nghiêm khắc.

“Qua mười phút nữa, nếu người mẫu kia không đến, quay chụp ngày hôm nay dừng ở đây.” Hần đẩy trợ lý đang đưa cà phê cho hắn, tuyên bố như đinh đóng cột.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong phòng chụp không có bất cứ âm thanh nào, tất cả mọi người đều nín thở tập trung tinh thần, đến thở mạnh cũng không dám.

“Đã đến giờ!” Trang Minh Tuấn đưa chân định đi ra cửa.

Ngày đầu tiên quay chụp đã muộn, cô người mẫu An Tâm Khiết này thật đúng là lớn mặt!

“Xin lỗi, xin lỗi, ta đã đến muộn!”

Đi được một nửa, hần suýt nữa đụng phải một nữ sinh chạy ào vào, Trang Minh Tuấn lập tức dừng lại, mang theo khí thế ác liệt, hần trừng mắt liếc nhìn người trước mắt có chút chật vật; “An Tâm Khiết?”

Chỉ thấy mái tóc đen toát loạn của cô, gương mặt đỏ bừng, liên tục thở dốc, hai chân trần trụi .

Trong tay cô cầm theo một đôi giày cao gót, quần tất màu đen đã kéo sợi. “Vâng”

Vất vả lắm An Tâm Khiết mới ngừng lại hơi thở hỗn loạn. “Gặp phải tắc đường, ta thật sự không còn cách nào, không thể làm gì khác ngoài chạy tới! Không nghĩ tới là đã muộn như vậy, mong đạo diễn tha thứ!” Cô đứng ở trước cửa, cúi thấp đầu.

Trước mắt cô là đôi giày da đầu nhọn đang một hiện nay, thái độ vênh mặt hất hàm sai khiến của nam nhân này, phải chăng hần là Trang Minh Tuấn?

Hai tay Trang Minh Tuấn ôm trước ngực, quan sát cô từ đầu đến chân. “Sau này nếu không muốn bị muộn, tốt nhất hãy đi tàu điện ngầm.”

“Vâng” An Tâm Khiết hoang mang, tảng đá lớn trong lòng thoáng ngừng nhấp nhô. Lần đầu tiên quay chụp bị muộn, cô biết nhất định đạo diễn sẽ phê bình cô, thậm chí sẽ đánh giá thấp cô.

Thực ra cô vì muốn đến nơi làm việc đúng giờ, mới bỏ qua tàu điện ngầm mà bắt taxi, ai biết lại gặp phải tắc đường? Rơi vào đường cùng, cô đành chạy bộ tới...

“Người còn ở nơi này làm gì? Còn không mau đi trang điểm thay quần áo! Người đã lãng phí rất nhiều thời gian của ta, còn muốn tiếp tục lãng phí nữa sao?” Trang Minh Tuấn bất mãn, trừng mắt nhìn nàng.

“Vâng!” An Tâm Khiết nhanh chóng thu hồi oan ức trong lòng, cuối cùng ngẩng đầu lên, nhìn nam nhân cao to kiêu căng trước mắt.

Trang Minh Tuấn tùy ý liếc nàng một cái, liền xoay người nói với mọi người. “Nếu người mẫu đã tới, các người cũng mau đi chuẩn bị, chờ cô ta chuẩn bị xong, lập tức chụp ảnh, ta không muốn có bất cứ vấn đề gì xảy ra nữa.”

Trong nháy mắt An Tâm Khiết cảm thấy lồng ngực mình bị bóp chặt.

Trước mắt hiện lên một mảng sương mù, cô đứng không vững, lão đảo một bước.

Làm sao có thể? Làm sao có thể như vậy...

Lời nói hiện ra trong đầu, cô gần như không thể tin được hai mắt của mình, toàn thân run rẩy.

Trang Minh Tuấn...Thì ra chính là hần _____

“An tiểu thư, người không sao chứ?” Hai chân cô như nhũn ra, dường như muốn té ngã, may chuyên gia trang điểm xuất hiện đúng lúc, đỡ cô.

“Ta không sao.” Hít sâu, cô không ngừng cố gắng khống chế thân thể đang run rẩy và hoảng hốt lúng túng của mình, tự nói với mình là một người mẫu chuyên nghiệp, không thể bị bất luận việc gì chi phối.

Theo chuyên gia trang điểm đi vào phòng hóa trang, cô vẫn nhìn không được quay đầu liếc mắt nhìn bóng lưng rộng lớn của hân.

Nam nhân này... Tuy rằng cô đã cố gắng quên đi, đến cuối cùng, lại biến thành một kí ức không phai suốt đời.

Buổi tối của năm năm trước...Đã thay đổi cả cuộc đời cô.

Đột nhiên gặp nhau thế này, cô chưa bao giờ nghĩ tới, cũng không muốn nhìn thấy hân.

Cô thực sự mong rằng cả đời này, hai người sẽ không bao giờ có cơ hội gặp lại nhau.

Cũng may hân không nhận ra cô là ai, cho nên chỉ cần cô không đề cập tới quá khứ, sẽ không ảnh hưởng đến công việc hiện tại của hai người

Dù sao, với cô đó cũng là sự kiện ảnh hưởng cả cuộc đời, còn với hân chỉ là một đoạn nhạc chán ghét.

Mang theo tâm tình thấp thỏm bất an, An Tâm Khiết không ngừng lấy lại tâm tình, không ngừng ép buộc bản thân phải duy trì bình tĩnh.

Bởi vì Trang Minh Tuấn chính là baba của con nàng.

Tuy rằng hân cũng không biết chuyện này, nhưng cô nhất định phải đảm bảo, đời này, hân sẽ không bao giờ biết được...

Quá trình quay chụp quảng cáo cũng không thuận lợi.

Trang Minh Tuấn không chỉ nghiêm khắc như lời đồn bên ngoài, hân còn là nam nhân dễ nổi cáu nhất từ trước tới giờ mà An Tâm Khiết biết.

Cô đại diện cho sản phẩm, đóng một quảng cáo rùm beng, thực chất là thể hiện chức năng tuyệt vời của chiếc điện thoại cảm ứng. Trong quảng cáo, cô sắm vai một cô gái nhớ người yêu, sử dụng điện thoại mọi lúc mọi nơi cùng bạn trai ở nơi xa liên lạc.

Quảng cáo được quay ở tàu điện ngầm, đường cái và trong phòng ngủ, cô phải thay một đồng quần áo, phải biểu hiện ra tình cảm và trạng thái đặc biệt.

Ngày hôm nay quay chụp cảnh trong phòng ngủ, bởi vậy trong phòng chụp được dựng cảnh của một phòng ngủ.

Ngay từ đầu Trang Minh Tuấn đã soi mói trang phục của cô. Chuẩn bị hơn mười bộ trang phục, cô đều phải thử qua một lần, hân mới miễn cưỡng chọn lấy hai bộ.

Khi bắt đầu quay chụp, Trang Minh Tuấn lại cảm thấy không vừa lòng với cách dựng cảnh bài trí trong phòng, liên tục chỉ huy người phụ trách đạo cụ bài biện lại. " Người phụ trách đạo cụ đâu? Đem bó hoa kia ra, nó che mắt mặt nữ diễn viên."

"An Tâm Khiết, người dựa đầu vào giường... Không, không phải như thế! Đổi lại tư thế, vẻ mặt hui quạnh hơn một chút, lẻ loi hơn một chút... Sai! Như vậy thật sự là quá ngu xuẩn.... Tạt, tạt, tạt!"

Trong phòng chụp ảnh, chỉ nghe thấy tiếng Trang Minh Tuấn gầm gừ.

Mặc kệ An Tâm Khiết đứng ở vị trí nào, hân đều không ngừng hô NG, NG, lại NG. (Ta nghĩ cái nè là không được, không được... ==)

Tuy rằng đã bị hân bắt bẻ như vậy nhưng An Tâm Khiết lại cảm thấy tai họa của mình chỉ vừa mới bắt đầu. Sau quay phim, đúng như cô dự đoán, phía trước càng ngày càng gian nan.

Hân lúc yêu cầu cô quét rác, lúc yêu cầu cô trải giường, lúc thì lại yêu cầu cô ngáy người hoặc lên mạng... Cô luôn cố gắng dựa theo yêu cầu của hân mà biểu diễn, nhưng Trang Minh Tuấn luôn không vừa lòng khiến cô không biết phải làm thế nào.

Càng làm cho cô không thể chấp nhận chính là, bắt cô làm đi làm lại đến gần hết thời gian, hân lại nghỉ ra ý tưởng mới.

” Chỉ có gian phòng và lời nói sẽ quá đơn điệu, nên thêm vào một số tình huống, hẳn là sẽ không tệ!”

Thêm tình huống mới vào nội dung? Tại sao trước đây hẳn không nghĩ tới?

An Tâm Khiết cắn chặt răng, kiềm chế ý nghĩ muốn lật tung bàn hoặc là xông lên trước cùng hẳn tranh luận.

Không, cô không thể làm thế được!

Cô tự nhận công việc này không phải là ngoan ngoãn, nói sao nghe vậy, cũng không phải là sợ hãi đạo diễn hay thợ chụp ảnh, mà là dựa vào bản thân đưa ra đề xuất, cô thích thảo luận để đưa ra điều tốt nhất và cùng mọi người hiểu rõ.

Cô tin chắc, ý kiến mọi người không đồng nhất, chỉ có nói ra mới là biện pháp duy nhất để giải quyết, cũng mới có thể sáng tạo ra một tác phẩm hoàn mỹ.

Nhưng mà ngày hôm nay, cô lại e sợ.

Cô không dám và không muốn cùng Trang Minh Tuấn có bất kì tiếp xúc nào kể cả nói chuyện, dù cho cảm nhận được trong phòng chụp ảnh áp suất thấp, cùng toàn bộ nhân viên công tác, hi vọng cô có thể cùng đạo diễn ăn ý nhau...

Nhưng cô chính là không có cách nào bước ra được.

An Tâm Khiết như đà điểu vùi đầu vào trong cát, không nghe, không nhìn, không nghĩ, thậm chí muốn nhanh chóng dựa theo yêu cầu của đối phương nhanh hoàn thành công việc của ngày hôm nay là tốt rồi.

Mặc kệ thái độ thất thường, tự dưng xoi mói của hẳn, không cần biết tại sao... Cô quyết định cắn răng chịu đựng, cho đến khi chụp xong quảng cáo.

” Táp, tap, tap!” Khi cô mỉm cười gọi điện thoại, một lần nữa bên tai lại truyền đến tiếng hô của Trang Minh Tuấn: “An Tâm Khiết, người có biết diễn xuất hay không? Nếu cứ diễn thế này, sẽ không thể quay tiếp quảng cáo được!”

Hắn ném kịch bản trong tay xuống, phẫn nộ hai tay chống nạnh.

“Người ruốt cuộc có thể cười hay không?” Hẳn hùng hổ tới gần nàng. “Nội dung của quảng cáo này đơn giản như vậy, người chỉ cần thể hiện vẻ mặt thỏa mãn hạnh phúc khi nhìn thấy người yêu là tốt rồi. Thế nhưng vẻ mặt của người cứ cứng nhắc như tượng thạch cao!”

“Xin lỗi...” An Tâm Khiết quyết định cúi đầu xin lỗi. “Lại một lần nữa, ta nhất định sẽ _____”

“Người theo ta!” Thấy cô lắp bắp nói, Trang Minh Tuấn không thể kiềm chế cơn giận kéo tay của cô. “Người qua nhìn màn hình xem, người sẽ thấy vẻ mặt của người mắc cười như thế nào!”

Cánh tay bị hẳn kéo truyền đến một trận đau đớn, nhưng An Tâm Khiết như trước vẫn cố gắng chịu đựng.

Trong màn hình, nụ cười của cô ngọt ngào nho nhã, phong thái cũng rất tao nhã, tiểu nữ nhân, có cái gì sai sao?

Hẳn là hoàn toàn phù hợp với yêu cầu hình tượng “cô gái đang yêu”....

Hướng cho vẻ mặt tươi cười của cô luôn đẹp nhất, hơn nữa những người đã từng hợp tác với cô như nhà máy, hiệu buôn, đạo diễn, thợ chụp ảnh, tú đạo.... Tất cả đều khen nụ cười của nàng rất tự nhiên, khiến người khác có cảm tình. (Tú đạo là gì hả các nàng ??????)

” Người đây là cười vì hạnh phúc thỏa mãn sao? Căn bản là đang ra vẻ!” Khuôn mặt Trang Minh Tuấn căng cứng nhìn chằm chằm vào màn hình. “Từ buổi chiều cho đến nửa đêm, biểu hiện của người chỉ có thể hình dung bằng bốn chữ, đó là:” Không xong cực độ!”

An Tâm Khiết như cũ cố gắng bình tĩnh nhưng vì những lời quá đáng này của hẳn bắt đầu bùng nổ.

Cái gì là ra vẻ? Cái gì là không xong cực độ? Cô tuy rằng không phải người mẫu giỏi nhất nhưng cũng đã có bốn năm kinh nghiệm trong nghề, chưa từng có người nào đánh giá cô như thế cả!

(Hai anh chị chuẩn bị oánh nhau roài hà hà)

“Rõ ràng người không có một cảnh quay nào khiến ta hài lòng.” Đưa màn hình để trước mặt nàng, lửa giận trong lòng Trang Minh Tuấn không ngừng dâng lên cao. “Người xem đi, động tác của người như một người máy, ánh mắt thì hoàn toàn vô thần... Ta thật không hiểu nhà máy, hiệu buôn nghĩ gì mà lại ký hợp đồng cho người làm người đại diện _____”

“Đạo diễn Trang, người nói đủ rồi chứ!” Hít một hơi thật sâu, An Tâm Khiết nhắm chặt hai mắt, mở ra. “Thật đáng tiếc trong mắt người, cái gì ta cũng không đúng. Nhưng nếu ta có may mắn được tiếp nhận công việc này, ta đã nghĩ sẽ cố gắng làm tốt, suy cho cùng, mặc kệ người cho rằng ta không có tư cách làm nữ diễn viên, ta cũng đã đứng ở đây.”

Đột nhiên cô vì bản thân mình mà phản bác gay gắt, khiến lòng mày Trang Minh Tuấn nhướn lên.

Thân thể hần đứng thẳng chăm chú nhìn cô.

“Ta có chỗ nào không đúng, hi vọng người có thể chỉ bảo nhiều hơn. Nhưng nếu người chỉ một mực chỉ trích, ta nghĩ ta sẽ không thể biết rõ người rốt cuộc muốn ta cải thiện hay thay đổi.” Cô không có chút sợ hãi, nhìn thẳng hần.

“Mong người nói cho ta biết, rốt cuộc người muốn ta làm như thế nào?” An Tâm Khiết cảm thấy sự nhẫn nại của cô đã tới cực điểm, nếu như cô và hần không nói rõ, khả năng sẽ chẳng bao giờ bọn họ quay xong quảng cáo!

“Ta hi vọng người sẽ làm như thế nào sao?” Về mặt Trang Minh Tuấn lộ ra đầy sự hứng thú. “Ta nghĩ rằng người là một người mẫu chuyên nghiệp, hần là phải biết lên làm thế nào.”

“Tại người chế nhạo ta thiếu chuyên nghiệp trước, ta muốn làm cho rõ ràng, người muốn quảng cáo này thể hiện ra cái gì, muốn ta thể hiện về mặt cùng phong thái như thế nào mới phù hợp với yêu cầu của quảng cáo.” Cô cố gắng xem nhẹ hần, ánh mắt khinh thường, một mặt gắng sức làm mình tỉnh táo.

Nhưng chuyện này thật khó, bởi vì hần là Trang Minh Tuấn, chỉ cần thấy hần, cô sẽ nhớ tới những vết thương, những đau khổ mà cô vĩnh viễn muốn quên đi.

Trang Minh Tuấn yên lặng nhìn chăm chăm cô trong vài giây, dường như cảm thấy trrong lời nói của cô có ẩn ý. “Người nghĩ ta đang cố ý gây khó dễ cho người?”

“Ta lại không nghĩ như vậy.”

“Nhưng ánh mắt của người lại nói cho ta biết, người thật sự cho rằng ta vốn không thể nói lý, lại hay xoi mói mà không cần bất cứ lý do gì.” Hần bình tĩnh thu hồi sự tức giận. “Hơn nữa ta cảm thấy, không phải ta nghĩ người thiếu chuyên nghiệp mà là chính người nghĩ rằng ta thiếu chuyên nghiệp.”

Hần đột nhiên kéo một chiếc ghế tựa, mạnh mẽ đem An Tâm Khiết ấn ngồi trên ghế. Khi hần cúi người xuống gương mặt hần gần như kề sát trên mặt cô: “An tiểu thư, nếu như người có thời gian rảnh rồi nghĩ ngò về sự chuyên nghiệp của ta hoặc những ý tưởng của ta, không bằng chăm chú xem biểu hiện của mình một chút. Chờ người xem xong, nếu như vẫn cảm thấy ta là gây khó dễ cho người hay ta không có đủ tư cách, ta rất hoan nghênh người đem điều đó trực tiếp nói cho nhà máy hiệu buôn biết.”

Hần tự tin, ngạo mạn, thậm chí trong lời nói còn tràn ngập uy hiếp, khiến toàn thân cô khó chịu, đặc biệt là khi hần tới gần cô.

Cái cổ An Tâm Khiết cứng ngắc, cô ngẩng đầu, phát hiện về mặt của tất cả nhân viên đều lộ rõ sự căng thẳng mệt mỏi.

Cô hiểu rằng, nếu như cô không đạt được yêu cầu của Trang Minh Tuấn thì sẽ liên lụy đến tất cả mọi người ở đây, sẽ không có cách nào kết thúc công việc để về nhà.

“Được.” Kim nén lại trong lòng, An Tâm Khiết thu hồi tầm nhìn, nhìn màn hình trước mặt.

Trang Minh Tuấn bắt đầu bật lại những cảnh quay từ chiều tới giờ, đồng thời bình tĩnh giải thích cho cô.

“Ngay từ đầu, ta không muốn dựng cảnh phức tạp như vậy, thế này sẽ làm tăng chiều sâu của hình ảnh hơn, ta quyết định như thế vì muốn làm nổi bật lên sự nhớ nhung đối với người yêu, một mình trong căn phòng trống vắng, nhưng khi dùng điện thoại liên lạc với người yêu thì lại rất hạnh phúc, sẽ hình thành lên sự tương phản mãnh liệt.”

Màn hình bắt đầu phát ra những hình ảnh cứ động của cô trong phòng.

“Thế nhưng khiến cho ta thay đổi chủ ý chính là biểu hiện và vẻ mặt của người.” Trang Minh Tuấn miêu tả lại hình ảnh của nàng. “Người nhìn ánh mắt trống rỗng của người, đây không phải là cô đơn mà là mờ mịt, thậm chí còn có chút căng thẳng và thấp thỏm bất an.”

Lời hần nói khiến cô có chút giật mình.

Cô khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, cô xem hình ảnh của chính mình, một màu đỏ ửng lặng lẽ xuất hiện trên gương mặt.

Cô thật không ngờ, cô lại căng thẳng và thấp thỏm bất an đến không điều chỉnh được, lại vì khinh địch mà biểu lộ ra, cô tưởng rằng chính mình đã che dấu rất tốt...

“Bởi vì người không biểu hiện được cái ta cần, nên ta chỉ có thể dựng thêm cảnh, làm cho người có thể biểu hiện sinh động hơn. Người không phải là diễn viên, chỉ dựa vào thân thể và ánh mắt để chụp quảng cáo, với người mà nói có lẽ sẽ rất khó khăn.” Hần tiếp tục cho cô xem các cảnh quay, giọng nói trầm thấp rất có sức thuyết phục.

Hai tay An Tâm Khiết nắm chặt vào nhau, sự gần gũi và lời nói của Trang Minh Tuấn cho cô một áp lực quá lớn khiến cô cảm thấy rất thẹn thùng.

“Dựng thêm cảnh trong phòng là muốn người phiền muộn vì công việc, mong ngóng cùng bạn trai tâm sự. So với cô đơn, thì phiền muộn vì công việc có thể thông qua cái khác mà thể hiện, không cần chỉ dựa vào biểu hiện của người. Ví dụ như phải hoàn thành một đồng hồ sơ cao như núi mà đã sắp tới nửa đêm, còn có không có tin nhắn của bạn trai gửi tới...” Trang Minh Tuấn lạnh lùng liếc mắt nhìn cô. “Ồ đây... Coi như người đã biểu hiện được sự lo lắng bất an, tình thần mệt mỏi rồi.”

Khó khăn lắm mới nghe được một câu có thể xem như là khen ngợi của Trang Minh Tuấn, An Tâm Khiết không kìm lòng được nín thở nhưng điều đó càng khiến cô thêm thiếu tự tin, mất tinh thần.

Hần nói không sai một điểm nào cả, giờ phút này cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi và lo lắng bất an. Nhưng cảm xúc này không phải là biểu hiện trong quảng cáo mà là cảm xúc chân thật của cô.

“Thì ra vấn đề ở chỗ này.” Hần dùng ngón tay kiên định gõ trên màn hình. “Khi người nói chuyện với bạn trai thì trên mặt lộ ra dáng tươi cười, đúng là nụ cười của một người mẫu nhưng ta lại không cần cái đó.”

Toàn thân An Tâm Khiết cứng ngắc nhìn hình ảnh của nàng, nụ cười của cô rất ôn nhu, rất đẹp, thế nhưng...

“Người căn bản không có biểu hiện ra bất kì sự vui sướng hoặc thỏa mãn nào lại càng không có tình cảm của cô gái đang yêu, khi nhìn thấy khuôn mặt của người yêu ở xa thì chính mình sẽ cảm thấy rất hạnh phúc ngọt ngào, nhưng nụ cười hạnh phúc này không xuất phát từ nội tâm của người.” Trang Minh Tuấn bình tĩnh đứng ở đằng sau nàng.

Hần đang đợi lời giải thích của cô.

Cảm giác được áp lực ở phía sau, An Tâm Khiết nhìn hình ảnh hoàn mỹ của mình trên màn hình nhưng nụ cười lại không có chút tình cảm, cô chán nản cúi đầu.

“Đạo diễn, có thể cho ta thử lại một lần nữa được không?” Đứng lên, cô mang theo tâm trạng thoải mái, nhìn đôi mắt thâm thúy của Hần.

“Người hiểu ý ta sao?”

“Đã hiểu.” Cô nắm chặt hai bàn tay. “Mong người cho ta thêm một cơ hội nữa, ta nhất định sẽ cố gắng làm tốt.”

Trang Minh Tuấn suy nghĩ một chút. “Người nghỉ ngơi một chút... Ta chờ mong biểu hiện của người.” Nói xong, hắn định xoay người chuẩn bị rời đi.

“Xin chờ một chút.” Sau nhiều lần do dự, An Tâm Khiết quyết định xin lỗi hắn.

“Xin lỗi, vừa rồi ta đã hiểu lầm ý nghĩ của người... Không chỉ không hiểu những lời nói của người còn tự cho là mình đúng nên đã nói những lời không nên nói.” Nghĩ đến sự tức giận của mình, khuôn mặt cô không nén nổi đỏ dần.

Cho dù đối phương là Trang Minh Tuấn luôn khiến lòng cô xáo trộn, nhưng cô cũng không thể vì thế mà làm phức tạp công việc, cô không những không nhập vai còn lớn tiếng với hắn.

Nghĩ đến những biểu hiện không tốt của mình, cô xấu hổ vô cùng.

“Người đã hiểu mình chưa diễn tốt là được, những lời nói dư thừa đều không cần nói.” Ánh mắt hắn lạnh lùng nghiêm nghị, liếc qua khuôn mặt tràn đầy áy náy của cô, tiếng nói dừng một chút. “Nhưng là... Ta và người có thể nói rõ ràng, trong chuyện này, ta cũng có chút không đúng.”

Hắn nói khiến hai mắt An Tâm Khiết tròn tròn.

Cô không thể tin được, một người cao ngạo và khó tính như hắn lại thừa nhận mình không đúng!

Chuyện này thực sự là... Hoàn toàn không có ngờ tới.

Nhìn bóng lưng của hắn rời đi, An Tâm Khiết cảm thấy trong sự bất an và lo lắng đang bao trùm lên trái tim cô xuất hiện một tia yên bình.

“Bây giờ, người có phải rất muốn gặp người hay không?” Trang Minh Tuấn nhin xuống kích động gặm gừ, hắn lựa chọn kiên nhẫn cùng An Tâm Khiết nói rõ ràng mọi chuyện. (Ta chịu cái chỗ nè....)

Nói cho cùng, trong tất cả các người mẫu hoặc minh tinh hợp tác với hắn từ trước tới nay, cô chính là người đầu tiên dám nhìn thẳng vào mắt hắn, chất vấn ý kiến và yêu cầu của hắn đối với người mẫu.

Hơn nữa, sau khi hắn giải thích rõ, cô không chỉ lập tức phát hiện vấn đề của chính mình còn chủ động xin lỗi khiến hắn có chút bất ngờ.

Hắn bắt đầu tin tưởng, cô đối với công việc là rất chuyên nghiệp và nghiêm túc, cô không phải loại người chỉ chú trọng biểu hiện về ngoài của mình nhưng căn bản lại không phải một nghệ sĩ.

Những lần chụp tiếp theo, biểu hiện của cô đã tiến bộ không ít, nụ cười đã không còn máy móc ngược lại có phần ôn nhu, ngọt ngào, nhưng đối với yêu cầu của hắn vẫn còn có chút khoảng cách.

An Tâm Khiết buông gối ôm trong lòng, uể oải ngẩng đầu. “Quả thực...Biểu hiện của tôi thật không tốt sao?” Tối gần nửa đêm, cô không biết cậu nhóc Tiểu Nhiên có ngoan ngoãn trên giường hay không, có trách cô ngày nào cũng làm việc đến nửa đêm mới về hay không...

“Cũng không đến nỗi nào.”

Lời nói của Trang Minh Tuấn ngoài dự đoán của cô. “Đạo diễn, anh không cần an ủi tôi. Dù vì tôi mà phải lãng phí nhiều thời gian như vậy... Có lẽ anh nói đúng, tôi không phải là người thích hợp nhất với quảng cáo này...”

Cô cảm thấy có lỗi vì biểu hiện không tốt của mình.

“Vừa rồi tôi đã nhìn thấy sự cố gắng của cô, tôi muốn hỏi người mẫu chuyên nghiệp An Tâm Khiết là ai? Cô ấy ở đây sao?” Trang Minh Tuấn cúi người xuống, giọng nói hài hước, ánh mắt điềm tĩnh vậy tràn đầy sức thuyết phục. “Suy nghĩ một chút, nếu như cô nhìn thấy người yêu, cô phải thể hiện ra nụ cười thảo mãn thoải mái như thế nào _____ nhớ kĩ, yêu cầu của ta chỉ đơn giản như vậy.”

An Tâm Khiết hít sâu, những lời Trang Minh Tuấn nói đã cổ vũ cho cô, cũng khiến cô hiểu rõ chính mình phải hết sức cố gắng, mới có thể không làm mất đi tôn chỉ chuyên nghiệp của cô.

“Được.” Cô hít sâu, nhìn thẳng vào đôi mắt biết nhìn xa trông rộng của hắn, nhắc nhở chính mình không nên phức tạp vấn đề, nghĩ đơn giản là được rồi.

An Tâm Khiết tưởng tượng mình nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, nghe thấy giọng nói vừa ngọt vừa êm ái của cậu nhóc gọi cô: “Mẹ, mẹ...”

Khóe miệng của nàng không kìm nổi cong lên đầy ôn nhu thỏa mãn, nụ cười tràn ngập hạnh phúc, vì Tiểu Nhiên là tất cả với cô.

“Ok, tốt.” Mười phút sau, Trang Minh Tuấn thành công tắt máy. “Ngày hôm nay, quay phim đến đây kết thúc, mọi người đã vất vả nhiều rồi.”

“Tôi làm được rồi sao?” An Tâm Khiết chạy nhanh đến màn hình, vội vã muốn nhìn thấy biểu hiện của mình.

“Làm được rồi.” Về mặt Trang Minh Tuấn luôn lãnh đạm rốt cuộc cũng lộ ra ý cười. “Sau khi nghĩ đến bạn trai của mình, biểu hiện của cô đã tiến bộ rất nhiều.”

“Tôi không có nghĩ đến bạn trai.” An Tâm Khiết lập tức sửa lại. “Người này so với bạn trai còn quan trọng hơn.”

“Bất luận người đó là ai cũng đã giúp cô vượt qua khó khăn lần này.”

“Người đó luôn là cứu tinh của tôi!” Nghĩ đến con trai, trong mắt An Tâm Khiết hiện lên lòng tin kiên định, tất cả mệt mỏi trong nháy mắt đã không còn, chỉ có lại nụ cười rạng rỡ. “Người này chính là động lực để ta cố gắng làm việc, giúp cho ta quên hết phiền muộn, là người mang cho ta rất nhiều niềm vui.”

Nụ cười của cô tỏa sáng khiến lông mày Trang Minh Tuấn có chút nhíu lên. “Nụ cười của cô bây giờ rất tốt. Cố gắng duy trì như vậy, sau này đừng lộ ra nụ cười kiểu cách của người mẫu, cái đó sẽ không có lợi với cô đâu.”

Lúc này cô rất tự nhiên không có chút làm dáng _____ hẳn không thể không thừa nhận điều này, cô có ưu thế và sức hấp dẫn của riêng cô, đến nỗi làm hẳn cảm nhận được một cảm giác quen thuộc kì lạ.

Bọn họ đã từng gặp nhau ở đâu hay đã từng quen biết?

Không. Trang Minh Tuấn lập tức phủ nhận ý nghĩ kì quái của hẳn.

Hắn lại cảm thấy cô quen thuộc, có lẽ hẳn đã từng xem qua quảng cáo mà cô đóng.

Dung mạo cô xinh đẹp như vậy, người nào gặp rồi sẽ không thể quên được.

“Anh là đạo diễn đầu tiên phê bình điệu bộ của tôi.” Ngờ ngợ của cô không có gì bất mãn ngược lại còn thoải mái tiếp thu. “Lời của anh, cảm ơn anh, đạo diễn Trang.”

“Ngày mai quay ngoại cảnh, không được muộn, cô biết là còn rất nhiều việc, chúng ta còn hai quảng cáo nữa phải quay.” Trang Minh Tuấn rất cao hứng, tính cách của cô không ngờ lại tốt như thế, cô rất thông minh và kiên trì.

Dù sao cô phải đứng trước ống kính nhiều giờ như vậy thế mà cô không có oán hận hẳn lại còn cảm ơn chỉ bảo của hẳn.

“Tôi đảm bảo sẽ không đến muộn.” Khuôn mặt An Tâm Khiết đỏ ửng.

“Ngày mai gặp lại.” Hẳn vỗ nhẹ vào vai cô, biểu hiện cổ vũ.

Nhìn hẳn rời đi, An Tâm Khiết thở mạnh ra.

Trang Minh Tuấn, người cô muốn sống cùng trong tưởng tượng của cô.

Hắn yêu cầu rất nhiều với mỗi tác phẩm, rất hà khắc, làm cho người khác chịu không được cái chủ nghĩa hoàn mỹ, sự kiêu căng và bảo thủ của hẳn.

Hắn có kiên trì, có lí do, có khả năng khơi thông mọi thứ... Đó là một trong những lí do hẳn trở thành một đạo diễn nổi tiếng.

Ngoại trừ khuyết điểm duy nhất của hẳn chính là cha của con cô.

Cô tin rằng thời gian tới chỉ cần cô duy trì tâm trạng ổn định, nhất định sẽ cùng hấn yên ổn cùng làm việc, hoàn thành tốt lần quay quảng cáo này.

Ngày thứ hai bắt đầu quay ngoại cảnh.

Do sự phối hợp ăn ý của hai bên nên dù ở trong tàu điện ngầm hay trên đường cái, mọi việc đều tiến triển thuận lợi hơn nhiều so với ngày hôm qua, Trang Minh Tuấn cũng không giống như ngày hôm qua, hơi một chút là lớn tiếng quát mắng.

Ngày hôm nay, bọn họ đi tới một công viên, đã đến giờ ăn trưa, An Tâm Khiết mang theo cơm hộp tìm một nơi yên tĩnh, gọi điện thoại cho cậu nhóc ở nhà.

“Tiểu Nhiên, ở nhà phải ngoan... Phải nghe lời dì Lê, ăn hết cơm... Không được chạy loạn, để ọi người ngủ trưa... Hôm nay mẹ sẽ về sớm, buổi tối sẽ nấu cơm trứng mà Tiểu Nhiên thích nhất được không?”

“Mẹ, Tiểu Nhiên rất nhớ, rất nhớ mẹ, mẹ nhất định phải về ăn bữa tối với Tiểu Nhiên đó.” Bên tai truyền đến tiếng nũng nịu của con trai.

“Được, mẹ nhất định sẽ về ăn tối cùng Tiểu Nhiên.”

Ngắt điện thoại, An Tâm Khiết mở hộp cơm nhưng bỗng nhiên lại cảm thấy không nuốt nổi.

Hôm nay, Lục Dung Dung phải đi chụp ảnh, để một cậu nhóc năm tuổi ở nhà một mình, cô căn bản là không thể yên tâm được.

Không còn cách nào sao? Có thể nói công việc của cô vốn không có ngày nghỉ, cô đành phải nhờ Lê Nguyệt Nhã tranh thủ lúc trưa rảnh rỗi mang cơm hộp qua cho, Lê Nguyệt Nhã đã giúp đỡ, chiều cô rất nhiều....

“Trang Minh Tuấn, vì sao anh có thể đối với em như vậy?” Cô đang nghĩ vẩn vơ, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng nói khiển trách đầy phẫn nộ của một cô gái. “Tốt xấu gì em cũng là bạn gái của anh, vì sao anh không tiến cử em với nhà máy hiệu buôn?”

“Sương Ti, tôi nhớ rằng tôi đã nói với cô, cô không thích hợp với quảng cáo lần này.” Ngữ khí Trang Minh Tuấn lạnh lẽo kèm theo chút kiểm chế.

“Cái gì mà không thích hợp với thích hợp? Anh là đạo diễn, một câu nói của anh định đoạt tất cả! Những đạo diễn khác đều để cho bạn gái mình quyết định, vì sao anh lại không thể?”

“Tôi không quan tâm những người khác thế nào, còn ở lập trường của tôi thì chuyện đó là không được.” Ngữ khí hấn lạnh băng. “Cô chắc cũng biết từ trước đến giờ ta luôn công tư phân minh, cho dù cô có là bạn gái của tôi_____”

“Em thấy anh căn bản không yêu em mới có thể không đem chuyện của em ở trong lòng! Chúng ta gặp gỡ lâu như vậy, em chưa bao giờ yêu cầu anh cái gì, nhưng mà đây là một công việc rất tốt! Anh nói xem, trong lòng anh, em có vị trí gì? Em rút cuộc muốn cái gì...”

An Tâm Khiết xoay người lại xấu hổ, phát hiện bọn họ đứng sau lùm cây cách chỗ cô ngồi không xa.

Không xong, cô không cẩn thận đã biến chính mình thành kẻ nghe trộm.

La Sương Ti là một người mẫu của một Công ty, các cô thi thoảng gặp nhau công việc, cũng không ngờ cô là bạn gái hiện thời của Trang Minh Tuấn.

Suy nghĩ của An Tâm Khiết đột nhiên dừng lại, kí ức về một buổi tối và một buổi sáng của năm năm trước xẹt qua...

Thì ra, hấn và Ái Linh đã chia tay...

Trong khi cô không biết có lên rời khỏi chỗ này hay không, Trang Minh Tuấn và La Sương Ti vẫn đang tranh luận rất gay gắt.

“...Cô quan hệ với tôi, chẳng lẽ vì muốn dựa vào tôi tìm công việc tốt sao?” Trang Minh Tuấn nheo hai mắt lại.

“Em đương nhiên vì yêu anh nên mới muốn làm cùng chỗ với anh! Nhưng nếu như anh vẫn không thêm để ý đến yêu cầu của em, khiến em buồn, vậy thì em cũng không biết có thể tiếp tục yêu anh nữa không...” La Sương Ti khóc rất bi thương.

“Tôi cho rằng với quan hệ của chúng ta, tôi không thể giúp cô trở thành diễn viên, hoặc là có thể đề cử cô với nhà máy hiệu buôn để học cân nhắc?” Thân thể Trang Minh Tuấn thẳng đứng, sắc mặt cứng ngắc. “Nếu như có cơ hội, ta sẽ cân nhắc cô, nhưng tuyệt đối sẽ không vì cô là bạn gái tôi mà tuyển chọn người.”

“Anh căn bản là không thương tôi! Trang Minh Tuấn, nếu anh cứ như thế này, tôi cho anh hay: chúng ta chia tay! Tôi sẽ không vì một người đàn ông không quan tâm tới tôi mà lãng phí thời gian và tình cảm!”

“Tùy cô.” Câu trả lời của Trang Minh Tuấn vô cùng thẳng thắn gọn gàng.

La Sương Ti khổ sở trừng mắt nhìn hấn nhưng chỉ đổi lại được ánh mắt vô tình của hấn.

Cô không cam lòng ngẩng đầu lên. “Trang Minh Tuấn, đừng tưởng rằng anh là thiên tài đạo diễn thì tôi phải chiều theo ý anh, anh hôm nay chia tay với tôi, sau này nhất định sẽ hối hận!”

Nói xong, cô mang theo vẻ mặt cao ngạo, tuyệt tình đạp giày cao gót, xoay người bước nhanh về phía trước.

Trang Minh Tuấn cũng không mở miệng giữ cô lại, hấn nhìn theo bạn gái biến mất trong tầm mắt, gương mặt hấn lộ rõ kiên nghị và cứng rắn.

Hấn không lập tức rời đi mà ngồi ở một bên ghế dài trầm mặc cúi đầu.

Tuy hấn thoát nhìn bình tĩnh lạnh lùng, nhưng khi An Tâm Khiết nhìn thấy khoe miệng hấn nhếch lên cùng với hai bàn tay nắm chặt, cô cảm thụ được sự phẫn nộ và cô đơn của hấn.

Cô nhẹ nhàng đẩy nắp hộp cơm lại, cô hiểu rõ lúc này hấn cần ở một mình, tuyệt không muốn có người thứ ba ở đây.

An Tâm Khiết lặng yên đứng dậy, cúi đầu, cố gắng bước thật nhanh, ai dè một cành cây to dùng rậm rạp vừa đụng phải trán của nàng.

An Tâm Khiết càng hoảng hốt, cô đẩy cành cây ra, đương nhiên là phát ra tiếng động.

Trang Minh Tuấn lập tức nhìn về phía cô, lông mày hướng lên kinh ngạc.

Phảng phất cảm nhận được ánh nhìn sắc nhọn của hấn, An Tâm Khiết xấu hổ, cô giả bộ tươi cười quay đầu.

“Đạo diễn, anh... Ăn trưa chưa?” Lời vừa ả khỏi miệng, cô lập tức muốn cắn đứt lưỡi mình, những lời này, thật sự là quá vớ vẩn.

“Ta chưa ăn.” Trang Minh Tuấn khôi phục thái độ trấn tĩnh ngay tức khắc. “Xem ra cô cũng chưa ăn.”

“Đúng vậy.” An Tâm Khiết kinh ngạc nhìn hấn nhưng hấn rất bình tĩnh nhìn lại cô.

An Tâm Khiết nhắm hai mắt, hít sâu, lớn mật đi về phía hấn. “Xin lỗi, Không phải tôi cố ý nghe trộm hai người nói chuyện. Ta đến chỗ này định ăn cơm, cho nên...” Cô xấu hổ đứng trước mặt hấn.

Trang Minh Tuấn vẫn không có đáp lại cô.

“Tôi... Anh đói bụng không? Có muốn ăn cơm hộp với tôi?” Dưới tình thế cấp bách, cô đành đưa ra hộp cơm.

Hấn sững sốt một chút, đón lấy nụ cười của cô, hấn chỉ xuống chỗ ngồi bên cạnh. “Tôi không đói bụng, cô cứ ngồi xuống đây ăn đi.”

Ngưng mắt nhìn bộ dáng tươi cười của hấn, An Tâm Khiết nhẹ nhàng gật đầu.

3. Chương 3

Trong lòng An Tâm Khiết thấp thỏm ngồi xuống bên cạnh hắn. “Anh thật sự không đói bụng sao? Hộp cơm này, tôi chưa có ăn qua, rất sạch.”

Trang Minh Tuấn lắc đầu. “Tôi không thích ăn cơm hộp nên muốn tìm cô, nhờ cô mua cơm trưa cho tôi.”

“A...” Với trình độ bắt bẻ của hắn, cô cảm thấy không ngoài dự tính.

Cô không biết nói gì nên cúi đầu chăm chú ăn.

Suốt một buổi sáng làm việc vất vả, lúc này cô rất cần bổ sung thêm khí lực.

“Cô không giống với các người mẫu khác, buổi chiều còn phải làm việc, cô lại có thể...” Nhìn cô ăn gần hết hộp cơm, Trang Minh Tuấn lộ vẻ ngạc nhiên.

“Làm sao vậy?” Người này sao lại bắt đầu nói nàng thiếu chuyên nghiệp, không giống người mẫu? An Tâm Khiết bất giác trợn tròn con mắt, thần sắc khó chịu.

” Các người mẫu khi làm việc đều không phải cái gì cũng không dám ăn, ngày thường vì giữ gìn vóc dáng mà ăn uống rất điều độ hay sao?”

“Ai nói với anh như vậy?” An Tâm Khiết cảm thấy không đúng nheo lông mày lại. “Thật ra lượng thức ăn của các người mẫu đều rất lớn, bình thường chúng tôi ăn rất nhiều, đâu có ăn uống điều độ? Chỉ có khi nhận được công việc, cần thời gian giảm béo, mới ép buộc chính mình không được ăn. Nhưng việc đó thực sự rất thống khổ, tôi không thích!”

“Đúng không?” Trang Minh Tuấn nghi hoặc nhìn cô. “Bạn gái trước đây của tôi đều vì sự nghiệp của mình nên rất ít ăn...”

Hai chữ “Bạn gái” khiến sắc mặt An Tâm Khiết khê biến, nụ cười cứng ngắc tại khóe miệng.

Trang Minh Tuấn cũng hơi sững sốt, nghĩ đến tình huống trước đó, hắn thẳng hai bả vai thoáng giũ cột. “Cô nghĩ không sai, tôi đã từng có vài người bạn gái là người mẫu. Ở trước mặt tôi các cô ấy đều rất hạn chế, rất ít khi thấy họ ăn uống thoải mái.”

“Có lẽ vậy... Tôi với họ không giống nhau, có thể nhận thức của người mẫu nữ so với tôi không giống nhau, tôi cảm thấy không có gì xấu hổ cả.” Cô hạ mi mắt, thân thể khó chịu động đậy. “Đạo diễn, tôi ăn xong rồi, nên...”

Sao cô lại muốn ở lại đây? Nói chuyện với người ta căn bản là không cần thiết...

An Tâm Khiết vừa hối hận về hành vi tùy tiện của mình vừa chuẩn bị rời đi.

“Trên thực tế, tôi không cho rằng họ và cô khác nhau.” Trang Minh Tuấn thu hồi vẻ giễu cợt, ngữ khí thản nhiên.

Hắn chau mày suy nghĩ. “Có lẽ họ cố gắng xử lý như vậy để tôi nhìn... Cũng có thể nghề nghiệp của tôi khiến họ có chút kiêng dè, bọn họ ở trước mặt tôi đều không phải là chính mình, muốn làm bạn gái cũng là có ý đồ khác...”

“Tôi cảm thấy, đều không phải vì nghề nghiệp của anh, mà bởi vì họ quá quan tâm đến ý anh, dù sao con gái ở trước mặt người mình thích đều cư xử rụt rè, muốn bày ra vẻ hoàn mỹ nhất cho đối phương xem.” Trong lời nói của hắn có phần chán nản khiến cô muốn an ủi hắn.

” Vừa rồi cô đã nghe thấy tất cả mà cô còn nghĩ như vậy sao?” Trang Minh Tuấn ngồi thẳng, ánh mắt nhìn phía trước mĩa mai. “Những cảnh chia tay như vậy, tôi đã gặp quá nhiều lần. Điều này khiến tôi hoài nghi ruột cục họ có yêu bản thân tôi không hay họ chỉ yêu địa vị của tôi.”

“Anh không nên nghĩ như vậy! Tôi nghĩ La tiểu thư chỉ là nhất thời tức giận. Anh chắc biết rõ, con gái thường nổi nóng, lại hay làm nũng cũng chỉ muốn biết bạn trai có thực sự quan tâm đến mình. Cho nên anh chỉ cần dỗ dành cô ấy, thêm cả hoa tươi và một món quà... Cô ấy nhất định sẽ đổi ý.” Thái độ An Tâm Khiết hết sức thành thật.

“Cô nói những lời này, là vì an ủi tôi?” Trang Minh Tuấn cười vui vẻ.

“Tôi nói thật đấy! Anh không nên như vậy mà bỏ cô ấy, anh nên tìm cô ấy để nói chuyện...”

“Không cần đâu.” Trang Minh Tuấn bình thản lắc đầu. “Đối với cô ấy và với tôi, yên tĩnh một chút sẽ tốt hơn. Hơn nữa tôi nghĩ rằng, đối với tôi, cô ấy đều không phải là nỗi giận hay muốn làm nũng...”

Về mặt hần dần dần trầm xuống, An Tâm Khiết cũng im lặng.

Cô biết rõ, giờ phút này không nói gì là tốt nhất.

“Kỳ quái, vì sao tôi lại nói với cô những chuyện... này? Thấy bầu không khí quá yên tĩnh, đột nhiên Trang Minh Tuấn đưa hai tay ra sau đầu, cười thoải mái. “Có lẽ, so với rất nhiều người mẫu _____ kể cả là bạn gái trước đây của tôi, cô cho tôi cảm giác rất chân thật, làm tôi muốn nói chuyện với cô.”

Khẩu khí của hần có nửa phần trêu đùa khiến An Tâm Khiết đỏ mặt im lặng.

Cô cũng không biết vì sao cuộc nói chuyện của bọn họ có thể tiến triển đến như này. Bây giờ bọn họ cũng không thể coi là quen thuộc, quen nhau nhiều lắm mới chỉ có hai ngày, vậy sao bọn họ có thể nói về vấn đề cá nhân của mình?

Nghĩ đến việc cô đã giấu hần một bí mật to lớn, đúng là có chút không thể tin nổi...

“Nhìn cô ăn ngon như vậy, tôi cũng cảm thấy đói bụng.” Trang Minh Tuấn tinh quái xoa xoa cái dạ dày của mình.

“Thật không hiểu trợ lí của tôi đi mua cơm ở đâu mà lâu như thế!”

“Tôi thấy, hay là anh ăn cơm hộp đi? Thực ra mùi vị cũng không tệ.” Cô mỉm cười nhìn hần. “Ăn cơm no mới có sức lực, tiếp tục giám sát mọi người làm việc.”

“Thật ra cô muốn nói tôi ăn cơm no mới có sức lực để tiếp tục chửi mắng cô phải không?”

“Đâu có...” An Tâm Khiết cảm thấy kinh ngạc, cô với hần lại có thể tự nhiên ở chung một chỗ nói chuyện với nhau mà không hề cảm thấy lo lắng, thậm chí còn xấu hổ.

Cái người Trang Minh Tuấn này... Kỳ thực không quá đáng như lời đồn a.

“Tâm Khiết, tin trên báo này có phải là sự thật không?” Lục Dung Dung cầm tờ báo buổi sáng chạy ào vào phòng An Tâm Khiết.

“Di Dung” An Ngẫu Nhiên lập tức chào hỏi lễ phép.

“Tiểu Nhiên ngoan...” Lục Dung Dung nhìn về phía An Tâm Khiết đang mặc áo cho cậu bé, chỉ vào tờ báo trong tay, ánh mắt khó hiểu.

“Chuyện gì vậy?” An Tâm Khiết hoàn toàn chú tâm vào khuôn mặt đỏ rực của con trai. “Tiểu Nhiên, mấy ngày nay trời rất lạnh, nhất định phải mặc áo khoác, không được tùy ý cởi...”

“An tiểu thư, người định trước mặt con trai nói chuyện với ta về vấn đề này sao?” Lục Dung Dung dứt khoát đem tờ báo đưa ra trước mặt cô. “Về Trang Minh Tuấn_____”

“Tiểu Nhiên mau đi đánh răng rửa mặt, chút nữa mẹ sẽ vào.” Sắc mặt An Tâm Khiết biến trắng, bất mãn liếc nhìn bạn tốt, cầm lấy tờ báo trong tay Lục Dung Dung.

Trước mặt con trai nhắc đến ba chữ “Trang Minh Tuấn” thực sự làm cho cô vô cùng lo sợ, cũng may cô lập tức nghĩ ra, không ai biết được chuyện này.

Đạo diễn chuyên nghiệp Trang Minh Tuấn cùng La Sương Ti chia tay vì sự xuất hiện của người thứ ba An Tâm Khiết!

Bên cạnh tiêu đề còn có bức ảnh chụp cô và Trang Minh Tuấn ngồi cạnh nhau, đang mỉm cười nhìn nhau ở công viên.

“Vì sao người lại có hứng thú với một công tử đào hoa như hần vậy? Nhưng mà chuyện tình cảm cũng rất khó nói. Nhìn ảnh chụp, hần thật đẹp trai a!” Về mặt Lục Dung Dung tò mò hưng phấn.

“Nhưng ta phải nhắc nhở người, dựa vào rất nhiều tin tình báo, Trang Minh Tuấn này dù ở trong hay ngoài nước, bạn gái hắn đều là những người mẫu có tiếng. Trong vòng một năm, hắn thay bạn gái như thay quần áo... Đạo diễn và người mẫu, giới giải trí quả nhiên không có tình cảm chân thực a.”

“Người cũng biết giới giải trí không có tình cảm chân thực, vậy còn cho rằng ta có tình cảm với hắn sao?” An Tâm Khiết ném tờ báo sang một bên.

“Nhưng mà... Ta cảm thấy hắn cũng không phải loại người đùa bỡn tình cảm, muốn lợi dụng chức vụ, trở thành kẻ đào hoa. Thông tin này có lẽ là không đúng.”

“Vì sao người biết?”

An Tâm Khiết lập tức ngăn người: đúng vậy, vì sao cô lại có thể khẳng định như vậy?

Cô lộ vẻ lảng tránh, nhìn sang hướng khác.” Người vì sao còn ở nhà? Không phải hôm nay người đi chụp hình cho tạp trí sao?

“Không nên nói sang chuyện khác.” Lục Dung Dung hoài nghi nheo mắt lại. “Nhìn bộ dạng người bệnh vực hắn, người thực sự với hắn...”

“Làm sao có thể? Người cũng biết ta còn có Tiểu Nhiên.” Mặc kệ cô vì sao khẳng định Trang Minh Tuấn không phải công tử đào hoa, An Tâm Khiết xác định rõ ràng cô không thể nảy sinh bất kể tình cảm gì với hắn.

Hắn chính là người mà cô luôn cố trốn tránh, làm sao cô lại có thể chui đầu vào lưới, cùng hắn rối rắm?

“Không thể nói thế được. Chẳng nhẽ người có Tiểu Nhiên rồi thì đời này cũng không cần tình yêu sao?” Lục Dung Dung hoàn toàn không cho là đúng. “Hơn nữa cho dù người không có ý này, nhưng Trang Minh Tuấn cũng chưa chắc _____”

“Ta có thể khẳng định hắn không có!” An Tâm Khiết ấn vai cô, đẩy cô ra khỏi phòng.

Lục Dung Dung đi rồi, bên tai của nàng bỗng nhiên tái hiện cuộc đối thoại của Trang Minh Tuấn và La Sương Ti.

Cô nghĩ cô có thể khẳng định, hắn không phải là loại người lợi dụng chức quyền để đùa giỡn tình cảm của người khác, ngược lại còn hi vọng đối phương không thêm để ý đến địa vị của hắn mà chỉ giành tình cảm cho bản thân hắn.

Quá khứ năm năm trước mà cô không muốn nhớ lại đột nhiên lại hiện lên trước mắt, An Tâm Khiết bỗng dưng nhớ rõ tình yêu của hắn đối với Ái Linh ...

Thu hồi tâm trạng hoảng hốt, An Tâm Khiết nắm chặt hai tay.

Đây là sao vậy? Những kí ức kại chẳng phải đã được khóa chặt rồi sao, tại sao lại có thể hiện ra rõ ràng, làm hỗn loạn nội tâm của cô?

Lẽ nào vì sự xuất hiện của Trang Minh Tuấn?

Cô ngồi trên giường, hít sâu vài lần, ruốt cục cũng ổn định được tâm tình của mình.

An Tâm Khiết, cố gắng lên!

Hôm nay là ngày quay chụp cuối cùng, chỉ có yên ổn vượt qua, cô và Trang Minh Tuấn mới không có cơ hội gặp lại nhau nữa, tâm cũng sẽ không phải lo nghĩ.

Ngày cuối cùng quay chụp, cũng không thuận lợi như An Tâm Khiết muốn.

Do chuyện của cô và Trang Minh Tuấn khiến kí giả xuất hiện rất nhiều ở trường quay làm cho trường quay lộn xộn.

Thậm chí Trang Minh Tuấn tức giận yêu cầu kí giả rời khỏi trường quay, tình hình cũng không có chuyển biến gì.

Cô có thể cảm nhận được sự suy đoán và ánh mắt khác thường của toàn bộ nhân viên trong trường quay, chỉ cần nàng bàn luận với Trang Minh Tuấn, mọi người thật giống như ngừng động tác, để ý tới bọn họ.

“Nếu như cô cứ để ý đến ánh mắt của người khác sẽ chỉ làm tâm tình của cô càng không tốt, biểu hiện càng cứng nhắc.” thừa dịp nhắc nhở biểu hiện của cô, Trang Minh Tuấn hạ giọng, bên tai cô nói nhỏ.

“Tôi rất cứng nhắc sao?” An Tâm Khiết giật mình giương mắt.

” Anh cứ nói đi?” Trang Minh Tuấn khẽ nheo lông mày. ” Cô càng chú ý đến ánh mắt của người khác, lại càng khiến cho sự hiếu kỳ của họ càng nghi ngờ tăng lên. Lẽ nào cô muốn người khác cho chúng ta có gì mờ ám?”

“Tôi đương nhiên không muốn...”

”Vậy tự nhiên một chút, ung dung một chút, thậm chí kiêu căng một chút, ngày hôm nay cô là một diễn viên!” Hắn đặt tay lên vai cô, nhìn chăm chú cô không chút e dè.

“Không cần cố gắng lảng tránh ánh mắt của tôi, cũng không cần quan tâm người khác đang làm gì, cái cô muốn làm chính là hết sức chuyên tâm, nhập vào vai diễn.”

“Anh nói đúng.” An Tâm Khiết hạ mi, cắn môi.

Khi cô ngẩng đầu lên, trên mặt đã tỏa ra sự tự tin, nụ cười tươi như ánh mặt trời.

“Cố gắng giữ nguyên trạng thái này, tôi tin nhất định cô làm được.”

Trang Minh Tuấn dùng rất nhiều người mẫu phụ làm tôn lên vẻ tự tin rạng ngời của cô.

“Ok, kết thúc công việc!” Trong nụ cười sáng lạn của cô, Trang Minh Tuấn tuyên bố mạnh mẽ, khiến mọi người đều vui mừng vỗ tay.

“Mau thay quần áo, chúng ta đi dự tiệc chúc mừng.” An Tâm Khiết đi ra khỏi hậu trường, phía sau truyền đến tiếng kêu gọi của Trang Minh Tuấn.

“Vâng, đạo diễn.” Cô nhanh chóng quay đầu lại, hai người vô cùng ăn ý cùng nhìn nhau cười.

Nụ cười của cô rơi vào tầm mắt của tất cả mọi người, phối hợp rất ăn ý với đạo diễn, ánh mắt trong veo.

“Học tỷ, dù thế nào chị cũng phải giúp em!”

“Nhưng mà...” An Tâm Khiết có chút do dự, nhìn học muội cùng trường với mình Ưông Ưu Đình.

Cô ấy cũng giống cô, đều là một thân từ phía bắc đến Đài Bắc lập nghiệp, luôn nỗ lực không ngừng để trở thành một người mẫu.

“Sau khi chia tay hắn, hắn vẫn quấy rầy em, ngày hôm nay còn theo tới tận đây, em rất muốn gặp hắn rõ ràng, nhưng em chỉ có một mình, em thực sự rất sợ...” Ưông Ưu Đình anh anh khóc. “Em không muốn để những người khác biết em lại gặp gỡ loại người như vậy, cho nên chỉ có thể cầu xin học tỷ... Chỉ cần cùng đi với em đến gặp hắn, cho em thêm can đảm!”

“...Được rồi.” Trước lời thỉnh cầu của cô, An Tâm Khiết nhẹ dạ đồng ý.

Sau đó, An Tâm Khiết đi theo Ưông Ưu Đình tới một nhà kho bị bỏ xó đằng sau phòng chụp ảnh.

Về mặt An Tâm Khiết có chút nghi hoặc.

“Em bảo hắn ở bên trong chờ em, tránh để những người khác nhìn thấy” Ưông Ưu Đình giải thích.

“Chị nghĩ em và hắn lên gặp nhau ở nơi khác, sẽ tốt hơn.” Đi vào nhà kho, An Tâm Khiết bỗng nhiên cảm nhận được một bầu không khí quỷ dị, không khỏi ngạc nhiên.

” Nhưng tôi lại thấy trong này rất tốt, rất yên tĩnh.”

“Là sao?” An Tâm Khiết đưa tay ôm lấy thân thể, nghĩ nhà kho này âm u dị thường.

“Vậy hắn ở đâu? Cô_____”

Mới nói được một nửa, Ưông Ưu Đình đột nhiên đẩy nàng một cái thật mạnh.

An Tâm Khiết lão đảo, ngã xuống đất.

Cô còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì xảy ra, thì phía sau truyền đến tiếng đóng cửa.

“Ưông Ưu Đình, cô làm gì vậy!” Toàn thân cô hoảng sợ, cô ngồi chồm hổm trên mặt đất hô to một tiếng, nhanh chóng đứng dậy, đập cửa nhà kho. “Cô mau mở cửa cho tôi! Cô điên rồi sao?”

“Học tử, số cô thật sự rất tốt nha. Không những làm bạn gái của Trang Minh Tuấn, còn được làm diễn viên quảng cáo, làm người đại diện. Tôi rõ ràng vào nghề sớm hơn cô, nỗ lực so với cô cũng nhiều hơn, nhưng lại chỉ có thể phụ họa cho người!” Ngoài cửa truyền đến tiếng cười điên loạn cả Ưông Ưu Đình. “Đêm nay, cho người ở trong này để người hưởng thụ thật tốt niềm vui của một nữ diễn viên!”

“Ưu Đình, dừng! Dừng làm loạn, mau mở cửa... Tôi với cô không thù không oán, cô không thể đối xử với tôi như thế!” An Tâm Khiết cố sức đập cửa, nhưng ngoài cửa đã không còn bất kì tiếng động nào.

Kéo ống tay áo của âu phục xuống, An Tâm Khiết ngồi thu mình giữa phòng kho tối đen, một luồng khí lạnh tự nhiên thổi tới.

An Tâm Khiết tự dưng mất tích.

“Vì sao không gọi điện thoại cho cô ấy?”

“Điện thoại và áo khoác của cô ấy đều vẫn ở trong phòng nghỉ...” Trợ lí vẽ mặt khấn trương. “Tâm Khiết chưa bao giờ không nói câu nào mà rời khỏi... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tôi nghĩ tôi sẽ về công ty hoặc qua nhà cô ấy xem một chút. Đạo diễn Trang, nếu như tìm thấy cô ấy ở trong phòng chụp thì xin lập tức gọi điện cho tôi.”

“Được...” Lông mày Trang Minh Tuấn khẽ nhăn lại.

Cho dù có việc gấp, An Tâm Khiết cũng không giống loại người không chào mà đi, thậm chí điện thoại và áo khoác còn để ở phòng nghỉ cá nhân.

Không hiểu sao, sự biến mất của cô khiến hần không ổn.

Hay cô không là phải mất tích mà là có chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Hần liền bảo nhân viên đi tới quán cơm ăn mừng trước còn hần ở lại tìm An Tâm Khiết.

Nhưng hần đã đi tìm hết mọi góc ngách trong phòng chụp, đến cả phòng chứa đồ cũng đã tìm kĩ, vậy mà vẫn không thấy tăm hơi của cô.

Đứng ở ngoài phòng chụp ảnh, Trang Minh Tuấn lộ rõ nụ cười chế giễu.

An Tâm Khiết đi đâu, đâu có quan hệ gì với hần? Bày đặt bàn tiệc chúc mừng hần lại không đi, hần ở đây làm gì a?

Xoa nhẹ cái cổ đau nhức, hần mặc áo khoác, bước về phía để xe.

Trong bóng tối, một nhà kho bị bỏ hoang đã lâu khiến lại khiến hần chú ý.

Khi hần bước tới nhà kho bỗng bật cười chế nhạo... An Tâm Khiết sao có thể ở nơi này?

Chắc tại gần đây hần xem phim điện ảnh có nhiều cảnh này nên trong đầu đầy trình thám và tình cảnh đẫm máu nên mới có thể bị cái nhà kho bị bỏ hoang này thu hút.

“Cứu mạng, cứu mạng! Có người bị nhốt ở trong này... Cứu mạng, cứu mạng a...” Trong đêm, mơ hồ truyền đến tiếng gõ cửa sắt kêu cứu.

Nụ cười Trang Minh Tuấn lập tức cứng lại, hần liền chạy nhanh đến phía nhà kho, tiếng trống ngực đập liên hồi.

“Ai ở bên trong đó? An Tâm Khiết? Có phải cô không?” Ánh mắt hần lạnh thấu xương, khuôn mặt cứng ngắt.

Trên cửa sắt có một chiếc khóa lớn, hấn lập tức nhặt một chiếc gậy sắt trên mặt đất, cố sức đập chiếc khóa.

“Đúng! Là tôi...” Tiếng khóc nức nở của cô truyền qua khe cửa.

“Đạo diễn Trang, mau cứu tôi ra ngoài! Tôi rất sợ! Tôi...” Giọng cô khàn khàn, nghẹn ngào tràn ngập sợ hãi.

Chiếc khóa bị đập nát, Trang Minh Tuấn nhanh chóng mở cửa, chạy vào bên trong.

Hấn cầm điện thoại soi, nhìn thấy An Tâm Khiết đang cuộn mình lại trong một góc, hai tay ôm lấy thân thể không ngừng run rẩy, hai mắt ướt đầm ngược lên nhìn hấn.

“Không có việc gì.” Hấn nhin sự phẫn nộ, nhanh bước về phía cô.

Rút cuộc ai đã nhốt cô ấy ở đây?

“Đạo diễn...” Thấy Trang Minh Tuấn ngồi xổm xuống đưa tay về phía cô, hai mắt ân cần nhìn vẻ mặt trắng bệch thê lương của cô... An Tâm Khiết không nhin được nữa, sụp đổ nhào vào lòng hấn.

Thân thể cô lạnh cóng, hấn lập tức siết chặt đôi tay.

“Ở đây thực sự rất đáng sợ, đạo diễn... Tôi còn tưởng rằng không có ai tới cứu tôi, tôi tưởng là...Tưởng rằng tôi nhất định sẽ chết vì lạnh hoặc chết vì sợ...” Cô bám chặt bờ vai hấn, dựa vào vai hấn khóc lớn.

“Không có việc gì...” Hấn nhẹ nhàng xoa chiếc lưng co rúm của cô. “Tôi sẽ không để cô chết ở đây, tôi đảm bảo.”

Hấn bình tĩnh nói, mang theo một sức lực mạnh mẽ, trấn an sự hoảng sợ của cô, trong ngực hấn ấm áp rần rần cũng khiến cô dần dần bình tĩnh lại.

“Vì sao anh biết tôi ở đây?” Cô cuối cùng cũng ngừng khóc.

“Ra khỏi đây trước, tôi sẽ nói cho cô biết.” Trang Minh Tuấn đưa tay sờ trán cô, xác định cô không bị sốt, rồi mới ngồi xuống bế lấy cô.

An Tâm Khiết giật mình ôm lấy cổ hấn. “Tôi...Tôi có thể đi...”

“Nếu không muốn chết cóng ở chỗ này thì đừng nhúc nhích.”

Hấn nói ngắn gọn mạnh mẽ, không cho cô có thêm kháng nghị nào nữa.

Vùi đầu vào áo khoác của hấn, lắng nghe tiếng tim đập của hấn, sự sợ hãi tốt cùng trong hơn một giờ qua cuối cùng cũng chậm rãi rời khỏi thân thể cô.

An Tâm Khiết thật không ngờ, trong tình hình nguy cấp, trong sự tuyệt vọng, người cứu cô lại là hấn.

Giờ khắc này, người mà cô không muốn gặp lại nhất lại trở thành ân nhân của cô, trở thành anh hùng của cô.

“Nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra.” Trang Minh Tuấn đem một cốc cafe nóng hổi nhét vào tay cô, ánh mắt sắc sảo nhìn gương mặt dần dần khôi phục vẻ hồng hào của cô.

Về mặt An Tâm Khiết tràn đầy cảm kích nhìn hấn. “Cảm ơn...Không chỉ có cốc cafe mà còn vì tất cả những việc anh làm...”

Ngồi trong chiếc xe ấm áp của hấn, trên vai khoác áo khoác của hấn, cô tin tưởng mình đã an toàn.

“Không có gì.” Hấn giục cô uống hết cafe, thỏa mãn gặt đầu. “Rốt cuộc ai đã nhốt cô ở đó?”

“Là...Ông Ưu Đình...” Cái tên này khiến cô rùng mình.

Kí ức kinh khủng hơn một giờ bị nhốt trong nhà kho lại lần nữa nổi lên trong lòng.

An Tâm Khiết hít thật sâu vào cái, miễn cưỡng trấn an chính mình.

Ánh mắt Trang Minh Tuấn ôn nhu cổ vũ, nhìn gương mặt trắng nõn của cô. “Nói từ từ, không sao, tất cả đã là quá khứ.”

Sau đó, An Tâm Khiết chậm rãi kể, đem tất cả sự tình, một năm một mười nói cho hắn nghe.

“...Tôi thực sự không hiểu, cô ấy vì sao muốn làm chuyện kinh khủng như vậy...Thực sự quá điên cuồng, sao cô ấy có thể...” Xoa nhẹ cái trán, cô lâm vào lo âu, khổ sở.

“...Ít nhất..., cô cũng không bị thương.” Trang Minh Tuấn vươn tay, kiên định xoa tay cô. “Từ giờ trở đi, không nên nhớ tới chuyện này nữa, vấn đề còn lại, để tôi xử lý”

“Không, anh không cần_____”

“Việc này phát sinh tại phòng chụp của tôi, cho nên cũng liên quan tới tôi.” Hắn nói như đinh đóng cột, sắc mặt cứng lại.

“Nhưng...” An Tâm Khiết do dự nhìn hắn.

“Tôi sẽ không làm ầm ĩ mọi chuyện, nhưng...ít nhất... phải làm rõ lí do cô ta làm như vậy, để tránh cô ta sẽ làm tổn thương cô một lần nữa hoặc là người khác.”

Nhìn gương mặt hiện rõ sự sắc sảo của hắn, An Tâm Khiết nhìn thấy được sự quyết tâm và quan tâm của hắn đối với cô.

Cảm giác này hòa tan ký ức kinh khủng trong lòng cô, cô cảm thấy ấm áp trong lòng.

“Ngoại trừ cảm ơn anh...Tôi không biết nói gì hơn.” Một nụ cười ngọt ngào hiện lên trên khóe miệng cô. (Hự, mặt ngọt chết ruồi ^^)

“Xem ra cô cũng không có việc gì.” Nhìn kĩ sắc mặt của cô, Trang Minh Tuấn cũng nhe răng ra cười.

Hắn khởi động ô tô. “Nói cho tôi địa chỉ, tôi đưa cô về nhà nghỉ ngơi.”

An Tâm Khiết không hề đề phòng tình huống này, nói ra địa chỉ của cô.

“Có nên gọi điện báo một tiếng cho trợ lý của cô?” Hắn một bên lái xe, một bên cầm điện thoại đưa cô. “Hình như cô ấy vẫn đang tìm cô...”

Nụ cười của An Tâm Khiết lập tức cứng lại. “Trời ơi, nếu như cô ấy không tìm được tôi, nhất định sẽ gọi điện đến nhà tôi!” Tiểu Nhiên nhất định sẽ bị dọa chết.

Không nói hai lời, ngón tay cô run run bấm số của trợ lý. “...Đúng, tôi không sao... Cô đã gọi điện đến nhà tôi sao? Sao cô có thể làm thế ... Không phải tôi đã nói dù có bất kì chuyện gì xảy ra cũng không thể... Thôi ...Quên đi!”

An Tâm Khiết dùng sức tắt điện thoại lại vội vàng ấn một dãy số khác. “Dung Dung? Cảm tạ trời đất, người ở nhà! Ta không sao... Đừng, đừng cho Tiểu Nhiên nghe điện thoại...”

An Tâm Khiết ngược mắt lên, thấy ánh mắt Trang Minh Tuấn đang nhìn cô có chút hiếu kì, cô lập tức nhỏ giọng. “Ta lập tức về nhà, nói chung, ta không sao!”

Ông trời ơi, cô sao có thể lại quên mất hắn là ai, còn không cầm kị mà nói địa chỉ nhà cho hắn!

Cúp điện thoại, cô cố gắng trấn an mình, đưa điện thoại trả cho hắn. “Cảm ơn anh.”

Việc đã đến nước này, cô cũng không còn cách nào thay đổi sự thật rằng hắn sẽ đưa nàng về nhà, bây giờ chỉ có thể tận lực làm bộ coi như không có chuyện gì xảy ra, mau chóng tạm biệt hắn.

“Người nhà nhất định rất lo lắng cho người.” Trang Minh Tuấn không hề nghi ngờ nhìn nàng cười tủm tỉm nói.

“Đúng.” An Tâm Khiết ngừng thở, cố gắng mỉm cười. “Đến phía trước anh cho tôi xuống là được rồi, tôi đã làm phiền anh nhiều lắm rồi, không thể làm phiền anh thêm nữa...”

“Cũng sắp tới rồi.” Đối với đoạn đường này, Trang Minh Tuấn bất ngờ cảm thấy quen thuộc. ” Ở trong khu này, buổi tối con gái đi về một mình rất nguy hiểm, tôi nhất định phải đưa cô về tới tận nhà.”

“Anh...” An Tâm Khiết đứng ngồi không yên. “Sao anh lại quen thuộc với đường ở đâu vậy?”

“Khi còn bé, tôi ở gần đây.”

Qua một chỗ ngoặt, sắp đến nhà trọ của cô.

“Tối rồi.” Cô đã không còn nghe thấy hắn nói gì, trong lòng thầm nghĩ mau lập tức xuống xe.

“Về nhà, không nên suy nghĩ nhiều, tắm một cái, rồi ngủ một giấc thật ngon.” Trang Minh Tuấn từ từ dừng xe, quay lại nhìn cô nói.

An Tâm Khiết nhanh chóng mở cửa xe. ” Cảm ơn anh đã đưa tôi về. Đạo diễn Trang, đi thông thả!”

Nhưng khi cô bước ra khỏi xe _____

“Mẹ!” Một hình dáng nhỏ nhắn, bí mật mang theo một lực thật lớn, chạy lại ôm lấy cô. “Mẹ, người rút cuộc cũng đã về! Dì trợ lý nói người mất tích, hù chết Tiểu Nhiên rồi!”

“Tiểu... Tiểu Nhiên!” An Tâm Khiết hai tay run sợ, ôm chặt thân thể nhỏ bé của cậu nhóc, máu trong cơ thể bởi vì quá sợ hãi mà chảy ngược dòng.

Cô sợ hãi quay đầu lại thấy vẻ mặt Trang Minh Tuấn đầy nghi hoặc và hiếu kì, bước ra khỏi xe ô tô.

“Tâm khiết, Tiểu Nhiên nói nhất định phải xuống lầu chờ người, ta không giữ nổi, cho nên...” Lục Dung Dung theo sau Tiểu Nhiên, khi cô phát hiện ra Trang Minh Tuấn ở đó, lập tức ngậm chặt miệng.

Cô không nghĩ tới là Trang Minh Tuấn đưa An Tâm Khiết về, vẻ mặt xấu hổ, cô và An Tâm Khiết liếc mắt nhìn nhau.

An Tâm Khiết là người chưa lập gia đình mà đã có con, rất ít người biết chuyện này, ở công ty đều cố gắng giấu chuyện này.

“An tiểu thư... Không giới thiệu một chút sao?” Trang Minh Tuấn đã đi tới bên cạnh cô, ngồi xổm xuống, cùng An Tâm Khiết bốn mắt nhìn nhau.

An Tâm Khiết nuốt vào cổ họng sự chua xót khổ sở và sợ hãi, tiếng tim đập hỗn loạn, ôm chặt đứa con trong lòng, cô từ từ quay đầu lại.

“Trang đạo diễn... Đây là con trai tôi, Tiểu Nhiên. Tiểu Nhiên, mau chào chú.” Trong một khắc quay mặt về phía Trang Minh Tuấn, cô thật hi vọng mình bị ngắt xiu.

“Chào chú, cháu là Tiểu Nhiên.” An Ngẫu Nhiên cười khoái trá, rất lễ phép chào Trang Minh Tuấn.

“Xin chào , Tiểu Nhiên.” Trong mắt Trang Minh Tuấn cũng lóe lên một tia ôn hòa.

Thân thể An Tâm Khiết thoáng dao động, cô đã dùng hết sức lực của mình, cố gắng ngăn mình muốn hét lên, ôm lấy con trai chạy trốn.

Hắn nhìn thấy Tiểu Nhiên. Chuyện này... Cuối cùng cũng không thể cứu vãn.

4. Chương 4

“Chú, người ăn cơm tối chưa?” Đôi môi hồng hồng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của An Ngẫu Nhiên tru ra, đôi mắt mở to nhìn một cách hiếu kì, nhìn nam nhân đầu tiên mẹ đưa về nhà.

“Chú chưa ăn.” Trang Minh Tuấn xoa xoa đầu cậu nhóc, tiểu nam hài năm tuổi này thật tuần tú, làm cho hắn cảm thấy rất thân thiết.

” Chú ở lại đây ăn cơm là được mà.” An Ngẫu Nhiên cảm thấy được thiện ý của hắn, liền kéo tay hắn, dường như đã rất có cảm tình với người chú cao to đẹp trai này.

“Tiểu Nhiên, con không thể...” An Tâm Khiết đứng một bên nghe được, suýt ngất.

“Được.” Trang Minh Tuấn đồng ý, khoe miệng hiện lên nụ cười chế nhạo, nhìn An Tâm Khiết, tựa hồ như ám chỉ cô, cứ nhiên lại che giấu mọi người một chuyện to lớn như vậy.

“Tiểu Nhiên, con cùng dì lên lầu trước đi.” An Tâm Khiết kéo cậu nhóc đến bên người, phòng bị liếc mắt nhìn Trang Minh Tuấn.

Con Trai vừa lên lầu, hai tay cô lập tức khoanh trước ngực. ““Trang Minh Tuấn, tốt nhất anh lập tức ____”

“Yên tâm đi, tôi sẽ không nói cho ai biết đâu.” Không đợi cô nói xong, hấn đã đi về phía nahf trọ. ” Bố đứa bé là ai?”

Những lời hấn nói khiến cô đang muốn đuổi hấn không kịp phản ứng, luống cuống chân tay. “Anh ta... Tôi, tôi muốn một mình nuôi nấng Tiểu Nhiên.” Sao hấn lại hỏi việc này? Đuổi theo bước chân hấn, cô cúi đầu chột dạ, phát hiện bọn họ đã đi vào thang máy.

“Tầng mấy?”

“Tầng tám...” Lời còn chưa dứt, vẻ mặt cô kinh ngạc khê nhếch cái miệng nhỏ. ” Sao anh lại theo tôi lên tầng? Đã không còn sớm, anh mau đi đến tiệm chúc mừng đi.”

“Tôi không đến đó, không chừng bọn họ còn thoải mái hơn.” Trang Minh Tuấn đứng thẳng người. “Huống hồ, con trai cô mời tôi ăn cơm tối, tôi không ăn, cậu nhóc sẽ rất thất vọng.”

“Sẽ không đâu, Tiểu Nhiên rất thông minh, tôi sẽ nói với nó anh có việc phải đi trước.” An Tâm Khiết nở nụ cười miễn cưỡng.

Giờ phút này, cô rất muốn đánh cho hấn bất tỉnh rồi lôi đi ____ miễn là ngăn cản hấn vào nhà.

Nhưng, hấn vừa mới cứu cô thoát khỏi nguy hiểm... Cô sao có thể lấy oán trả ơn, huống chi hấn cao lớn như vậy, cô có dùng hết sức cũng không thể đánh cho hấn bất tỉnh...

“Chúng ta tới rồi.” trong thời gian ngắn mà bao nhiêu ý nghĩ rối loạn xuất hiện trong đầu cô, Trang Minh Tuấn nhẹ nhàng nắm skhwur tay cô, kéo cô đang thất thần ra khỏi thang máy.

“Đạo diễn Trang, buổi tối hôm nay tôi đã làm phiền anh quá nhiều rồi, anh thực sự không cần phải chiều theo ý của con trai tôi, anh chụp quảng cáo vất vả như vậy, nên về nhà nghỉ ngơi cho tốt.” Tình thế cấp bách, cô nắm chặt tay Trang Minh Tuấn.

“Tôi không c thấy phiền chút nào, cũng không cảm thấy vất vả.” Nhìn cô bất an, hấn cảm thấy rất thú vị. Hấn đã phát hiện ra, An Tâm Khiết là một người mẫu hoàn mỹ, tự tin, hấn rất ít khi gặp được cô người mẫu nào chân thật lại thẳng thắn như cô, nhưng hấn lại không ngờ, cô lại có thể che giấu một bí mật to lớn như vậy – chưa lập gia đình mà đã có con.

Cha của cậu nhóc kia ở đâu? Không có bố đứa bé, cuộc sống của cô chắc chắn rất khó khăn, phải nuôi con một mình, biết bao vất vả và gian khổ, hấn đều hiểu rõ...

Sao cô có thể vừa chăm sóc con trai vừa đi làm người mẫu? Thậm chí khi làm việc, cô vẫn luôn duy trì tình thần và thái độ làm việc hết sức nghiêm túc.

Điều này khiến cô trở nên mẫu thuẫn, thần bí khiến hấn muốn biết rõ thêm về tính cách của cô.

Còn có Tiểu Nhiên, con trai cô, lần đầu hấn gặp một cậu nhóc rất đáng yêu như một tiểu thiên sứ.

Hấn rất lễ phép, không sợ người lạ, vẻ mặt tươi cười sáng lạn tràn ngập ánh mặt trời...

Cho nên, dù biết An Tâm Khiết rất xấu hổ, muốn đuổi hấn đi, hấn vẫn muốn mặt dày vào nhà cô.

Tất cả về An Tâm Khiết, hấn đều hiểu kì, muốn biết.

Bữa cơm tối này, là bước khởi đầu cơ bản.

“Tiểu Nhiên nếu đói bụng, ăn tạm một chút bánh quy trước.” An Tâm Khiết mặc tạp dề, từ trong phòng bếp ngó ra nhìn một lớn một nhỏ, “Mẹ nấu cà ri Nhật cho con ăn, thật thích.”

Lục Dung Dung có cuộc hẹn nên sau khi xác định cô bình yên vô sự thì lập tức rời đi.

Bây giờ, trong nhà còn ba người bọn họ.

Cảm giác mơ hồ hiện lên, ngực cô từ từ dâng lên hơi men, cô cảm thấy không khỏe cũng không được tự nhiên, tay chân luống cuống.

“Chú, cháu nói cho chú biết, cà ri mẹ cháu nấu là món cà ri ngon nhất trên thế giới_____” Tiểu Nhiên bắt hai bàn tay, chậm rãi đếm từng ngón tay. “Cà ri, cả cơm trứng đều là những món Tiểu Nhiên thích ăn nhất.”

“Ngoại trừ cà ri và cơm tr thì Tiểu Nhiên còn thích những gì? Nhìn khuôn mặt non mềm hồng hào của cậu nhóc, Trang Minh Tuấn không thể không tươi cười vui vẻ, thu hút, “Có thích bóng chày không?”

“Bóng chày?” Tiểu Nhiên vừa nghe thấy hai chữ này, hai mắt lập tức mở to sáng lên. “Thích... Thích nhưng, thích nhưng Tiểu Nhiên sẽ không đánh...”

Cậu nhóc có chút xấu hổ cúi đầu, “Tiểu Nhiên không có baba, nên không có ai dạy... Nhưng không sao, Tiểu Nhiên có mẹ! Ngoại trừ bóng chày, Tiểu Nhiên còn có thể làm được rất nhiều việc khác!”

Nhìn cậu nhóc cố gắng che giấu sự thất vọng, cố gắng mỉm cười, trong tâm Trang Minh Tuấn cảm giác có một vật gì đó sắc nhọn hung hăng đâm vào.

Tuy rằng không có baba, nhưng cậu nhóc luôn cố gắng không để ý tới, có lẽ vì không muốn mẹ thêm vất vả, sẽ càng đau lòng hơn?

Thật sự là một đứa con tốt...

“Cuối tuần này, nếu như Tiểu Nhiên rảnh, chú Trang sẽ đưa cháu đi mua găng tay chơi bóng chày.” Trang Minh Tuấn ôm cậu nhóc đặt trên đùi, nhìn hẩn cười tủm tỉm. “Mua găng tay chơi bóng xong, sẽ đưa cháu đi đánh bóng chày.”

“Thật sao?” Giọng nói của Tiểu Nhiên lộ rõ sự vui sướng.

Trang Minh Tuấn trịnh trọng gật đầu.

Đôi mắt tinh khiết của Tiểu Nhiên đầy hạnh phúc và vui sướng, Trang Minh Tuấn nhìn thấy, khuôn mặt lập tức trở nên dịu dàng khác thường.

” Chúng ta cùng ngoắc tay.” Tiểu Nhiên ngậy thơ chất phác vươn ngón út ra.

“Được.” Trang Minh Tuấn cũng vươn ngón út ra.

Nghe hai người nói chuyện, khóe mắt An Tâm Khiết nóng ửng.

Cô nhanh chóng đóng cửa nhà bếp, kìm nén chính mình khóc nức nở.

Cô đang làm sao vậy?

Nhìn thấy hình ảnh hai người họ ở chung rất hài hòa lại khiến cho cô cảm động?

Cô lau mạnh nước mắt rơi xuống, nắm chặt chiếc thìa trong tay.

Dù thế nào, cô nhất định phải giữ bí mật này trong lòng, cô cũng không cho Trang Minh Tuấn cơ hội để gặp Tiểu Nhiên nữa, từ mai trở đi, cô muốn Trang Minh Tuấn biến mất khỏi cuộc sống của mình mãi mãi, mặc kệ hẩn và Tiểu Nhiên đã có giao hẹn gì!

Còn hôm nay, cô không muốn cướp đi niềm vui sướng của con trai.

Bởi vì hai người họ, dù sao cũng là cha con.

Trang Minh Tuấn trở thành thượng khách ở nhà An Tâm Khiết, hẩn không chỉ thỉnh thoảng xuất hiện đúng bữa ăn tối mà còn đưa Tiểu Nhiên ra ngoài đánh bóng chày vào mỗi ngày nghỉ.

An Tâm Khiết biết chính mình phải từ chối hẩn, phải tuyệt đối ngăn cản Trang Minh Tuấn và Tiểu Nhiên gặp nhau, nhưng khi cô nhìn sự sung sướng của con trai phát ra từ nội tâm, hơn nữa Trang Minh Tuấn đối xử với Tiểu Nhiên rất tốt, đã kiên nhẫn lại dịu dàng, thậm chí bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ, cùng nhau đi trên đường...

Cô không có cách nào khiến mình có quyết tâm chia rẽ họ.

“Tôi thật không ngờ, anh lại thích trẻ con.” Cả buổi chiều điên cuồng tập đánh bóng, An Ngẫu Nhiên mệt mỏi về nhà ngủ, cô theo thói quen, pha một cốc cafe cho Trần Minh Tuấn.

“Có một người bạn nhỏ thông minh như Tiểu Nhiên, có ai là không thích?”

Khuôn mặt sắc sảo của Trang Minh Tuấn nhất thời trở nên dịu dàng, “Cô dạy dỗ nó thật tốt, mặc dù không có baba, nhưng tôi có thể cảm nhận được nó rất hạnh phúc.”

“Tôi cũng chỉ làm hết khả năng... Tiểu Nhiên rất hiểu chuyện, rất thông minh. Nó chưa bao giờ đưa ra đòi hỏi quá mức... Cho nên nhiều khi, tôi cảm thấy có lỗi với nó.” Ngồi trên sofa, cô uống cafe, ánh mắt có vẻ mờ mịt.

“Cũng đâu phải lỗi của cô.” Cảm nhận được xung quanh cô tỏa ra sự u buồn, Trang Minh Tuấn ngồi xuống bên cạnh cô, cười nhạt một tiếng.

“Cái gì?” An Tâm Khiết hoảng hốt quay đầu nhìn hấn, sao hấn lại biết cô đang nghĩ cái gì?

“Không cho nó một gia đình đầy đủ.” Trang Minh Tuấn cũng cầm lấy cốc cafe, “Tuy tôi không biết vì sao cô và bố Tiểu Nhiên chia tay, nhưng tôi tin rằng, nếu như có thể, cô tuyệt không mong Tiểu Nhiên không có bố, cho nên nhất định cô có nỗi khổ tâm nào đó, cô không nên cảm thấy có lỗi với Tiểu Nhiên.”

Trải qua mấy ngày ở chung, hấn hiểu rõ, cô là một người mẹ tốt hiếm có.

“Anh... Thực sự nghĩ như vậy sao?” Nghe Trang Minh Tuấn nói, không hiểu sao cô lại đỏ mặt, còn có chút run sợ.

Tuy hấn không biết rõ chân tướng nhưng lại đi an ủi cô. “Thực ra bình thường tôi luôn bỏ qua cảm nhận của con trai, vì công việc quá bận nên không thể đến đón nó đúng giờ tan học, thậm chí rất ít khi ngồi ăn cùng nó, càng không thể dẫn nó ra ngoài chơi trong ngày nghỉ, ngày lễ... Không, ta không phải là người mẹ tốt, không thể... Nhưng nó vẫn cười nói với tôi, không sao, mẹ vất vả như vậy, Tiểu Nhiên sẽ không buồn... Tiểu Nhiên...”

An Tâm Khiết nghẹn ngào không nói lên lời.

Nước mắt lăn dài trên má, cô cúi đầu, nhắm mắt lại, im lặng hồi phục tâm tình.

“Cô cố gắng làm việc, cũng là vì Tiểu Nhiên, vì tương lai tốt đẹp của nó. Tiểu Nhiên hiểu rõ điều này, mới có thể luôn luôn mỉm cười.” Trang Minh Tuấn cầm hai tay đang run nhè nhẹ của cô, đem sức mạnh và sự ấm áp truyền đến nội tâm của cô, “Nhìn như vậy cũng thấy được cô là một người mẹ tốt, Tiểu Nhiên rất mãn cảm, nó nhất định sẽ cảm nhận được cô luôn yêu thương nó, nên nó mới quan tâm cô như vậy.”

“Đúng vậy, Tiểu Nhiên thực sự rất quan tâm tôi.” An Tâm Khiết ngược mắt, muốn nén nước mắt lại, mỉm cười, nhưng nước mắt lại càng nhiều hơn, giờ phút này đều rơi xuống, “Anh xem tôi, không ra sao cả, lại khóc lên...”

“Cô muốn khóc thì cứ khóc đi!” Hấn chỉ vào vai mình, giọng nói chân thành, “Ở đây_____ tạm thời cho cô mượn dựa vào một chút, sẽ không thu tiền đâu.”

Nhìn bộ dáng An Tâm Khiết khóc rất yếu đuối, khiến đáy lòng hấn trở nên nhu mềm mỏng, hấn rất muốn lau đi nước mắt đầy âu sầu của cô.

Cô gái này nhìn như một người mẹ độc thân kiên cường, nhưng những gian khổ của cô không phải người thường đều có thể nhận ra được.

“Thật sao?” Cô hít hít cái mũi hồng lên vì khóc, nhìn vào bờ vai của hấn.

Có lẽ... Chỉ dựa vào một chút thôi, sẽ không có vấn đề gì chứ.

Mấy năm quá, cô luôn một mình cố gắng chèo chống, chưa từng có ai cho cô mượn bờ vai...

“Thật!” Trang Minh Tuấn vươn tay, ôm đầu của cô, bá đạo kéo tới đặt trên vai. “Nói cho cô dựa vào, cô còn do dự cái gì?”

Câu nói mạnh mẽ này lại khiến cô an tâm nhắm mắt lại.

An Tâm Khiết chưa từng nghĩ tới, bản thân lại thổ lộ nỗi lòng với hắn, nói hết phiền não, thậm chí lại nảy sinh ý muốn nương tựa.

Du cho biết tất cả đều là hiểu lầm, dù cô không thể trách cứ điều gì... Nhưng đối với nam nhân đã cướp đi trinh tiết của mình, cô vẫn ghi hận trong lòng.

Đến khi ông trời tặng cô một món quà hoàn mỹ _____Tiểu Nhiên, cô mới từ ác mộng đen tối từ từ tỉnh lại, chấn an tinh thần, bản thân quên đi ký ức thống khổ, bắt đầu học cách bước về phía trước, nhìn về tương lai.

Nhưng mà hiện tại... ký ức thông khổ của đêm hôm đó, còn có hận thù đối với hắn, có thể thay đổi theo thời gian, hơn nữa ngày càng hiểu rõ hắn, cô dần dần buông sự hận thù?

Tối thiểu, cô biết hắn tên là Trang Minh Tuấn, hắn có tài, nhiệt huyết với công việc, còn nhiệt tình, thiện lương, thậm chí đã từng cứu cô, căn bản không phải là một người bại hoại đùa giỡn phụ nữ.

“Tôi còn chưa nói cho cô biết, cô pha cafe rất ngon, món cà ri và cơm trứng cô nấu cũng rất ngon— nhưng hình như cô chỉ biết có hai món này.” Đến nhà cô ăn uống một thời gian, hoặc là Lục Dung Dung làm bữa tối, hoặc là bạn tốt Lê Nguyệt Nhã ở dưới lầu xuống bếp; còn nếu như là cô tự tay nấu, nhất định sẽ là cà ri, hoặc là cơm trứng.

“Bây giờ anh đang trách cứ tôi là một người mẹ không tốt sao?” Giọng điệu An Tâm Khiết nũng nịu.

“Nếu như anh không thích, thì không nên đến nhà tôi ăn cơm.”

“Tôi đâu có nói là không thích.” Trang Minh Tuấn gờ tay, nghịch sợi tóc trên trán cô, ánh mắt chăm chú nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô.

Hắn đã từng hợp tác với cô trong công việc, đã quá quen thuộc với khuôn mặt của cô, nhưng khuôn mặt không son phấn trắng trong thuần khiết này của cô vẫn khiến cho hắn có ấn tượng mãnh mẽ, đến nỗi nhìn mãi không chán.

“Cô nấu cơm rất ngon, tuy là một món.” Lòng mày hắn khiêu lên ranh mãnh.

“Nhưng đối với một người đàn ông độc thân như tôi mà nói, đã là rất hiếm có.” Hắn thật tâm nói.

Hắn mỗi lần không mời mà đến, đều cảm nhận được thái độ không hờn giận cũng không hoan nghênh của cô, nhưng là chính hắn không chịu được nên muốn đến nhà cô, hắn thích khuôn mặt tươi cười của Tiểu Nhiên, còn có những điều này khiến hắn có cảm giác của một gia đình.

“Ăn hay không là tùy anh, tôi cũng chỉ biết nấu hai thứ này, Tiểu Nhiên còn không phàn nàn, anh không có tư cách để phàn nàn!” Sau khi cùng hắn tranh cãi vài câu, trong lòng cô đầy buồn bực đã giảm bớt đi không ít.

Hai gò má của An Tâm Khiết đỏ lên, rời khỏi bờ vai của hắn, chậm rãi ngồi thẳng người.

Thật là có chút mất mặt, cô ở trước mặt hắn lại biểu hiện yếu đuối như vậy.

“Khá hơn chút nào chưa?” Trang Minh Tuấn nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, cảm thấy chút thương tiếc lại có chút khoan khoái nói không nên lời, “Sau này nếu như cô muốn khóc, hãy gọi điện cho tôi, nếu ta rảnh nhất định sẽ cho cô mượn vai để tựa vào.”

“Không cần, tôi không muốn cả ngày khóc sụt sùi.” An Tâm Khiết hít sâu, dùng cảm ngược mi lên nhìn thẳng hắn.

Trong mắt hắn có chứa sự ân cần, có chút chế nhạo lại có thêm ôn nhu, khiến lồng ngực cô nóng ran.

Hắn chẳng những không phải là một nam nhân xấu mà còn là một nam nhân rất rất tốt.

Chỉ tiếc... Bọn họ vĩnh viễn không có khả năng.

“Được rồi, còn chưa cảm ơn anh về chuyện của Uông Ưu Đình, anh không chỉ đã cứu tôi, còn thay tôi xử lý mọi chuyện.” Cô bị ý nghĩ kia xâm chiếm trong đầu hù dọa, cô lãng sang chuyện khác, khiến những ý nghĩ trong đầu kia biến mất.

“Cũng đâu có gì, nhắc đến cô ta làm gì?” Ngày thứ hai, hấn lập tức tìm Uông Ưu Đình, không những yêu cầu cô ta xin lỗi An Tâm Khiết còn muốn đem cô ta đến cục cảnh sát, bắt cô viết cam kết, đảm bảo từ nay về sau sẽ không gây phiền phức cho An Tâm Khiết, cũng sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô.

“Huống chi đến cuối cùng, cô còn không có tiếp thu ý kiến của tôi, lại thả cho cô ta đi.” Hai tay Trang Minh Tuấn ôm trước ngực, bất mãn nhướn mày.

“Bởi vì trong nhà cô ấy cũng có chuyện.” An Tâm Khiết cầm lấy chiếc cốc, “Anh có muốn uống một cốc nữa không?”

Trang Minh Tuấn gật đầu.

“Anh nghĩ xem, cô ấy đã đủ khổ rồi, làm sao tôi có thể khiến cô ấy khổ hơn nữa?” Cô nghiêng người lấy gói cà phê, cảm thán.

“Nếu như Tiểu Nhiên gặp khó khăn cần tôi hỗ trợ, vì nó, tôi có thể lựa chọn không kết hôn cùng nam nhân mình yêu thương, thậm chí có thể buông tay ước mơ người mẫu từ nhỏ của mình... Có lẽ tôi cũng sẽ vì nhất thời đồ kị mà làm ra những chuyện điên khùng...”

“Cô vĩnh viễn sẽ không lựa chọn làm tổn thương người khác, cô sẽ trút hết những bất mãn trong lòng.” Trần Minh Tuấn đứng lunw, tựa người vào cửa nhìn cô.

“Vì sao anh biết?” An Tâm Khiết mở to con mắt hiếu kì.

“Bởi vì cô rất lương thiện, cũng rất nhân từ, còn rất khoan dung. Hơn nữa, cô biết chính mình đang làm cái gì, sẽ không hồ đồ đến mức gây ra những chuyện như vậy, bởi vậy cô mới thành công hơn cô ta, cô ta chỉ có thể đồ kị với cô, nhưng lại không hề biết nguyên nhân cô thành công là gì.” Ánh mắt của hấn lấp lánh có hồn,, nhìn thẳng khuôn mặt đag đỏ bừng của cô.

Ưu điểm của cô, trong mắt hấn nhìn rất rõ,

trong lòng hấn cũng rất rõ.

“Chẳng qua là mới anh vài bữa cơm, đạo diễn Trang, anh cũng không cần khen tôi như vậy.” Sau khi cho đường, cô khuấy cốc cà phê trong tay, dòng nước bọt bênh, dường như muốn đem cô hút vào một thế giới không ai biết.

Cô ruốt cuộc làm sao vậy?

Vì sao cô lại cảm thấy xấu hổ?

Vì sao chỉ có mấy câu nói của hấn lại khiến cô vui sướng, ầm ập, lại muốn mỉm cười?

An Tâm Khiết, người mau tỉnh lại đi!

Cho dù hấn là baba của Tiểu Nhiên, người cũng không thể động tâm với hấn được.

Nghĩ đến con trai, nếu như cho hấn biết Tiểu Nhiên là ai, nếu như hấn phát hiện ra mình đang che giấu một bí mật... Hấn còn có thể có vẻ mặt ôn hòa, dịu dàng săn sóc cô sao?

Đến lúc đó, chỉ sợ đến trận bão to cũng không có khả năng hình dung được.

Trong phòng chụp ảnh, An Tâm Khiết đang chụp ảnh cho tạp chí, cô cùng nhiếp ảnh gia và chủ biên bàn bạc.

“Tâm Khiết, tạp chí lần này, cần thể hiện hình ảnh của OL và các bà nội trợ, vì vậy cô phải thể hiện được cảm xúc của họ, nên ngọt ngào một chút _____” chủ biên tạp chí Từ Lâm nói, đột nhiên có người cắt đứt.

“Chủ biên Từ, đã lâu không gặp.” Đột nhiên có người xuất hiện tại phòng chụp ảnh, không ngờ lại là Trang Minh Tuấn

“Đạo diễn Trang, sao anh lại tới đây?”

Từ Lâm kinh ngạc, An Tâm Khiết cũng trợn tròn mắt.

“Tôi tới thay An Tâm Khiết xin nghỉ.” Trang Minh Tuấn mang theo nụ cười tự tin, nhẹ nhàng kéo cánh tay An Tâm Khiết.

”Anh nói đùa gì vậy? Chúng tôi chuẩn bị chụp _____”

“Chúng ta đi thôi.” Không đợi cô nói xong, Trang Minh Tuấn đã nắm chặt cánh tay cô, bước nhanh về phía cửa.

“Từ Lâm, tôi thiếu anh một ân tình!” Đi tới cửa phòng, Trang Minh Tuấn đẹp trai xoay người, nhắc tay cúi chào.

“Hôm nay đem cô cho tôi mượn, ngày mai tôi sẽ hảo hảo báo đáp cô!”

“Tiểu tử thôi...” Từ Lâm tiến lên một bước, bỗng chốc dừng lại, “Nhớ kĩ ngày hôm nay người nói gì, người thiếu ta một ân tình rất lớn!”

“Đã biết, đã biết...” Mang theo vẻ ngạo nghễ đắc ý, Trang Minh Tuấn không để ý đến sự phản đối của An Tâm Khiết, lôi cô ra khỏi phòng.

“Rốt cuộc có chuyện gì?” An Tâm Khiết cố sức bám khung cửa, không cho hắn thuận lợi lôi cô đi. “Có phóng viên ở ngoài! Anh không sợ bọn họ viết lung tung sao?”

Hắn giống như thổ phỉ, xông vào trong phòng cướp lấy cô, thấy tình hình này, phóng viên sẽ nghĩ như thế nào, sẽ viết như thế nào? Cô vừa nghĩ đến, cả người tức giận đến phát run.

“Tiểu Nhiên cần cô!” Hắn tóm tay cô đang bám chặt khung cửa lôi ra.

“Cô đã quên cô hứa với nó, cuối tuần này sẽ dẫn hắn đi chơi ở công viên sao?”

“Tôi có công việc, cho nên không thể khác được...” An Tâm Khiết chỉ sững sờ một chút đã bị hắn lôi vào trong xe.

Chuyện cô hứa với Tiểu Nhiên, sao hắn lại biết được?

“Tuy rằng nỗ lực công tác là rất tốt, nhưng cô cũng không thể thất hứa với Tiểu Nhiên mãi được, khiến nó thất vọng.” Trang Minh Tuấn hoàn toàn không để ý tới cô, hắn khởi động ô tô. “Tiểu Nhiên là một đứa trẻ rất mẫn cảm, nếu như cô cứ như thế, nó nhất định sẽ mất đi niềm tin với cô.”

“Cho dù như vậy, anh cũng không thể xông vào phòng chụp ảnh được.” Cô nhăn lông mày, giọng nói một mõi.

Cô không có cách nào không thừa nhận hắn nói hết sức thuyết phục, cũng rất có đạo lý. “Anh làm phiền công việc của tôi. Từ tổng biên là đại ân nhân của tôi, khi tôi không có bất kì một thông báo nào, thậm chí muốn từ bỏ sự nghiệp người mẫu, là ông ta cho tôi cơ hội, cho nên anh không thể _____”

“Cô là một người mẫu chuyên nghiệp, nhưng cô cũng là một người mẹ.” Trang Minh Tuấn ý vị thâm trường liếc nhìn cô.

“Đúng...” An Tâm Khiết áy náy gục đầu xuống, gần đây cô quả thật đã không để ý đến con trai.

“Tôi đảm bảo Từ Lâm sẽ không vì chuyện ngày hôm nay mà giảm thiểu công việc của cô, hưởng hờ, là tôi bắt cóc cô, muốn trách cũng chỉ có thể trách tôi.” Thái độ của cô chăm chú khiến hắn lộ ra nụ cười tán thưởng. “Sau này có rất nhiều cơ hội báo đáp, không cần nóng lòng như vậy.”

Xem ra, cô chính là một cô gái sâu sắc.

Trang Minh Tuấn phát hiện, tiếp xúc với cô càng nhiều, hắn càng ngày càng có thiện cảm với cô.

“Anh quen Từ chủ biên sao?” Nếu đã rời xa phòng chụp, cô quyết định thản nhiên tiếp nhận sự bố trí của hắn.

“Anh ta học cùng trường với tôi, cũng là bạn bè cùng học tại Mỹ.”

“Khó trách anh to gan như vậy, dám chạy vào phòng chụp kéo tôi ra.” Nhớ lại hình ảnh và rồi, cô nuốt một ngụm nước bọt. “Ngày thường hẳn nghiêm túc như vậy, rất khó lại gần, nhưng hình như với anh một chút khó chịu cũng không có.”

“Cô thấy hẳn đứng trước mặt các người mẫu ăn nói rất rõ ràng vậy thôi, còn trên phương diện tình cảm hẳn rất dần dặt! Nếu như không có ta giúp đỡ, hẳn có thể theo đuổi được bà xã sao?”

“Nói như vậy, anh chính là cao thủ chuyên theo đuổi các cô gái sao?” Nhớ tới tên gọi mà tạp chí đặt cho hẳn, An Tâm Khiết nở nụ cười tinh quái, “Không xong, tin đồn mới lần này, sẽ không có thêm cả tôi chứ?”

“Có thể.” Dáng vẻ Trang Minh Tuấn ung dung nhìn cô. “Cô để tâm sao? Nói không chừng, sẽ ảnh hưởng đến thái độ của những người đang theo đuổi cô.”

Cô không phát hiện được trong mắt hẳn đang che dấu chuyên chú, cô chỉ tùy ý lắc đầu, “Tôi đương nhiên không để tâm, hơn nữa cũng không có ai theo đuổi, anh quên tôi đã có Tiểu Nhiên sao?”

“Vậy cô _____ tin tưởng những tin đồn mà báo chí nói về tôi sao?” Trang Minh Tuấn hơi ưỡn ngực, phát hiện bản thân rất quan tâm đến suy nghĩ của cô.

“Anh nói phương diện nào?”

“Thì...Phương diện bạn gái.” Hẳn tự giễu hạ khóe miệng.

“Anh cũng nói là tin đồn vậy tôi có thể tin tưởng sao?” Ánh mắt An Tâm Khiết sáng lên, “Theo tôi, anh hẳn là người nghiêm túc trong chuyện tình cảm, chỉ là anh chưa gặp được một nửa của mình.”

“Cô thực sự nghĩ như vậy sao?” Câu trả lời của cô thực sự nằm ngoài dự đoán của hẳn.

“Cô nghĩ tôi ... Là một người nghiêm túc trong chuyện tình cảm thật sao?” Lần đầu tiên trong đời, hẳn nghe được câu nói này từ một cô gái, thật đúng là có chút không quen.

An Tâm Khiết nhìn hẳn khẳng định. “Đúng vậy.”

“Như vậy cô... Thái độ của cô trong chuyện tình cảm là như thế nào?” Hẳn ngưng mắt nhìn cô một giây, cũng không có phủ nhận lời nói của cô. “Bố của Tiểu Nhiên _____ cô còn muốn hẳn sao?”

Sắc mặt An Tâm Khiết lập tức trắng bệch, có phần mất tự nhiên, cô dời ánh mắt khỏi gương mặt hẳn.

Sao đột nhiên hẳn lại hỏi cái này?

Trong lòng bàn tay toát ra mồ hôi, cô cố gắng duy trì bình tĩnh cho bản thân. “Bây giờ chúng ta quay về nhà đón Tiểu Nhiên sao? Tôi muốn gọi điện cho nó, nói cho nó biết chúng ta sắp đến đón hẳn.”

“Cô vẫn còn đang nhớ đến hẳn sao?” Sự trốn tránh của cô khiến đáy lòng hẳn xuất hiện một tia tức giận.

” Không có... Tôi không muốn nói những chuyện này.” Cùng hẳn nói chuyện về bố Tiểu Nhiên? Cái này thực sự là rất xấu hổ!

Trang Minh Tuấn cắn nhẹ môi dưới, cô cũng bắt đầu gọi điện thoại về nhà.

“Dung Dung, người đưa điện thoại cho Tiểu Nhiên nghe ...”

Bầu không khí trong xe trở nên ngột ngạt, Trang Minh Tuấn nắm chặt tay lái, các đốt ngón tay vì dùng sức mà trắng bệch.

Thực sự cô rất để tâm đến bố của Tiểu Nhiên, chẳng lẽ cô vẫn còn yêu cái kẻ đã vứt bỏ Tiểu Nhiên sao?

Có thể trước đây cô và bố Tiểu Nhiên có yêu nhau, chỉ bởi vì có một nguyên nhân nào đó lên phải xa nhau...

Đối với quá khứ của cô, hẳn rất muốn biết rõ, nhưng lại không dám vì không muốn cô nhớ lại quá khứ thương tâm đó.

Huống chi, câu trả lời của cô có thể không như hẳn mong muốn, có lẽ... sẽ làm hẳn thất vọng.

5. Chương 5

An Ngẫu Nhiên cảm thấy hôm nay là một ngày vui vẻ nhất, vui sướng nhất, hạnh phúc nhất.

Tay trái hẩn nắm tây mẹ, tay phải nắm một người rất yêu thương hẩn – chú Trang Minh Tuấn.

“Tiểu Nhiên có muốn ăn xúc xích nướng hay ngô nướng không?” Nhìn khuôn mặt con trai hết sức vui vẻ, An Tâm Khiết nở nụ cười thanh thản, ngày hôm nay, cuối cùng cũng đến.

“Tiểu Nhiên muốn xúc xích nướng!” An Ngẫu Nhiên mắt nhìn mẹ rồi khuôn mặt nhỏ nhắn chuyên hướng sang Trang Minh Tuấn. “Chú Trang, Tiểu Nhiên muốn đi tiểu.”

“Con muốn đi tiểu, sao không nói với mẹ?” An Tâm Khiết vô cùng kinh ngạc nhìn con trai, bình thường dù hẩn có chuyện gì, đầu nói với cô đầu tiên.

“Chúng ta đều là nam nhi, Tiểu Nhiên đương nhiên nói với tôi.” Trang Minh Tuấn nhẹ nhàng ôm lấy cậu nhóc năm tuổi, sắc mặt ôn nhu. “Tôi dẫn Tiểu Nhiên đi WC, cô đi mua xúc xích.”

“Được...” Nhìn con trai ôm chặt cổ Trang Minh Tuấn, An Tâm Khiết sửng sốt tại chỗ.

Trong ngực có cảm giác khác thường, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, một góc nào đó trong đáy lòng cô thật mềm mại, một sự cảm động không rõ, hốc mắt nàng ướt ướt.

Lau đi nước mắt nơi khóe mắt, cô vừa định quay người mua xúc xích lại phát hiện cách đó không xa đngag tiến hành quay quảng cáo ngoại cảnh.

Trong đó có một diễn viên không phải ai khác chính là bạn gái của Trang Minh Tuấn – La Ái Linh.

Mang theo một chút khó chịu trong lòng, cô hạ mi mắt, bước đi nhanh hơn.

“An Tâm Khiết, sao cô lại ở đây?” La Ái Linh tiến tới gần cô.

“Xin chào, Ái Linh.” Rơi vào đường cùng, cô không thể làm gì khác hơn là nhìn Ái Linh mỉm cười. “Cô quay quảng cáo sao? Chúc mừng cô, đã trở thành diễn viên.”

“Tôi không phải diễn viên.” La Ái Linh cười nhạt một tiếng.

“Xin lỗi, tôi không biết...” An Tâm Khiết lập tức xin lỗi vì sự lỗ mãng của mình.

“Không sao. Dù sao vào nghề lâu như vậy, mức độ cạnh tranh khốc liệt, mọi người đều biết rõ. Chẳng qua...” La Ái Linh nắm hai tay. “Không biết khi nào tôi mới có thể giống cô trở thành một diễn viên, còn có thể đại diện cho sản phẩm.”

“Cô xinh đẹp như vậy, nhất định sẽ có cơ hội thôi.” An Tâm Khiết thành tâm chúc phúc.

“Hi vọng là như vậy.” La Ái Linh thở dài. “Được rồi, ngày hôm nay cô không phải quay quảng cáo sao? Sao lại ở chỗ này vậy?”

“Tôi...” An Tâm Khiết do dự một chút. “Tôi cùng người nhà tới đây chơi... Tôi phải đi, bọn họ đang đợi tôi.”

“Được, hẹn gặp lại. Khi nào rảnh rồi, chúng ta gặp nhau nhé.” La Ái Linh giơ tay chào tạm biệt.

An Tâm Khiết thở dài một hơi. Nếu như La Ái Linh thấy Trang Minh Tuấn và An Ngẫu Nhiên, nhất định sẽ làm mọi chuyện trở nên phức tạp, thậm chí có thể có sóng to gió lớn.

“Mẹ!” Đúng lúc này, một cậu nhóc xinh xắn biểu tình hưng phấn chạy lại ôm lấy cô. “Tiểu Nhiên đi tiểu tốc độ, rất nhanh phải không?”

“Đúng vậy, rất nhanh.” Cô xoa xoa đầu đầu cậu nhóc, một khí lạnh cổ quái ở phía sau chậm rãi hiện lên.

La Ái Linh ở phía sau cô, ngạc nhiên quay đầu, nhìn hai mẹ con bạn họ, mà khi cô phát hiện đi phía sau An Ngẫu Nhiên là Trang Minh Tuấn thì sắc mặt trắng bệch.

” Đi ăn cơm thôi, Tiểu Nhiên của chúng ta đói bụng rồi.” Hai tay Trang Minh Tuấn khoanh trước ngực, vẻ mặt sùng ái nhìn khuôn mặt của hai mẹ con họ.

—rang Minh Tuấn! Tên hồn đản này!” La Ái Linh bước nhanh về phía Trang Minh Tuấn, không nói gì mà cho hắn cái bạt tai. “Sao người có gạt ta? Người... Người và cô ta, đến con cũng đã sinh!”

“Người thần kinh sao!” Trang Minh Tuấn bắt được cánh tay Ái Linh, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. “Đây là nơi công cộng, không nên nói bậy bạ!”

“Ta nói bậy?” La Ái Linh cắn chặt môi, giận dữ trừng mắt nhìn hắn. “Người cùng đứa trẻ này nhìn giống nhau như một khuôn mẫu đúc ra! Nói các người không phải bố con, ai tin đây?”

“Được rồi! Cô theo tôi qua đây!” Cảm nhận được ánh mắt của mọi người xung quanh, Trang Minh Tuấn lập tức lôi Ái Linh đi.

“Ta không đi! An Tâm Khiết, khó trách người có thể trở thành một diễn viên điện ảnh, thối ra người và hắn đã sớm có tư tình, các người còn có một đứa con!” La Ái Linh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía An Tâm Khiết.

An Tâm Khiết giữ chặt con trai, bởi vì quá hoảng hốt mà không nói lên lời.

La Ái Linh như điên cuồng, nhưng cô lại nói ra hết chân tướng mọi việc.

“Câm miệng! Căn bản không có chuyện như vậy!” Trang Minh Tuấn thấy vẻ mặt hoảng sợ của mẹ con An Tâm Khiết, hắn đi qua người Ái Linh, bước nhanh về phía An Tâm Khiết. “Cô đưa Tiểu Nhiên lên xe trước chờ tôi, tôi sẽ nói rõ ràng với cô ta.”

“Giữa chúng ta đã không còn gì để nói!” Nhìn Trang Minh Tuấn đem chìa khóa xe giao cho An Tâm Khiết, nước mắt La Ái Linh rơi xuống. “Trang Minh Tuấn, thời gian ta và người hẹn hò, người có ở cùng một chỗ với bọn họ không? Con trai của người... Người đã có con trai, tại sao còn dám hẹn hò với ta...”

“Nó không phải con của tôi!” Trang Minh Tuấn cảnh cáo trừng mắt nhìn Ái Linh.

“Tôi không tin!” La Ái Linh đột nhiên vọt tới trước mặt An Tâm Khiết, nắm chặt cánh tay của cô. “Cô dám nói nó không phải con của Trang Minh Tuấn sao? Cô dám phủ nhận Trang Minh Tuấn không phải bố nó sao?”

“Tôi... Tôi...” Toàn thân An Tâm Khiết run lên, trong đôi mắt hiện lên tia bất lực tuyệt vọng.

Ở trước mặt Tiểu Nhiên, nếu như phủ nhận... Sẽ là lời nói dối... Cô không thể nói ra.

“Tại sao lại không nói lời nào? Nó là do cô và Trang Minh Tuấn sinh ra phải không? Cô quả thật là rất lợi hại...” Ngón tay của La Ái Linh, bấu chặt vào da của cô, ánh mắt lộ sự hận thù sâu sắc.

“Mẹ, xảy ra chuyện gì vậy?” An Ngẫu Nhiên đứng bên cạnh mở to đôi mắt, ngoại trừ hoang mang còn có chút lo sợ.

Dì này là ai? Tại sao lại hung hăng như thế với mẹ, cô _____

“Cô ầm ĩ đủ chưa?” Trang Minh Tuấn ở phía sau kéo tay La Ái Linh, đem An Tâm Khiết kéo sang bên cạnh.

“Cô dọa bọn họ đủ rồi!”

Ánh mắt hắn ảo não, xẹt qua khuôn mặt thê lương của An Tâm Khiết, lại nhìn qua Tiểu Nhiên đang lo sợ, sự tức giận trong thân thể lên cao.

“Người là sợ hù dọa đến bọn họ hay là người chột dạ? Người _____”

Trang Minh Tuấn không dừng lại, cũng không thèm để ý La Ái Linh đang kêu gào, hắn kịch liệt nắm chặt cánh tay Ái Linh, kéo cô rời khỏi.

An Tâm Khiết đứng bất động, thân thể từng đợt run rẩy, lồng ngực bị co rút.

Cảm giác được Tiểu Nhiên liên tục kéo góc áo, cô ngồi xổm xuống, ôm lấy con trai, nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

“Không có việc gì, bảo bối, không có việc gì đâu...” Tuy rằng ngoài miệng cố gắng an ủi, nhưng trong lòng nàng lại không thể bình tĩnh, nàng cảm thấy rất sợ hãi.

Tiểu Nhiên đúng là con trai của Trang Minh Tuấn.

Bí mật này, cô vĩnh viễn có thể giấu đi sao?

Nếu như bị phát hiện... Cô thật không dám tưởng tượng ra kết quả.

Tất cả những chuyện này, cô làm sao có thể giải thích nói rõ với Trang Minh Tuấn?

Những kí ức thống khổ chôn sâu trong đáy lòng cô, những tổn thương mãnh liệt chưa bao giờ biến mất... Chúng ta không ngờ lại gặp lại nhau.

Quan trọng hơn là, cô không muốn mất đi cuộc sống yên tĩnh hiện giờ, lại càng không muốn Tiểu Nhiên bị cuốn vào sự tranh giành.

Trang Minh Tuấn bị An Tâm Khiết nhốt ngoài cửa.

Mặc kệ hán có ấn chuông, gõ cửa thế nào, cô vẫn cự tuyệt không mở cửa.

“An Tâm Khiết, tôi biết cô đang ở bên trong. Nếu như cô không muốn tôi tiếp tục ấn chuông cửa, làm cho Tiểu Nhiên không thể ngủ được, thì mau mở cửa!” Hấn đứng ngoài cửa gầm nhẹ.

“Trang tiên sinh, bây giờ đã quá muộn, anh nên về nhà đi!” Trong nhà truyền ra tiếng nói nhẹ của cô. “Anh cứ âm ỉ như vậy, thực sự sẽ làm Tiểu Nhiên không ngủ được, ngày mai nó còn phải đi nhà trẻ.”

“Cô không mở cửa, tôi sẽ không về.” Khẩu khí Trang Minh Tuấn cương quyết.

“Anh rốt cuộc muốn như thế nào?” An Tâm Khiết bực bội, hô khẽ.

“Tôi muốn cô mở cửa.” Cuối cùng hấn vẫn ép cô mở cửa. “Buổi chiều ở công viên phát sinh chuyện như vậy, tôi rất xin lỗi, nhưng cô không thể vì thế mà mà không mở cửa cho tôi.”

“Vì sao không thể?” Cô cao giọng hơn. “Chuyện chiều nay đã nhắc nhở tôi, tôi nghĩ từ nay chúng ta lên giữ khoảng cách xa một chút.”

“Cô nói gì vậy hả?” Thái độ của cô cố chấp làm cho hấn tức giận. “Tôi đã giải thích rõ ràng với Ái Linh, cô ấy sẽ không hiểu lầm chúng ta nữa.”

“Cô ấy không hiểu nhầm, không có nghĩa những người khác cũng như thế.” Tiếng nói của cô, có chút nóng, sợ hãi, khiến hấn không thể hiểu được. “Anh là đạo diễn nổi tiếng, tôi không muốn dính dáng tới anh, càng không muốn vì những chuyện này mà ảnh hưởng đến cuộc sống của Tiểu Nhiên, ...”

“Cô không mở cửa có đúng không!” Sự kiên trì của Trang Minh Tuấn đã hoàn toàn biến mất, hấn dốc sức đập mạnh vào cánh cửa.

“Tiểu Nhiên sẽ bị anh đánh thức mất! Trang Minh Tuấn, anh hơi quá rồi đó!” An Tâm Khiết rốt cuộc mở cửa, khuôn mặt lộ vẻ giận dữ mệt mỏi.

“Chúng ta từ nay về sau không cần gặp mặt, tôi và Tiểu Nhiên không chào đón anh!” Nói xong, cô chuẩn bị đóng cửa.

Nhưng Trang Minh Tuấn đã đặt chân chặn cửa. “Chúng ta cần nói chuyện!”

“Không cần phải...” cô chưa nói xong, hấn đã dùng lực chen vào phòng.

An Tâm Khiết lùi lại phía sau, thở phì phì, trừng mắt nhìn hấn.

“Những lời cô vừa nói đều là thật tâm sao?” Hấn xoay người đóng cửa lại, sắc mặt tái nhợt. “Chỉ vì buổi chiều phát sinh một chuyện nhỏ mà cô cắt đứt quan hệ với tôi, dự định sau này cũng sẽ không để tôi thấy cô, gặp Tiểu Nhiên sao?”

“Đó cũng đâu phải chuyện nhỏ!” An Tâm Khiết nhếch môi.

Sau khi về đến nhà, cô trái lo phải nghĩ, cảm thấy bản thân mình gần đây đã quá liều lĩnh, không khôn ngoan chút nào.

Cô không chỉ kéo gần lại khoảng cách giữa cô và hấn, mà còn để hấn tham gia vào cuộc sống của chính mình, thậm chí còn hay xuất hiện bên cạnh Tiểu Nhiên!

Như vậy chệch đường ray, tình hình thực tế bây giờ, cô nhất định phải sửa chữa, phải ngăn cản.

Trang Minh Tuấn cố gắng kìm nén tức giận. “Nếu như là vì chuyện này, cô không cần lo lắng như thế! Ái Linh đã đảm bảo với tôi, se giữ bí mật. Cô không cần lo chuyện Tiểu Nhiên bị truyền ra ngoài.”

“Anh tin tưởng cô ta sẽ không truyền ra ngoài sao?” An Tâm Khiết cười nhạt một tiếng. “Anh hấn rất hiểu rõ chuyện này là một vòng tròn luẩn quẩn, không ai lại thực sự giữ bó mật.”

“Tôi tin tưởng cô ấy.” Trang Minh Tuấn căng thẳng. “Tôi biết tính cách cô ấy rất kích động, buổi chiều đã mạo phạm, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi cô.”

“Anh dựa vào cái gì mà thay cô ấy xin lỗi?” Thái độ của Trang Minh Tuấn lập tức khiến cô thêm khó chịu.

Hấn và La Ái Linh quan hệ thật đúng là không giống bình thường, hai người họ không phải là đã quay lại rồi chứ?

Suy nghĩ này xẹt qua trong đầu, An Tâm Khiết phát hiện, chính vì điều này mà bản thân cảm thấy chân tay như bị co rút, cả người không khỏe.

“Cô khó chịu như vậy, thậm chí còn nói đoạt tuyệt quan hệ với tôi_____” Hấn nhăn lông mày, suy nghĩ sâu xa. “Không phải cô đang ghen với La Ái Linh chứ?”

“Cái gì?” An Tâm Khiết tròn mắt, dường như không hiểu hấn đang nói gì. “Cái gì ghen... Anh đừng có nói mò!”

Ghen? Hấn nói linh tinh gì thế, cô sao có thể vì hấn mà ghen?

“Tôi cùng Ái Linh đã chia tay lâu rồi, cô ấy và tôi cũng không hề có ý muốn quay lại.” Trang Minh Tuấn bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt của cô.

“Chuyện này, anh nói với tôi làm gì...” An Tâm Khiết nắm chặt hai tay, cụp mắt xuống, vẻ mặt bối rối.

Ánh mắt cô dao động bất định cùng vẻ mặt nộ rõ sự nóng, khiến hấn càng thêm khẳng định suy đoán của mình là đúng.

Hấn đi tới trước mặt cô, bộ dáng nghiêm túc cúi xuống nhìn thẳng cô. “Cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra _____”

Hấn thận trọng dừng lại một chút.

“Cô nghĩ là tôi và cô, chỉ cần một câu nói là có thể cắt đứt quan hệ sao?” Lúc này, hấn không chỉ nhìn thẳng vào mắt của cô mà hấn còn nhìn thẳng vào nội tâm của mình.

Hấn nên sớm phát hiện, sâu thẳm trong con người hấn “An Tâm Khiết” đã chiếm một vị trí rất đặc biệt, hấn rất muốn làm rõ, cô có cùng suy nghĩ giống hấn.

“Tôi... Tôi không biết chúng ta là quan hệ gì...” Hấn ở gần như vậy, ánh mắt lại chớp chớp... vì thế trái tim cô đập loạn nhịp. ^^

Bàn tay An Tâm Khiết toát ra mồ hôi lạnh, ngực khó chịu, thân thể thậm chí run nhẹ.

“Tôi có thể nói cho cô biết chúng ta là quan hệ gì.” Ngay khi cô định lùi về phía sau, Trang Minh Tuấn kiên quyết vươn tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô.

An Tâm Khiết ngược mắt lên, cảm nhận được mùi nam tính và dục vọng trong ánh mắt của hấn, bỗng dưng hai chân cô như nhũn ra, cả người vô lực, không thể cử động.

Sau đó, Trang Minh Tuấn hôn cô.

Mang theo khí thế khiến trời đất quay cuồng, sự tiến công của hắn tràn ngập xâm lược, khiến cho cô chìm đắm trong ôn nhu cùng bá đạo...

Nụ hôn của hắn, nhất định khiến cô bị hút vào, không có cách nào trốn tránh.

“Khi nào công việc kết thúc? Anh tới đón em.” Trang Minh Tuấn vừa đi ra khỏi phòng họp, lập tức gọi điện cho An Tâm Khiết.

“Đừng tới, ngày hôm nay phóng viên hỏi em về chuyện của anh, cho nên em nghĩ, mấy ngày tới chúng ta không nên gặp nhau.” Hôm nay An Tâm Khiết làm việc tại cửa hàng, tiếng nói có chút do dự.

“Đừng nói ngốc như vậy.” Lời nói như rất ôn nhu nhưng lại để lộ ra mấy phần hờn giận, “Em biết, điều đó không có khả năng!”

“Vì sao không có khả năng? Mấy hôm trước...” Tiếng nói của cô đột nhiên thấp xuống, “Chuyện đó là sai lầm.”

“Chuyện gì là sai lầm?” Hắn đi vào thang máy, lông mày nhăn lại.

“Anh...Biết rồi còn hỏi!” Cô hơi khó chịu.

“Nếu như em vẫn đề ý đến chuyện đó, vậy anh và em cũng nhau làm rõ, chuyện kia căn bản không phải sai lầm.” Về mặt của hắn trở nên ương ngạnh. “Anh thật không hiểu, vì lý do gì mà em lại từ chối anh hết lần này đến lần khác?”

Từ sau ngày hắn hôn cô, cô cực lực trốn tránh hắn.

Gặp được một cô gái bướng bỉnh như cô ấy, cho dù nam nhân có dễ tính đến đâu đều sẽ phải tức giận, huống hồ, hắn lại không có nhiều kiên trì, thậm chí tính cách lại nóng nảy.

Thế nhưng đối với cô, hắn tự nhận đã bày tỏ sự kiên trì cả đời, đối xử với cô rất tốt.

“Anh hẳn là biết em có lý do, em có Tiểu Nhiên...” Cô lại tiếp tục thấp giọng.

“Em có Tiểu Nhiên thì sao? Em có Tiểu Nhiên thì không thể cùng người khác yêu thương sao?” Đi ra khỏi thang máy, hắn bước nhanh về phía ô tô. “Anh thích Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên cũng thích anh, cho nên đây không phải lý do để cản trở chúng ta.”

“Sao anh có thể bá đạo như thế?”

“Là em không nói lý lẽ!” Hắn rất bình tĩnh càng đối lập với sự lo lắng của cô.

An Tâm Khiết che giấu hẳn chuyện quan trọng!

Trang Minh Tuấn bình tĩnh ngồi vào trong xe, vì sự thấp thỏm lo âu trong tiếng nói của cô, hắn có thể cảm nhận được.

Hắn khẳng định, đối với hắn cô cũng không phải không có tình cảm, nhưng vì lý do gì đó mà vẫn từ chối hắn.

“Em không muốn thảo luận với anh về vấn đề này nữa!” Giọng điệu của cô thập phần nôn nóng. “Nói chúng, tạm thời chúng ta không nên gặp mặt, em không muốn bị phóng viên phát hiện, cũng cho anh thêm thời gian bình tĩnh tự hỏi...”

“Em không muốn cùng anh nói rõ lý do, rốt cuộc là em sợ bị phóng viên phát hiện hay em vì em không xác định được trong lòng em nghĩ gì?” Trang Minh Tuấn ngồi thẳng.”Có lẽ, chuyện này có liên quan đến bố của Tiểu Nhiên?”

Trực giác nói cho hắn biết, bố của Tiểu Nhiên, có lẽ cô đã cố tình giấu giếm chuyện này.

“Cái gì? Đó là đương nhiên... Không có vấn đề gì!”

Cô đang nói lại lập tức ngừng lại làm hắn càng thêm khả nghi.

“Vậy em nói cho anh biết, bố Tiểu Nhiên là ai? Hiện tại đang ở đâu, em và hắn có còn liên lạc hay không_____?”

“Em không cần phải ... Trả lời anh!” An Tâm Khiết vội vàng cắt đứt lời hấn rồi ngắt điện thoại.

Trang Minh Tuấn ném điện thoại di động sang một bên, dùng sức nắm chặt tay lái.

Không muốn nói cho hấn biết phải không? Hấn sẽ tự có biện pháp điều tra!

“Trang tiên sinh, anh trông Tiểu Nhiên giúp tôi. Tôi đi xuống lầu làm cơm, để hai người cùng nhau ăn cơm tối.” Công việc của An Tâm Khiết vẫn chưa kết thúc, bạn tốt kiêm hàng xóm Lê Nguyệt Nhã liền giúp đỡ cô làm bữa tối.

“Được.” Trang Mi dặt tay Tiểu Nhiên, một lớn một nhỏ mỉm cười, khuôn mặt giống nhau như đúc.

Lê Nguyệt Nhã nhìn bọn họ cảm thấy có cái gì đó rồi rời khỏi.

Hai nam nhân một lớn một nhỏ chơi đùa ở trong phòng.

“Chú Trang, cháu cho chú xem ảnh chụp hôm chúng ta đi chơi công viên!” Chơi một hồi, An Ngẫu Nhiên ngồi trên đùi Trang Minh Tuấn, vui vẻ lấy bộ ảnh ở gần đó.

“Hôm qua cháu cầm đến nhà trẻ khoe bạn bè, bọn chúng đều nói chúng ta rất giống nhau, còn hỏi cháu chú có phải baba của cháu không.” Đứng đưa ảnh chụp trong tay, khuôn mặt nhỉ nhảnh của hấn đỏ bừng.

Trang Minh Tuấn cầm lấy ảnh chụp, nhìn đến nụ cười đến nụ cười hạnh phúc của ba người, bỗng dưng tim đập mạnh.

Quả thực nét mặt của hấn và Tiểu Nhiên rất giống nhau, khi mỉm cười thì đường chân mày cũng giống nhau như đúc.

“Người và tiểu tử này, căn bản là từ một khuôn mẫu đúc ra!” Bên tai hấn vang lên câu nói của Ái Linh ở công viên ngày hôm qua.

“Đáng tiếc chú lại không phải baba của cháu...” An Ngẫu Nhiên có chút buồn, lặng lẽ cúi đầu.

“Tiểu Nhiên nhớ baba sao?” Ôm chặt cậu nhóc trong lòng, trong ngực Trang Minh Tuấn lan ra một tình cảm của người cha.

“Không có.” An Ngẫu Nhiên lập tức lắc đầu, như không có chuyện gì ngẩng mặt lên. “Cháu chưa bao giờ gặp baba, mẹ cũng chưa bao giờ dẫn ... Cho nên... Tiểu Nhiên tuyệt không nhớ!”

Cậu nhóc đang nói dối.

Nhưng lời nói dối như vậy lại níu chặt lấy tâm can Trang Minh Tuấn.

Hấn đau lòng cúi người, nhìn về phía bàn tay đang cố lau nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Tại sao cậu nhóc này lại nhớ đến cha mình? Mặc dù chưa bao giờ gặp...

“Tiểu Nhiên, có muốn tắm cùng chú Trang không?” Đột nhiên, hấn như bị thôi thúc, muốn thay thế cha của Tiểu Nhiên.

Tất cả những việc mà hai cha con cùng làm, hấn đều muốn thực hiện cùng Tiểu Nhiên.

“Có thể sao?” Tiểu Nhiên lau nước mắt, đôi mắt long lanh.

“Tất nhiên có thể.”

“A.” Hấn hoan hô một tiếng, nhảy xuống chân Trang Minh Tuấn. “Cháu đi lấy quần áo.”

Nhìn thần sắc đáng yêu của hấn vui sướng, chạy loạn, khoe miệng của Trang Minh Tuấn nở một nụ cười hài lòng.

Sau nửa tiếng đồng hồ, một lớn một nhỏ ở trong bồn tắm thủy chiến.

“Chú Trang, sao trên lưng chú lại có cái bớt giống của Tiểu Nhiên?” Khi An Ngẫu Nhiên cầm bông tắm muốn giúp Trang Minh Tuấn chà lưng thì hấn bỗng hô to.

“Bớt? À, những người trong gia tộc bọn chs, đều có một cái bớt hình ngọn lửa ____ cháu nói cháu cũng có?” Trang Minh Tuấn ngạc nhiên quay đầu lại.

“Ồ đây này!” Tiểu Nhiên chỉ vào bắp vai của mình. “Chú xem, chú xem!”

Trang Minh Tuấn vô cùng kinh ngạc, nhìn vết bớt hình ngọn lửa trên vai Tiểu Nhiên.

Tuy rằng vết bớt rất nhỏ, nhưng lại giống hệt vết bớt của mình, ngay cả vị trí cũng khớp.

“Tiểu Nhiên, sao có thể...” Trang Minh Tuấn chưa từng thấy cái bớt này ở trên người nào ngoài người trong dòng họ hần.

“Tốt quá, Tiểu Nhiên và chú Trang có chiếc bớt giống nhau!” An Ngẫu Nhiên vỗ tay hoan hô.

“Đúng vậy, thật tốt...” Trang Minh Tuấn kìm nén sự nghi hoặc trong lòng, mỉm cười với Tiểu Nhiên. Có lẽ trên đời này thực sự có cái gọi là trùng hợp, gọi là duyên phận.

Hần và mẹ con An Tâm Khiết gặp nhau có thể là việc đã được định trước...

Trang Minh Tuấn suy nghĩ sâu xa, ánh mắt xẹt qua vết bớt hình ngọn lửa trên vai Tiểu Nhiên, tâm tình nặng trĩu đứng lên.

An Tâm Khiết xoa xoa bắp vai mới nhừ, mở cửa, đi vào phòng.

Ngọn đèn trong phòng khách yếu ớt, An Ngẫu Nhiên dựa vào trong lồng ngực Trang Minh Tuấn, hai người cùng nhau dựa vào ghế sofa, ngủ say.

Cô rón ra rón rén bước vào, nhìn hai gương mặt đang ngủ giống nhau như đúc, ngực phảng phất như bị người dùng chiếc chùy to gõ vào, trái tim cảm nhận từng hồi đau nhói.

Cô xoay người, nước mắt thoáng chốc trào ra.

An Tâm Khiết dùng toàn bộ ý chí, kìm nén tiếng khóc.

Hai con con bọn họ hài hòa cộng với hình ảnh đang ngủ, khiến cô không có cách nào thờ ơ.

Khoảnh khắc này cô mới hiểu được thế nào là máu mủ tình thâm. Vô luận xa nhau bao lâu, thậm chí không hay biết người kại tồn tại, một khi quen biết, thì như bị hấp dẫn, nhận ra nhau.

Cô đột nhiên nghĩ bản thân rất tàn nhẫn, rất ích kỷ. Tiểu Nhiên rất khát vọng có cha để dựa vào, nhưng mà cô lại cướp đi quyền lợi đó.

Cô thực sự dối lập sao? Cô giấu diếm sự thật này, đối với mọi người có phải là một sự tổn thương hay không?

An Tâm Khiết cúi xuống, chăm chú nhìn hai cha con họ.

Nhìn vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên của con trai, lòng của cô không ngừng bị co lại.

“Em đã về?” Trang Minh Tuấn cảm giác được cô đang tới gần, bỗng nhiên ở mắt ra.

“A...Đúng, anh thế nào...” Cô nắm chặt ví da, cực lực không chế chính mình phải bình tĩnh.

“Hừ.” Trang Minh Tuấn vẻ mặt dịu dàng, cúi đầu nhìn cậu nhóc nằm ở trong lòng, nhẹ nhàng ôm lấy hần, ý bảo cô nhỏ giọng một chút, vừa chỉ chỉ vào gian phòng của Tiểu Nhiên.

An Tâm Khiết hiểu gật đầu, thay hần mở cửa phòng, nhìn hần dễ dàng ôm con trai vào trong phòng, đồng thời cẩn thận đem Tiểu Nhiên đặt lên trên giường, lại tỉ mỉ đắp chăn lên bụng hần. An Tâm Khiết đứng cạnh Trang Minh Tuấn, không nói gì, không có đối mặt, ánh mắt hai người đều rơi trên người cậu con trai giống thiên sứ.

Bầu không khí ấm áp lan tràn ở trong phòng, khoảnh khắc này, thời gian như dừng lại. Hai người đều có thể nghe thấy tiếng thở của nhau và tiếng thở nhẹ nhàng của Tiểu Nhiên, một loại cảm giác thoải mái không có gì so sánh được nhẹ nhàng xẹt qua trong lòng.

“Đi thôi.” Trang Minh Tuấn nhỏ giọng, hần rất tự nhiên kéo tay An Tâm Khiết cùng hần ra khỏi phòng.

Bọn họ thực sự ... Giống như một đôi cha mẹ đưa con lên giường ngủ.

Trong lồng ngực tràn ngập sự chua xót và đau đớn, An Tâm Khiết không nói được gì, chỉ có thể yên lặng cúi đầu, cảm nhận độ ẩm từ lòng bàn tay hần truyền đến.

Hần chắc chắn là một người cha tốt và là một người đàn ông tốt...

“Em ăn cơm tối chưa?”

Bên tai truyền đến tiếng nói trầm thấp của Trang Minh Tuấn.

“Em ăn rồi.” An Tâm Khiết nhanh chóng thu hồi sự buồn bã trong mắt, ổn định tinh thần. “Sao anh lại ở nhà em?”

“Em không cho anh đi đón em, anh cũng chỉ biết nhà em chờ em về.” Vẻ mặt hần thanh thản tựa trên tường, ánh mắt sáng ngời chăm chú nhìn vào khuôn mặt có chút uể oải của cô. “Anh và Tiểu Nhiên định vừa xem sách vừa đợi em trở về, nhưng lại không cẩn thận ngủ mất.”

Hần có chút ngượng ngùng cười cười, vẻ mặt tươi cười đơn thuần như Tiểu Nhiên.

Con người này như rất bá đạo, tính tình rất táo bạo, là một nam nhân chủ nghĩa Trang Minh Tuấn, nói không chừng lại là một người mọi tâm tinh tế, là một nam nhân ôn nhu rất biết săn sóc người khác...

“Vì sao anh lại trông Tiểu Nhiên cả đêm?” Ngờ ngẩn An Tâm Khiết bất giác mềm dẻo.

“Đúng vậy. Còn tấm cúng hần.” Hần nhớ lại chuyện gì đó, lông mày cau lại, “Được rồi, trên vai Tiểu Nhiên có cái bớt, là chuyện gì xảy ra?”

“Bớt?” Cô ngơ ngác một chút. “A...Cái đó, hần vừa sinh đã có. Trước đây màu sắc còn nhạt, bây giờ càng ngày càng đậm lên.”

“Như vậy...” Trang Minh Tuấn trầm ngâm không nói.

Hần có nên nói cho cô, trên người hần cũng có bớt giống hệt như thế.

“Cha của Tiểu Nhiên, có cái bớt đó không _____” Hần nghe được tiếng nói của chính mình.

“Đã muộn rồi, anh nên về đi.” An Tâm Khiết gờ cổ tay nhìn đồng hồ nuốt nước bọt, kìm nén mình không suy nghĩ miên man, trở lại thực tế. “Ngày hôm nay.... Cảm ơn anh đã chiếu cố Tiểu Nhiên, thế nhưng sau này, em hi vọng chúng ta sẽ duy trì khoảng cách... Như vậy tốt hơn.”

“Vì sao em cứ muốn duy trì khoảng cách với anh?” Trang Minh Tuấn cau mày khó chịu. “Anh nghĩ, không bằng chúng ta hẹn hò một chút thử xem.”

“Trang Minh Tuấn!” Vẻ mặt An Tâm Khiết hoảng sợ. “Chuyện này không phải chuyện đùa, chúng ta tuyệt đối không thích hợp hẹn hò.”

“Rốt cuộc em giấu anh chuyện gì?” Hần khẳng định, biểu tình trên mặt hần bây giờ không phải là chán ghét mà là sợ.

“Em...Cái gì?” Giấu diếm? Hần biết cái gì rồi sao?”

Trái tim cô thoáng chốc như ngừng đập, cô nghe rõ hơi thở gấp gáp của mình, trước mắt mọi thứ như quay cuồng.

“Hôm nay nếu anh không biết được rõ lý do, anh sẽ không rời khỏi đây _____” Điện thoại di động của Trang Minh Tuấn vang lên.

Hần hoài nghi nhìn chăm chú vào sắc mặt tái nhợt của cô, không kiên nhẫn lấy điện thoại ra, mà khi nhìn thấy tên người gọi điện, sắc mặt hần nhất thời cứng nhắc.

“Anh tiếp điện thoại.” Môi hần nhếch lên sắc sảo, sau đó ần nghe điện thoại. “Ái linh, có chuyện gì sao?” Ái Linh! Hai chữ này giống như sấm sét giữa trời quang, thân thể An Tâm Khiết như muốn nổ tung, thân thể cô mềm nhũn, ruột gan đứt từng khúc.

Cô không thể đứng thẳng, chỉ có thể ngã ngồi trên ghế sofa, nhẹ nhàng run rẩy.

Ái Linh... Thì ra, hần và Ái Linh vẫn liên lạc...

Về mặt Trang Minh Tuấn càng ngày càng nghiêm túc, hần hơi nghi ngờ đầu, chăm chú nghe điện thoại.

“Em ở nguyên đó, anh lập tức sẽ tới!” Tắt điện thoại di động, hần nhanh chóng lấy áo khoác trên giá. “Tâm Khiết, anh có việc cần xử lý, chuyện hôm nay, ngày mai chúng ta nói tiếp!”

An Tâm Khiết ngược ánh mắt đầy hoảng sợ, lảng lảng nhìn hần, không nói được một câu. Trang Minh Tuấn không có dừng lại, bước nhanh về phía cửa.

Ái Linh... Hai chữ này, như lưỡi kiếm đâm vào lòng của cô, khiến cô nhớ lại ký ức đã chôn sâu, hần thành yêu linh. rồi xa cô.

6. Chương 6

Đêm qua hầu như Trang Minh Tuấn không ngủ.

Không hiểu vì sao trước mắt hần luôn hiện lên cái bóng của Ngẫu Nhiên, còn có lúc ở công viên, khi La Ái Linh chất vấn An Tâm Khiết, trên mặt hần lại biểu hiện ra sự bối rối, trong lòng hần có chút khả nghi.

Vì sao An Tâm Khiết lại không phủ nhận? Tiểu Nhiên tuyệt đối không thể là con của hần, cho nên, cô nên thẳng thắn trả lời La Ái Linh là được rồi...

Nhân lúc được nghỉ khi quay quảng cáo, hần đi tới một hành lang có ít người đi lại, chuẩn bị gọi điện cho An Tâm Khiết, muốn hỏi rõ mọi chuyện.

Đúng lúc này, cửa phòng nghỉ gần đó mở ra, có tiếng nói chuyện của hai người mẫu truyền đến.

“Cô có đọc tin tức không, Lưu tổng của Công ty sản xuất đồ trang điểm Phúc Vân, bị báo chí nói hần luôn yêu cầu người mẫu ngủ chung! Nghe nói liên lụy đến không ít người, gây ra xôn xao, mọi người đều cảm thấy bất an.” Người mẫu A nói nhỏ.

“Hần chính là đại sắc lang. Cô biết năm năm trước, Công ty Khải Lệ tuyển chọn người mẫu khôn? Mọi người kể lúc đó hần ra tay với một người mẫu, hình như là cho thuốc vào đồ uống, sau đó lừa cô ấy uống...” Giọng nói người mẫu B coi khinh.

“Sao lại như vậy? Lúc đó sao cô ấy không tố cáo hần?”

“Muốn đi tố cáo hần, cần phải có dũng khí thật lớn, hơn nữa rất có thể sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp người mẫu, còn có hần là kẻ có quyền có tiền, có lẽ hần đã cùng cô gái đó thỏa thuận gì đó?”

“Dùng thuốc mê, thực sự là hạ lưu...”

Cách cửa không xa, Trang Minh Tuấn chuẩn bị rời đi. Nhưng bởi vì cuộc nói chuyện của hai người đó mà gây người.

Năm năm trước Công ty Khải Lệ tuyển người mẫu, bị người dùng thuốc mê hãm hại...

Năm năm trước, người xông vào phòng hần, cô gái giả mạo Ái Linh, cũng nói giống như vậy.

Cô bị người ta bỏ thuốc mê, cho nên mới đi nhầm phòng...

Khi đó hần cho rằng cô gái đó dùng thủ đoạn, vì cuộc thi nên không có liêm sỉ, hôm nay nghĩ lại, lẽ nào tất cả những lời cô gái đó nói... đều là sự thật?

Nói vậy là sự thật, hần đã trách nhầm cô gái kia, hần nên xin lỗi cô gái đó, bởi vì hần đã xâm phạm cô...

Trang Minh Tuấn hơi nhắm mắt lại, cố gắng nhớ lại hình dáng cô gái kia.

Đã mấy năm trôi qua, khoảng kí ức đó hần đã lâu không nhớ lại, thậm chí hần đã cố gắng quên đi, bây giờ muốn nhớ lại, chỉ còn lại một hình ảnh mơ hồ.

“Cô đoán xem người bị hại năm năm trước là ai? Có phải là học tỷ An Tâm Khiết không?” Cuộc đối thoại của hai người mẫu tiếp tục truyền đến tai hần.

“Cô đừng nói bậy!”

“Tôi muốn nói, năm năm trước, cô ấy cũng tham gia tuyển chọn người mẫu, nhưng giữa chừng đột nhiên bỏ cuộc, cho nên mới nghĩ có thể là cô ấy...”

An Tâm Khiết? Trang Minh Tuấn đứng ở trên hành lang hai hàng lông mày nhíu chặt lại, lời nói kai khiến dây thần kinh của hắn bị kích động, còn khiến trái tim kiên cường của hắn co rút mạnh một cái.

Hai tay nắm chặt thành quyền, đoạn kí ức bị lãng quên dần dần hiện lên trong đầu, khuôn mặt mờ nhạt cũng trở nên rõ ràng.

Năm năm trước, người xông vào phòng hắn, cô gái ở cùng hắn một đêm, không phải ai khác, chính là An Tâm Khiết.

“Chú Trang.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Ngẫu Nhiên, tràn đầy hạnh phúc, nhanh chóng chạy về phía Trang Minh Tuấn đang đứng pử cổng vườn trẻ, “Chú lại tới đón cháu sao?”

“Đúng vậy, chú đưa Tiểu Nhiên đi ăn đại hán bảo!” Hắn mở cửa xe cho An Ngẫu Nhiên, nhìn cậu nhóc lên xe, mới quay người đối mặt với đôi mắt không có chút thiện cảm của mẹ cậu nhóc.

“Sao anh lại tới đây?” An Tâm Khiết bước về phía hắn. “Em không phải đã nói, chúng ta tạm thời không nên gặp mặt hay sao?”

“Lên xe hãy nói, hơn nữa _____” Trang Minh Tuấn cười tủm tỉm, cúi người ghé sát vào tai cô.

“Tiểu Nhiên đang nhìn, em muốn để nó thấy chúng ta cãi nhau sao?”

“Em và anh, không có cãi nhau! Em chỉ nghĩ anh nên rời khỏi đây là tốt...” An Tâm Khiết cắn chặt hàm răng, nhìn con trai đang ngồi bên trong xe, Tiểu Nhiên quả nhiên có chút tò mò, ánh mắt lại có chút lo lắng khi nhìn bọn họ.

Không xong... Rõ ràng con trai và Trang Minh Tuấn mới quen nhau mấy tháng mà nó đã ỷ lại vào Trang Minh Tuấn.

Đây là việc mà An Tâm Khiết lo sợ nhất.

Con trai và Trang Minh Tuấn càng ngày càng thân thiết, cô phải làm như thế nào mới có thể tách họ ra?

“Không lên xe sao?” Trang Minh Tuấn khẽ nhếch mi, bình tĩnh nhìn cô.

An Tâm Khiết cắn môi, mở cửa xe, không nói gì, ngồi bên cạnh Tiểu Nhiên.

“Mẹ, chú Trang muốn dẫn chúng ta đi ăn đại hán bảo, ngày hôm nay mẹ không cần nấu cơm nữa!” Tiểu Nhiên lập tức vui vẻ kéo tay cô. “Chuyện này rất tuyệt vời, phải không mẹ?”

Nhìn khuôn mặt chờ mong của con trai, cô cũng chỉ có thể khẽ gật đầu. “Đúng vậy, rất tuyệt vời.”

Trang Minh Tuấn ngồi vào trong xe, dáng vẻ châm chọc, nhìn hai mẹ con nhe răng cười. “Đêm nay là thế giới của ba người chúng ta, bất kì ai cũng không thể quấy nhiễu.”

Nói xong, hắn còn ý vị thâm trường khẽ liếc An Tâm Khiết, sau đó xoay người lái xe đi.

Hắn nói những lời này là có ý gì?

An Tâm Khiết trừng mắt nhìn hắn, nhưng lại không thể đem suy nghĩ trong lòng nói ra.

Nhìn cái người ngồi đằng trước tràn đầy tự tin, một nam nhân không đạt được mục đích thì nhất định không cam lòng, cô cảm thấy bất an.

Cô muốn thừa dịp mọi chuyện vẫn còn kịp cứu vãn, đẩy hắn ra, càng phải nhân lúc bí mật chưa bị bại lộ, sẽ đoạn tuyệt với hắn, khi tâm của cô chưa bị hắn làm cho dai động, nhất định không để hắn bước vào tâm của cô.

Thế nhưng, cô thực sự đã làm như thế sao?

Cô thật nghi ngờ.

Trang Minh Tuấn ôn nhu hôn lên trán Tiểu Nhiên, lại đứng ở bên giường, vẻ mặt tràn đầy yêu thương nhìn Tiểu Nhiên vài giây sau đó mới quay lại nhìn về phía An Tâm Khiết đang rất khản trương.

Hai người bọn họ không tiếng động đi ra khỏi phòng ngủ, Trang Minh Tuấn cẩn thận đóng chặt cửa phòng.

“Có muốn uống cùng anh một chén?” Hắn đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh lấy ra một chai bia.

“Em không muốn” An Tâm Khiết khoanh tay trước ngực, cố gắng bày ra bộ dáng muốn thương lượng, “Nếu như quá khứ em có gì hiểu lầm anh, em có thể bỏ qua _____”

“Anh nghĩ chúng ta nên nói chuyện trước, em rất cần cái này.” Trang Minh Tuấn thanh minh, đem bia nhét vào tay cô.

“Anh rốt cuộc muốn nói cái gì?” Nhìn biểu tình hắn có chút kỳ lạ, An Tâm Khiết thật sự không đoán ra.

Trang Minh Tuấn trầm lặng trong chốc lát, rồi ngẩng đầu lên nhìn thẳng cô. “Tiểu Nhiên, là con trai của anh đúng không?”

“Cái... Cái gì?” Cốc bia trong tay An Tâm Khiết thiếu chút nữa rớt xuống đất.

“Cẩn thận.” Hắn dùng tay nâng. “Em uống trước đi, sau đó trả lời anh.”

Không đợi hắn nói xong, An Tâm Khiết đã giơ tay, đem cốc bia uống đi một nửa.

Cô cố gắng khôi phục trái tim bị chấn động mạnh của mình, cố tình thể hiện sự bình tĩnh, nhưng thoát nhìn, đã thấy rõ sự rối loạn. “Dù anh có yêu quý Tiểu Nhiên thế nào, cũng không thể nói ra những lời buồn cười như thế được, Tiểu Nhiên sao có thể là con của anh?”

Trái tim của cô bởi vì lời nói dối của chính mình mà nhảy lên kịch liệt.

Ông trời hãy tha thứ cho cô, lúc này, cô không có một chút dũng khí nào để nói ra sự thật.

“Năm năm trước, Công ty Khải lệ tuyển chọn người mẫu.” Trong khi cô đang rất bối rối, thì Trang Minh Tuấn lại có vẻ rất bình tĩnh ung dung. “Nếu như em còn nhớ rõ thì chúng ta đã từng gặp nhau.”

An Tâm Khiết cười mà mắt thì cứng đờ, cảm giác hít thở cũng rất khó khăn.

“Chuyện năm năm trước, ai còn nhớ rõ...” Tiếng nói cô run run.

Sao Trang Minh Tuấn lại nhắc đến năm năm trước? Đáng lẽ hắn phải không nhớ rõ cô chứ, hắn cũng không có bất luận lí do gì cần nhớ cô.

Lần đầu gặp lại nhau, cô đã giật mình, nhưng cô cũng không ngờ hắn lại nhớ tới ngày đó.

“Nếu như em quên, anh có thể nhắc cho em nhớ.” Hắn rót bia vào cốc của cô. “Một buổi tối tại Khách Đình năm năm trước, em bị người ta hạ thuốc mê, em chạy trốn, chạy nhằm vào phòng anh, mà lúc đó anh uống say, cho nên đã nghĩ em là bạn gái của anh...”

Trang Minh Tuấn nheo mắt, nhớ lại từng cái từng cái một, hắn sắp xếp mọi chuyện phát sinh trong đầu.

Ái Linh đi ra ngoài tìm hắn, lại quên đóng cửa phòng, An Tâm Khiết lúc đó lại bị người ta hạ thuốc mê, quá choáng váng mà nhìn lầm số phòng...

Mặc dù quá trình mọi chuyện tràn đầy trùng hợp và kịch tính, nhưng toàn bộ nghi vấn đều có thể giải thích rõ ràng.

“... Bởi vì thuốc mê mà em không thể chống cự, cho nên chúng ta mới có một đêm.” Nói đến đây, vẻ mặt hắn trở nên nghiêm túc. “Khi đó, anh đã nói nhưng câu không nên nói với em, anh xin lỗi em.”

“Anh đang nói cái gì, em không hiểu gì hết.” An Tâm Khiết nắm chặt tay ghế, dùng sức tựa vào cạnh bàn.

Cô cầm cốc bia uống một hơi hết sạch.

Ông trời ơi, Trang Minh Tuấn không chỉ nhớ kỹ, hắn còn có thể kể rõ từng chi tiết!

Cô có thể phủ nhận sao? Cô có thể đối mặt với đêm hôm đó không?

Trang Minh Tuấn mím chặt môi. “Không cần phủ nhận, anh biết đó là em.” Trong đầu hắn, đã hiện rõ lên khuôn mặt hoang mang và chịu nhục nhã của cô, gương mặt rưng rưng nước mắt.

Vì khoảng quá khứ quá đặc biệt, cho dù hắn không muốn nhớ, nhưng nó vẫn in sâu vào trong tâm trí hắn.

Thảo nào “lần đầu tiên” gặp mặt, hắn đối với cô có cảm giác quen thuộc mà không thể diễn tả được.

An Tâm Khiết hạ mi mắt. “Em ...Em thật sự không hiểu anh đang nói cái gì.”

Một tay xoa huyết thái dương, trái tim cô đập mạnh, khẩn trương tự hồ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Tâm Khiết.” Trang Minh Tuấn đi tới phía sau, hai tay nắm lấy vai cô. “Anh biết chuyện này đối với em mà nói là rất thống khổ, phải nhớ lại tất cả, nhớ lại ngày phát sinh chuyện... Cũng không tốt.”

“Đừng nói nữa, em cầu xin anh.” Cô lấy tay cố gắng che đi gương mặt, nước mắt khuất nhục và hối hận lăn dài trên má. “Em không muốn nói những chuyện này..., em không muốn...”

“Mặc dù quá khứ gây cho em nhiều thống khổ, nhưng em không thể phủ nhận nó. Huống hồ, vì chuyện đó nên em mang thai Tiểu Nhiên... Anh không hề nghĩ, em lại sinh đứa con ra. Chuyện này... kì thực thật vĩ đại...” Tiếng nói hắn trầm thấp nhưng ôn nhu.

Lúc đó cô thậm chí còn không biết tên và lai lịch của hắn...

Dưới tình huống như vậy, nếu là người khác có lẽ đã bỏ cái thai đi, mà cô không chỉ giữ lại mà còn yêu thương chăm sóc con trai, cô luôn cố gắng giành những thứ tốt nhất cho Tiểu Nhiên.

Vì Tiểu Nhiên, cô kiên cường, độc lập tự chủ.

“Tuy rằng anh chưa từng trải qua, nhưng anh biết để sinh hạ nó, em phải đấu tranh, phải vượt qua gian khổ. Nuôi một đứa trẻ mồ côi cha, một đứa trẻ vĩnh viễn cũng không biết cha mình là ai... Em làm rất khá, rất rất tốt.” Trang Minh Tuấn nắm chặt vai cô, trong mắt hiện lên sự tôn kính.

“Không, nó không phải... Nó không phải con của anh...” Tiếng nói cô ghen ngào không có chút thuyết phục, giống như người đang hấp hối.

Trang Minh Tuấn không chửi mắng cô, không nổi trận lôi đình, càng không có trốn tránh, e sợ hoặc châm chọc khiêu khích, lúng túng phần nộ... Hắn chỉ tán thưởng, thậm chí là cảm động, kể rõ tất cả.

Hắn là một nam nhân tốt.

Hắn thành thực, chính trực, dũng cảm, không trốn tránh sai lầm của mình, lại càng không cso ý định trốn tránh trách nhiệm của mình.

Hắn khiến cô không có cách nào tiếp tục nói dối, càng không thể bảo vệ bí mật của chính mình...

“Khi chúng ta gặp lại nhau, em nhận ra anh phải không?” Tuy rằng hắn đã quên mất nhưng hắn tin rằng cô tuyệt đối không quên. “Cho dù em không biết tên của anh, nhưng dù sao chính anh đã hủy hoại cuộc sống của em, em chắc chắn sẽ nhớ rõ anh...”

“Trang Minh Tuấn, thế là đủ rồi.” Cô ôm đầu, bất lực lắc đầu. “Không sai, em chính là cô gái kia, chính là người bị người ta hạ thuốc mê, thiếu chút nữa bị người ta cưỡng bạo, cũng may mắn chạy thoát vào phòng anh, nhưng lại bị anh tưởng nhầm là bạn gái... Em đã thừa nhận, cho nên, anh không cần phải nói nữa.”

Vì sao hắn phải như vậy, vì sao lại khơi dậy vết thương của cô, bức cô thừa nhận quá khứ đau đớn này?

Trong lời nói của cô chứa đầy sự đau thương và chán ghét, làm hắn cảm động.

Trang Minh Tuấn cúi người, quay người cô qua, mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau.

“Xin lỗi, Tâm Khiết. Anh đã hiểu lầm em, đã gây cho em thương tổn lớn như vậy. Anh...”

Cô chớp mắt thừa nhận, khác với trong tưởng tượng của cô, hắn lại thừa nhận, còn xấu hổ.

“Đủ rồi, em không muốn nghe nữa!” Nước mắt dần dựa trên khuôn mặt của cô, sự đau đớn trong tâm hồn không ngừng trào dâng. “Chuyện này xảy ra, đã phá hủy cuộc sống của e, nhưng em đã cố gắng rất nhiều,

cũng bắt đầu một cuộc sống mới. Em không muốn nhớ đến quá khứ, chỉ nghĩ cố gắng bước tiếp. Cho nên... Anh có thể quên chuyện này đi được không? Em cầu xin anh..."

Hắn ngồi xổm xuống, ánh mắt nhiem tức nhìn thẳng cô. "Nếu như chuyện đó đã làm em tổn thương, như vậy em càng không thể quên, mà phải đối mặt với nó. Tâm Khiết, đêm hôm đó đối với cả anh và em mà nói đều rất khó khăn, chuyện đó đã thay đổi cuộc sống của chúng ta... Nhưng chuyện đó chưa từng chấm dứt, bởi vì có Tiểu Nhiên!"

Hắn công khai nhắc đến quá khứ, đối với cô mà nói là rất khó khăn, hắn bắt buộc phải nhắc lại vết thương của cô.

Mặc dù, sâu thẳm nội tâm hắn không hề muốn, nhưng hắn chỉ có thể ép cô đối mặt.

Bởi vì giữa bọn họ có một cậu con trai, cho nên hắn không thể để cô tiếp tục trốn tránh, tiếp tục phủ nhận.

"Vì sao anh... Vì sao lại không buông tha em, buông tha Tiểu Nhiên?" An Tâm Khiết buồn khóc chuyển tầm mắt, cô không muốn thấy ánh mắt sâu sắc thẳng thắn thành khẩn và tràn ngập ý chí của hắn. "Em thừa nhận cô gái đêm hôm đó là em, nhưng điều này không có nghĩa Tiểu Nhiên là con anh."

"Tâm Khiết, anh không có ý định động chạm đến vết sẹo của em, khiến em khó chịu, anh chỉ muốn nói cho em biết, anh sẽ tiếp tục để một mình em đối mặt với quá khứ nữa. Cho nên những... gánh nặng này và cả những đau khổ và khó khăn khác, anh sẽ cùng em gánh chịu, sẽ cùng nhau nuôi lớn Tiểu Nhiên..." Trang Minh Tuấn cầm hai tay cô, gật gật đầu, muốn cho cô thấy sự quyết tâm của hắn.

"Vì sao anh muốn cùng em đối mặt? Em không muốn đi đối mặt, càng không cần bất kì ai can dự vào cuộc sống của em và Tiểu Nhiên. Một mình em có thể vượt qua quá khứ, tương lai, cũng tuyệt đối có thể gánh vác được." Con nhìn lại hắn, ánh mắt quật cường.

Lời nói của hắn thật dễ dàng? giống như năm năm trước, những lời nói hời hợt là có thể giải quyết mọi việc sao.

"Cho đến bây giờ, anh cũng chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của tôi ____ coi như năm năm trước là một sai lầm, là một sai lầm!" An Tâm Khiết cô gắng rút tay về, tiếng nói cao vút. "Mời anh về cho, cũng không nên trở lại quấy rầy chúng tôi nữa! Tiểu Nhiên...Không phải con của anh!"

Bây giờ sự xuất hiện của hắn, không chỉ lần nữa làm đảo lộn cuộc sống của cô, còn muốn ép cô thay đổi.

Không, cô không muốn!

Quá khứ, một mình cô đã rất cố gắng để vượt, qua, không dựa vào bất kì sự giúp đỡ của ai ____ đặc biệt là hắn, cha của Tiểu Nhiên ____ tương lai đương nhiên cũng không cần hắn tham gia!

Cuộc sống của cô do chính cô làm chủ, giống như cô vẫn đứng vững trước tất cả những áp lực, trước tất cả ánh mắt của mọi người, lựa chọn sinh ra Tiểu Nhiên.

Cô cố chấp nhưng cũng rất quật cường.

"Cho dù ta biết rõ ngày đó em là xử nữ, biết rõ ngày Tiểu Nhiên ra đời, anh còn biết trên người Tiểu Nhiên có một cái bớt giống hệt của mình..." Hắn buông tay cô, bản thân cố gắng giữ bình tĩnh. "Em vẫn kiên trì phủ nhận sao?"

"Đúng vậy!" Trang Minh Tuấn nói khiến toàn thân cô phát run, nhưng cô vẫn nhìn hắn nói.

"Nếu như anh muốn đi giám định?" Trong mắt hắn bắn ra tia lạnh.

Tiếp tục tranh luận cũng không có kết quả gì, đối với cô cũng không hay, chỉ khiến cô càng thêm không chịu nhận, cũng khiến cô đau đớn thêm.

Cho nên, để cho sự thực hiện rõ, nên dùng đến khoa học kĩ thuật, sẽ cho biết hắn có phải là cha của Tiểu Nhiên.

Chỉ cần cô chấp nhận hắn, ba người bọn họ, mới có thể nói chuyện về tương lai.

"Xét nghiệm... Giám định?" An Tâm Khiết ngạc nhiên hơi há mồm.

“Đúng vậy.” Ngữ khí Trang Minh Tuấn hết sức bình tĩnh, không có chút phản bác. “Nếu anh có nghi ngờ, mà em lại không thể giải tỏa những nghi ngờ đó, vậy thì đây là cách nhanh nhất, cũng là biện pháp duy nhất.”

“Anh không chịu buông tha đúng không? Tiểu Nhiên có phải con của anh hay không, thực sự quan trọng như vậy sao? Cho dù em có cực lực phủ nhận?” Đề nghị này khiến cô kinh hoàng đứng lên, cô thật không ngờ, hắn lại kiên trì như vậy.

“Rất quan trọng.” Hắn cũng đứng dậy, kiềm chế sự tức giận bốc lên đỉnh đầu, lẳng lặng nhìn cô. “Anh muốn nhanh chóng biết được Tiểu Nhiên rốt cuộc có đúng là con anh hay không, có phải là cốt nhục của anh hay không?”

Nếu như cô cự tuyệt, vậy kết cục sẽ như thế nào?

Ánh mắt ngang bướng của cô dừng trên người Trang Minh Tuấn, cô biết hắn không đạt được mục tiêu, nhất định sẽ không bỏ qua.

“Em đồng ý.” Cô đột nhiên hiểu ra, không còn có lựa chọn nào khác.

Bởi vì Tiểu Nhiên đối với cô mà nói cũng rất quan trọng, thậm chí so với cuộc sống và sự trung thực của cô còn quan trọng hơn!

“Ngày mai em sẽ dẫn Tiểu Nhiên đi tìm anh, anh phải đáp ứng em, không được để nó biết bất cứ cái gì, không để nó hoảng sợ, không làm thay đổi cuộc sống của nó! Anh có thể đảm bảo không?”

Vì con trai, lúc này cô phải thỏa hiệp, nhưng chuyện này cũng không có nghĩa cô sẽ nghe theo hắn.

“Anh đảm bảo.” Trang Minh Tuấn sáng khoái trả lời, tuy rằng có chút kinh ngạc trước sự thay đổi của cô, nhưng hắn lập tức khôi phục vẻ mặt nghiêm túc. “Tiểu Nhiên là bảo bối của em cũng là bảo bối của anh, anh vĩnh viễn cũng không tổn thương nó.” Và cả mẹ của Tiểu Nhiên.

Trang Minh Tuấn chăm chú nhìn cô, nói ra lời hứa cho chính mình.

Khi hắn quyết định tìm chứng cứ về cô, hắn đã chuẩn bị gánh chịu tất cả.

An Tâm Khiết gật đầu, ánh mắt có chút hoảng hốt, nhưng cũng như trút được gánh nặng.

Cô định nói gì nhưng cuối cùng lại mím chặt môi.

Biểu hiện của hắn càng chiếm lợi thế khiến lòng cô càng thêm lo sợ.

Cô không thể chờ đến khi hắn đưa con của mình đi xét nghiệm, khi có kết quả xét nghiệm, cô rất có khả năng sẽ mất đi đứa con của mình vĩnh viễn.

Cho nên, cô muốn dẫn Tiểu Nhiên trốn đi.

Cô sẽ không mạo hiểm đối diện với nguy hiểm lần này, cũng sẽ không cho hắn có cơ hội làm tổn thương Tiểu Nhiên, cũng sẽ không cho hắn bước chân vào cuộc sống của mẹ con cô.

Nắm chặt hai tay, trên mặt An Tâm Khiết hiện lên sự quyết tâm, được ăn cả, ngã về không.

Cô sẽ đưa Tiểu Nhiên trốn đi, sẽ biến mất mãi mãi trong thế giới của Trang Minh Tuấn...

“Tiểu Nhiên, mẹ biết con vẫn muốn ngủ, nhưng bây giờ, chúng ta nhất định phải rời khỏi đây!” Mới năm giờ sáng, An Tâm Khiết đã gọi cậu nhóc đang ngủ say dậy.

“Tâm Khiết... Người thật sự muốn làm vậy sao?” Lục Dung Dung đứng một bên, nhìn sự mờ mịt của An Tâm Khiết mà không giải thích được. “Người nói cho ta biết, vì cái gì mà người vội vã rời đi, người thật sự không nói cho ta biết người sẽ đi đâu sao? Vậy công việc của người thì sao? Người _____”

“Dung Dung! Ta không thể nói cho người là vì người.” Một bên mặc quần áo cho con trai, một bên bộ dạng kiên quyết nhìn bạn tốt. “Nếu như người vẫn còn là bạn tốt của ta, thì không nên hỏi nữa!”

“Được rồi...” Lục Dung Dung vẫn rất lo lắng.

Giúp con trai rửa mặt chải đầu, An Tâm Khiết đem bữa sáng đơn giản lên cho An Ngẫu Nhiên, còn cô lại không ăn miếng nào.

“Người không được nói cho bất kì ai về tin tức của ta, kể cả có người hỏi, người cứ nói alf không biết!” Một tay An Tâm Khiết kéo tay con trai, một tay kéo hành lý. “Sau này... Ta sẽ liên lạc với người.”

“Vây... Bảo trọng...” Lục Dung Dung không nói được cái gì.

“Dì Dung, hẹn gặp lại.” An Ngẫu Nhiên nhìn sắc mặt của mẹ, hiển nhiên cảm giác được bầu không khí ngưng trọng,

“Hẹn gặp lại.” Lục Dung Dung bế cậu nhóc lên, hai mắt đầm lệ, ôm lấy An Tâm Khiết.

“Người cùng Nguyệt Nhã là bạn tốt nhất của ta, có thể gặp được các người, ta thực sự rất may mắn.”

An Tâm Khiết vỗ vỗ vào vai Lục Dung Dung, lau đi nước mắt của mình.

“Thuận buồm xuôi gió!” Lục Dung Dung đưa bọn họ ra ngoài cửa, lưu luyến không rời, nhìn theo bóng bọn họ rời đi.

“Mẹ, chúng ta đi đâu?” Sau khi vào thang máy, cậu nhóc bắt an nhẹ giọng hỏi. “Chúng ta còn có thể trở về hay không? Tiểu Nhiên còn có thể được đến vườn trẻ nữa không, có thể gặp mặt, chơi đùa với bạn bè, có thể gặp chú Trang không?”

Tiểu Nhiên non nớt lên tiếng hỏi dồn dập, khiến tâm An Tâm Khiết đau nhức.

Cô ngồi xổm xuống, ôn nhu mơn trớn khuôn mặt nhỏ nhắn, an ủi con trai. “Tiểu Nhiên ngoan, mẹ muốn dẫn Tiểu Nhiên đến một nơi rất vui vẻ, nơi đó sẽ có rất nhiều bạn bè của Tiểu Nhiên, cho nên Tiểu Nhiên không cần lo lắng.”

Cô ôm lấy thân thể nho nhỏ của con trai, truyền cho nó sức mạnh, cũng vì chính mình mà cố gắng, “Từ nay về sau nhất định chúng ta sẽ sống tốt hơn, sẽ vui vẻ hơn.”

Cô dự định đưa Tiểu Nhiên về miền nam, quay về nơi cô đã lớn lên, cô nhi viện...

“Vây... Chúng ta sẽ ở đó bao lâu? Vây Tiểu Nhiên có thể gặp lại chú Trang không?” Cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Nhiên, tựa hồ như đang cố gắng không bật khóc.

“ABor bối, xin lỗi, chúng ta không thể gặp lại chú Trang...” Tiểu Nhiên đối với “Chú Trang” không muốn rời xa, làm ý nghĩ muốn chạy trốn của An Tâm Khiết càng thêm kiên định.

“Nhưng mẹ đảm bảo với con, một ngày nào đó, chúng ta nhất định sẽ quay lại.” An Tâm Khiết không biết làm sao để Tiểu Nhiên thấy thoải mái, chỉ có thể vỗ nhẹ vào lưng nó.

Một ngày nào đó, cô sẽ tìm được dũng khí để đối mặt với Trang Minh Tuấn, một ngày nào đó, cô sẽ không phải sợ hãi sẽ cướp đi con trai của cô.

Thế nhưng bây giờ...Tuyệt đối không thể...

Nắm tay An Ngẫu Nhiên, An Tâm Khiết cắn chặt đôi môi đỏ mọng, quên đi sự hổ thẹn cùng sự mờ mịt trong nội tâm, bước ra khỏi thang máy, chuẩn bị rời đi.

Cho tới bây giờ, cô không thể đổi ý, càng không thể nhát gan.

Cô vươn tay vẫy tắc xi_____

Đột nhiên có người ôm lấy hành lý của cô, một bóng ma thật lớn đứng ở trước mặt cô.

An Tâm Khiết hoảng hốt ngẩng đầu, nguwofi nắm hành lý của cô không phải ai khác, chính là Trang Minh Tuấn với vẻ mặt hết sức phẫn nộ.

7. Chương 7

“Anh... Làm sao anh...” An Tâm Khiết đứng bên đường, vẻ mặt đại ra nhìn Trang Minh Tuấn.

“Chú Trang!” So với vẻ mặt như nhìn thấy quỷ của An Tâm Khiết, An Ngẫu Nhiên lại rất hưng phấn khi nhìn thấy Trang Minh Tuấn. “Chú đến tiễn mẹ con cháu sao?”

“Không phải.” Trang Minh Tuấn nở nụ cười thiên sứ với đứa con lại quay ra vẻ mặt nghiêm khắc như quỷ, trừng mắt nhìn An Tâm Khiết. “Chú Trang tới đưa Tiểu Nhiên về nhà.”

“Nhưng mà, mẹ nói...” Cậu nhóc lộ ra vẻ mặt phức tạp, liếc mắt nhìn mẹ.

“Trang Minh Tuấn, cả buổi đêm, anh đều đứng canh trước cửa nhà tôi sao?” An Tâm Khiết phục hồi tâm trạng hoảng loạn, phát hiện tôi sẽ trốn... à, sẽ rời khỏi đây?”

“Tiểu Nhiên, cháu không cần phải để ý những gì mẹ cháu nói, bây giờ, chú Trang sẽ quyết định.” Hắn xoa nhẹ khuôn mặt non mềm của con trai, hoàn toàn không nhìn An Tâm Khiết. “Tiểu Nhiên hình như là rất mệt, chú đưa cháu lên lầu để cháu ngủ thêm nhé.”

“Được không ạ?” Ánh mắt Tiểu Nhiên tràn ngập khao khát nhìn mẹ.

“Tất nhiên là không_____”

“An Tâm Khiết, nếu như em không muốn anh nói hết mọi chuyện cho Tiểu Nhiên ngay bây giờ, tốt nhất đừng nói gì cả!” Hắn nheo mắt lại, nhìn cô hạ giọng, “Giữa chúng ta còn nhiều chuyện, đợi lát nữa nói chuyện với em sau.”

Trang Minh Tuấn cực kỳ tức giận.

Hai tròng mắt hắn đen như mực lóe ra tia lạnh thấu xương, còn thêm giọng nói trầm thấp lạnh lẽo khiến cho Tâm Khiết rất sợ hãi.

Cô nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nghi hoặc, hoang mang đang cố gắng kiềm chế sự bất mãn và uể oải trong nội tâm.

:”Được, lên lầu trước rồi nói.” Cô ngẩng đầu lên nói, không để cho hắn phát hiện ra sự hoảng hốt của mình, cô quay người đi về hướng cửa.

Nhưng tay cô lại đang run rẩy, có thể nghe cả thấy tiếng hít thở khó khăn của cô.

Tiếp theo phải làm thế nào?

Cô cũng thật là quá xui xẻo, cứ nhiên lại “xuất sư vị tiếp thân chết trước”, vừa mới đi đến cửa đã bị hắn bắt được.

“Em không muốn cho Tiểu Nhiên đi giám định cũng có thể cự tuyệt.” Trong phòng khách, Trang Minh Tuấn tức sùi bọt mép, “VÌ sao em lại chọn trốn đi? Tiểu Nhiên cũng là con của anh, em không có quyền cướp đoạt đi quyền lợi của anh!”

“Tiểu Nhiên không phải là_____”

“Em dám phủ nhận một lần nữa xem! Nếu như Tiểu Nhiên không phải con anh, vậy tại sao em lại chột dạ muốn dẫn hắn đi bỏ trốn?”

Hắn gầm lên giận dữ, An Tâm Khiết co rúm lại, “Em...Anh nói chuyện nhỏ tiếng một chút, nếu Tiểu Nhiên bị đánh thức dậy thì phải làm sao?”

“Em sợ anh sẽ đánh thức nó? Em không sợ hành động bỏ trốn của em, sẽ làm xáo trộn cuộc sống của nó, sẽ mang thêm nhiều khó khăn và bất an sao?” Trang Minh Tuấn đi qua đi lại trước mặt cô. “Vừa nghĩ đến hành động ngu xuẩn này, anh rất muốn mở đầu em ra, xem trong đó rốt cuộc chứa những gì!”

“Sao anh lại đoán được ...Em sẽ...Bỏ trốn...” Đôi lông mày thanh tú của cô cau chặt lại, thấp thỏm bất an nhìn hắn.

“Vì sao anh lại đoán được ư?” Hình như cô đang hỏi một vấn đề rất buồn cười, Trang Minh Tuấn nhướn lông mày châm biếm.

“Là chính em nói cho anh biết.”

“Em không có?” An Tâm Khiết không hiểu gì cả.

“Đêm qua_____” hần đột nhiên bước tới trước mặt cô, “Biểu tình khi em đồng ý để anh đưa Tiểu Nhiên đi giám định, căn bản không phải là chuẩn bị tốt muốn đi đối mặt mà là ý định muốn chạy trốn, tuyệt đối không phải muốn thỏa hiệp!”

“Có... Có sao?” Biểu tình của cô, dễ dàng lại bị hần nhìn thấu như vậy sao?

“Anh và em đã cùng chụp ba quảng cáo, bất kể biến hóa nào trên mặt em dù là rất nhỏ đều khó thoát khỏi mắt của anh!” Trang Minh Tuấn như cột điện đứng sừng sững trước mặt cô.

Cô cho rằng, hần là “Đạo diễn” là “Giả” sao?

“Là vậy sao...” An Tâm Khiết cúi đầu âm thầm ảo não, chính mình hành động lại giống như trò đùa.

“Bởi thế nên anh mới đứng đợi trước cửa nhà em cả đêm.” Hần biết rõ, nếu không tận tay bắt được cô, cô nhất định sẽ không chịu thừa nhận dự định bỏ trốn của mình. ‘Mà em quả nhiên không phụ sự chờ mong của anh, thực sự có dự định muốn dẫn Tiểu Nhiên chạy trốn.’

“Anh đợi trước cửa cả đêm sao? Vậy anh chưa ngủ một chút nào sao?” An tâm Khiết giả bộ không để ý đến ý tứ hàm xúc châm biếm trong câu nói của hần, cô làm bộ ngạc nhiên tròn tròn mắt, “Khó mà làm được, giấc ngủ đối với anh rất quan trọng. Hay là anh về ngủ một chút đi, chờ anh tỉnh, chúng ta tiếp tục nói chuyện.”

“Em muốn anh về nhà ngủ?” Trang Minh Tuấn nhất thời ngạc nhiên, tức giận tự nhiên tiêu hao đi không ít.

“Đúng vậy.” Cô miễn cưỡng lộ ra một nụ cười vui vẻ, “Em cũng cả đêm không ngủ_____ dù sao em cũng không đi được nữa, vậy không bằng chúng ta nghỉ ngơi một chút, mới tiếp tục nói chuyện tiếp.”

“Anh sẽ không rời khỏi đây.” Trang Minh Tuấn nói chắc như đinh đóng cột đánh tan tính toán của cô. “Anh sẽ không cho em thêm thời gian để bỏ trốn hoặc nghĩ ra quỷ kế để trốn tránh.”

Trở về ngủ? Thật khó cô mới kiếm được cái có!

“Anh không muốn ngủ vậy có thể để em về phòng nghỉ ngơi một chút? Em đảm bảo sẽ không bỏ trốn, cũng sẽ không có quỷ kế gì cả.” An Tâm Khiết giơ bàn tay nhỏ bé lên thề, trong mắt ánh lên tia cầu xin. “Trang Minh Tuấn, em van anh...Em thực sự mệt chết đi được, chúng ta cố thể nói chuyện sau_____”

Lúc này cô thật giống như một tội nhân đợi tuyên án, có thể kéo thêm một giây là một giây, thêm một phút là một phút.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Hần chỉ chỉ một bên ghế sofa, “Ngồi xuống đi, chúng ta một lần giải quyết toàn bộ vấn đề, sẽ không làm mất nhiều thời gian của em.”

An Tâm Khiết sợ hãi đi về phía sofa, không hiểu hần muốn giải quyết cái gì, rốt cuộc hần muốn ám chỉ cái gì.

“Mặc kệ anh muốn gì, nói chung, em và Tiểu Nhiên sẽ ở chung một chỗ.” Là người mẹ, cô tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp. “Em sẽ không để bất kì ai, bất kì chuyện gì chia rẽ mẹ con em.”

Cô ngẩng đầu lên, khôi phục nội tâm đang bất an thấp thỏm, đôi mắt sắc bén nhìn hần.

“Vì sao em lại có suy nghĩ như vậy? Không ai muốn chia rẽ mẹ con em.” Nhìn cô đột nhiên kích động như thế, ánh mắt Trang Minh Tuấn có chút nghi hoặc, “Em bỏ trốn... Là bởi vì em nghĩ rằng anh sẽ chia rẽ mẹ con em.”

Suy nghĩ của cô, quả nhiên so với người khác không giống nhau.

Nhưng cũng là bản thân cô đã trải qua những việc không giống người khác.

An Tâm Khiết không hề động đậy, ánh mắt cố chấp nhìn hần.

“Anh biết rõ em yêu thương Tiểu Nhiên thế nào, cũng biết em vì nó mà nỗ lực nhiều thế nào, anh sẽ không cướp đi người mẹ bên cạnh Tiểu Nhiên, vĩnh viễn sẽ không.” Cảm giác được sự nghiêm túc của cô, hần cúi người đối diện với cô.

“Thật vậy sao?” Cô chớp mắt, một sự chua xót khổ sở dâng lên trong cổ. “Em và nó đều nương tựa vào nhau mà sống, vì nó, chuyện gì em cũng có thể làm! Em biết sẽ bị anh trách cứ, em không nên cướp đi quyền lợi được cha yêu thương của nó... Thế nhưng em thật sự sợ, sợ vì chuyện này mà em và nó bất hòa, có thể sẽ nó sẽ rời xa em...”

Tiểu Nhiên là động lực duy nhất trong cuộc sống của cô, là niềm hạnh phúc của cô.

Cô tình nguyện là một người mẹ ích kỷ, cũng không thể để con trai và bản thân mình mạo hiểm trong tương lai.

Trong lòng Trang Minh Tuấn đầy ngập khiến trách và tức giận, đều bởi vì câu nói của cô mà từ từ tan biến.

Đôi mắt hắn thận trọng nhìn cô, cảm nhận sự lo lắng và ưu sầu của cô.

“Từ giờ trở đi, em không cần phải sợ nữa, anh có thể đảm bảo, em và con sẽ không bao giờ xa nhau, nhưng làm cha, anh cũng không muốn xa con.” Hắn đứng dậy, hai tay ôm ngực.

“Anh...” Tiếng nói hắn trầm thấp không làm cho cô thoải mái mà lại khiến cô càng thêm căng thẳng.

Hắn rốt cuộc có dự định gì?

An Tâm Khiết ngẩng đầu lên ngừng thở, khuôn mặt bình tĩnh một cách lạ thường, nghiêm túc nhìn hắn, cô đang đợi hắn tuyên án.

“Bởi vì trước đây anh không biết có Tiểu Nhiên, nên anh đã bỏ qua rất nhiều thời khắc quý báu ở bên cạnh con. Sau này, anh không muốn tiếp tục bỏ qua để rồi tiếc nuối.” Giọng điệu hắn bình tĩnh, không có chút tức giận. “Cho nên anh muốn chịu tất cả trách nhiệm.”

“Anh không cần_____” câu nói của hắn kiên định khiến cô hơi run sợ.

Ánh mắt lạnh lẽo của Trang Minh Tuấn nhìn cô ngăn cô nói tiếp.

“Không chỉ có Tiểu Nhiên, anh còn muốn chịu trách nhiệm cả mẹ của nó. Sau này, mẹ con em sẽ do anh chịu trách nhiệm.” Dừng lại một chút, hắn càng nhìn chăm chú vào đôi mắt sâu thẳm của cô, “An Tâm Khiết, chúng ta kết hôn nhé.”

An Tâm Khiết há hốc mồm, không nói được một câu nào.

“Em không cần phải rời xa Tiểu Nhiên, anh cũng không cần rời xa con, đây là giải pháp hay nhất.” Hắn một đêm chưa ngủ, đã tận mắt nhìn thấy cô đưa theo con trai chạy trốn, khi nhìn thấy hình ảnh đó, hắn đã quyết tâm.

“Điều này sao có thể?” Sắc mặt An Tâm Khiết nhất thời trắng bệch.

Cô bị người ta cầu hôn, hơn nữa, người cầu hôn cô lại chính là cha của con cô!

Nhưng bây giờ, trong lòng cô không có chút nào hạnh phúc và vui sướng, chỉ có hoang mang, nghi ngờ thậm chí là hoảng sợ.

“Trang Minh Tuấn, anh tức giận đến choáng váng đầu óc hay sao mới nghĩ ra chuyện hoang đường như vậy, chuyện này hoàn toàn không thể được!”

“Em...” An Tâm Khiết sợ hãi, vội vã đứng dậy. “Em phải về phòng nghỉ một lát, chút nữa còn phải đưa Tiểu Nhiên đi nhà trẻ...”

Cô không dám liếc nhìn hắn, chỉ cúi đầu chăm chăm nhìn sàn nhà, hướng phòng ngủ đi tới.

Khi đi qua phòng Luc Dung Dung, cô thấy cửa phòng hé mở, đằng sau cánh cửa là vẻ mặt hết sức kinh ngạc của bạn tốt.

“Em có thể đi nghỉ một chút, dù sao bây giờ phòng hành chính cũng chưa mở.” Phía sau truyền đến quyết định chắc như đinh đóng cột của Trang Minh Tuấn. “Sau khi đưa Tiểu Nhiên đi vườn trẻ, chúng ta lập tức đi đăng ký kết hôn.”

Không, không có khả năng! Cô tuyệt đối sẽ không cùng hắn đi đăng ký kết hôn!

An Tâm Khiết không dám phản bác lời hắn nói, lại càng không dám cùng hắn tiếp tục tranh luận vấn đề này.

Cô nhanh chóng mở cửa phòng, cấp tốc chui vào trong phòng sau rồi lập tức đóng cửa phòng lại, đem hết những phiền phức và Trang Minh Tuấn, tất cả để ở ngoài cửa.

Cô không muốn nghĩ xem mình sẽ quyết định thế nào, càng không muốn nghĩ đến những lời Trang Minh Tuấn nói.

Chờ cô nghỉ ngơi xong, cô mới có sức lực để tìm cách, để tiếp tục chiến đấu với hắn!

Kết hôn? Mơ cũng đừng mơ!

Nhìn tên mình trên tờ giấy hôn thú, An Tâm Khiết cảm nhận được, tất cả đã không thể cứu vãn được nữa.

Cô thực sự đã dốc hết sức để cự tuyệt hắn, thế nhưng Trang Minh Tuấn lại không chịu nhượng bộ cho cô một chút nào.

“Trang Minh Tuấn, em đảm bảo sau này sẽ không bao giờ chạy trốn, lại càng không mang theo Tiểu Nhiên biến mất mất anh, chỉ cần anh muốn gặp con đều có thể đến gặp bất cứ lúc nào... Em cũng sẽ nói với con, anh chính là cha của nó...”

Cô đã nói hết lời lẽ, nhưng ánh mắt của hắn vẫn cứng như sắt thép, nhìn chăm chú vào cô.

“Anh không tin em.”

Chỉ có một câu nói đã từ chối tất cả các đề nghị của cô.

Bởi vì cô đã từng chạy trốn trước mắt hắn nên bây giờ trong mắt hắn, tất cả việc cô đảm bảo đều không hề chắc chắn.

“Nếu như chúng ta không kết hôn, Tiểu Nhiên mới năm tuổi, em sẽ giải thích ra sao về quan hệ của chúng ta với con? Chẳng lẽ em không muốn cho con một gia đình hoàn chỉnh sao? Em muốn vĩnh viễn cho con lớn lên trong hoàn cảnh không có cha sao?” Từng câu từng chữ của hắn vang lên rất có lực.

“Nhưng mà chúng ta không yêu nhau, làm sao có thể...”

“Chúng ta thế nào đều không quan trọng, quan trọng là..., chúng ta đều vì tương lai của Tiểu Nhiên, em cũng từng nói vì Tiểu Nhiên, em có thể làm bất cứ chuyện gì! Lẽ nào đây là lời nói dối sao?” Giọng điệu của hắn đầy trách cứ và hoài nghi, “Nếu như em là thật tâm muốn tốt cho Tiểu Nhiên thì chúng ta nhất định phải kết hôn.”

Hắn dùng lời nói của cô hoàn toàn khiến cô không thể phản bác.

Cứ như vậy, hắn dùng hỏa lực cường đại và những lời trách cứ tấn công cô một cách mạnh mẽ, cô bị ép kí vào giấy chứng nhận kết hôn với hắn.

Hay là Trang Minh Tuấn nói không sai, nếu cô đã lựa chọn sinh hạ Tiểu Nhiên, cô cũng không thể chỉ suy nghĩ cho chính mình mà hắn lại đặt lợi ích của con trai lên đầu tiên để suy tính.

Cô rất muốn giành những điều tốt nhất cho Tiểu Nhiên, muốn cho con vô lo vô nghĩ lớn lên, muốn cho con luôn có thể vui vẻ hạnh phúc...

từ điểm đó bắt đầu nhìn lại, cô và Trang Minh Tuấn kết hôn có lẽ là một quyết định chính xác.

Thế nhưng vì sao trong lòng cô lại cảm thấy cô một mảng sương mù dày đặc, mờ mịt, rất thương cảm?

Buông bứt, ngẩng đầu, cô ngơ ngác nhìn người con trai đang kí tên ở bên cạnh mình.

Từ giờ phút này trở đi, hắn, Trang Minh Tuấn và cô, An Tâm Khiết đã trở thành vợ chồng hợp pháp.

Không có hoa tươi, không có những lời chúc phúc, có lẽ đây sẽ một cuộc hôn nhân lạnh lẽo, không tình yêu.

Cảm giác này khiến nước mắt muốn trào ra khỏi đôi mắt của cô, cô không thể lý giải được tâm tư của mình, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt cô.

Trang Minh Tuấn xoay người, nhìn thấy gương mặt rưng rưng nước của cô, hấn mím môi, gương mặt căng thẳng.

Hắn không nói lời nào, đột nhiên cầm lấy bàn tay đang run rẩy của cô.

Ánh mắt hắn kiên định nhìn đôi mắt đăm lệ của cô, chiếc cằm kiên nghị khẽ gật nhẹ, “Được rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Nước mắt cô chảy nhiều hơn, “Về nhà” hai chữ này lại lần nữa làm nội tâm yêu đuối của cô đau đớn.

Sau này, ba người bọn họ sẽ là người một nhà sao?

“Đi thôi.” Hắn nắm lấy tay cô, lấy chiếc khăn tay trong người nhét vào tay kia của cô. “Đều đã làm mẹ trẻ con rồi, sao vẫn còn dễ khóc vậy chứ.”

An Tâm Khiết lẳng lặng nhìn chiếc khăn trong tay cô, cho dù nội tâm của cô có tràn đầy thấp thỏm, lo âu, cô vẫn cảm nhận được tia thiện ý của hắn.

Có lẽ kết hôn với hắn cũng không tồi tệ như cô tưởng.

Tuy rằng hắn là một bạo quan độc tài, có những lúc lại không chịu nói cái gì đạo lý, tuy rằng hôn nhân của bọn họ không có một chút tình yêu làm cơ sở, nhưng... ít nhất... hắn là một người có trách nhiệm, là một nam nhân tốt.

Nếu như cuộc hôn nhân này đối với cô mà nói là không tình nguyện, vậy đối với hắn thì là gì? Nhưng chính hắn đã nguyện ý muốn chăm sóc Tiểu Nhiên, thậm chí còn có cả cô...

“Chúng ta... Sẽ sống tốt sao?” Ý cô nói đến hôn nhân của hai người.

“Sẽ.” Trang Minh Tuấn quay lại ký tên không một chút chần chừ.

“Nhất định phải dọn đến nhà anh sao?”

“Người một nhà, đương nhiên phải ở chung một chỗ.”

Trang Minh Tuấn nói một câu đơn giản để An Tâm Khiết không thể cự tuyệt.

Cô quyết định cùng An Ngẫu Nhiên rời khỏi nơi cô đã ở gần năm năm qua.

Bởi vì, bọn họ là người một nhà.

“Tâm Khiết, Dung Dung đã nói chuyện của người và Trang Minh Tuấn cho ta biết, hắn cư nhiên lại là cha của Tiểu Nhiên, người vì sao không nói cho chúng ta biết?” Lê Nguyệt Nhã giúp cô dọn đồ đạc, vẻ mặt tò mò hỏi.

“Nói đúng đó!” Lục Dung Dung bưng ba cốc cà phê đi vào phòng ngủ, đôi môi đỏ mọng cong lên nói. “Chúng ta có còn là chị em tốt hay không? Còn chuyện kết hôn quan trọng như vậy, người cũng không cho chúng ta biết.”

“Chuyện này cũng đâu có quan trọng gì.” Đối mặt với sự phàn nàn của chị em tốt, vẻ mặt An Tâm Khiết điềm tĩnh, tươi cười trả lời: “Chỉ cần hắn đối tốt với Tiểu Nhiên, còn ta không quan trọng.”

“Thoạt nhìn hắn đối với Tiểu Nhiên cũng tốt lắm, hôm nay hắn cũng đến vườn trẻ đón Tiểu Nhiên sao?” Lê Nguyệt Nhã lộ vẻ lo lắng. “Thế nhưng hắn đã đưa người và Tiểu Nhiên gặp người nhà hắn chưa? Dù sao, hắn cũng nên đưa người và Tiểu Nhiên đi gặp qua người nhà hắn... Còn có, người rút cuộc có thích hắn không vậy?”

“Việc này, các người cũng không cần quá để tâm, ta có thể đảm bảo Trang Minh Tuấn là một nam nhân có trách nhiệm tốt.”

Trong đáy mắt An Tâm Khiết không cách nào giấu đi sự cô đơn, nhưng cô vẫn cố gắng mỉm cười.

“Nếu đã quyết định gả cho hắn, ta cũng sẽ quyết định tin tưởng hắn, tất cả mọi chuyện đều giao hết cho hắn xử lý.”

“Thế nhưng cả hôn lễ và nhẫn đều không có, cũng không thể quá như thế...”

“Mẹ, con đã về rồi!” Lời nói của Lục Dung Dung còn chưa hết, khuôn mặt tươi cười sáng lạn của An Ngẫu Nhiên đã chạy vào ôm chầm lấy An Tâm Khiết, “Chú Trang nói, sau này chúng ta sẽ ở cùng một chỗ, thật không mẹ?”

“Là thật.” An Tâm Khiết ôm lấy con trai, tự nhiên đưa mắt nhìn về phía nam nhân cao lớn đứng ở cửa.

“Chúng ta đi ra trước.” Về mặt Lục Dung Dung không tình nguyện, còn muốn ở lại nói chuyện bị Lê Nguyệt Nhã kéo ra khỏi cửa.

“Trang Minh Tuấn, gia đình các người mau xuống ăn tối, tất cả đều do Tâm Khiết nấu đó!” Không muốn để Dung Dung nói chuyện linh tinh với Trang Minh Tuấn, Lê Nguyệt Nhã nhanh chóng kéo cô ấy ra khỏi cửa.

“Anh nói cho con chưa? Nhìn Trang Minh Tuấn đang đóng cửa phòng, An Tâm Khiết chăm chú nhìn hắn.

Hôm nay, cô cố ý để hai cha con họ có cơ hội ở riêng, để chính hắn nói với Tiểu Nhiên tình hình hiện tại.

Thế nhưng vừa rồi, Tiểu Nhiên lại gọi hắn là “chú Trang” mà không phải là “Baba”.

Trang Minh Tuấn vừa gật đầu vừa đi về hướng mẹ con họ. “Thế nhưng anh không biết con trai nghĩ gì... Con chỉ mỉm cười rồi nói đã biết, sau đó không có nói gì nữa.”

An Tâm Khiết nhìn sự căng thẳng khi hắn nói, cô cảm nhận được nội tâm hắn đang rất khẩn trương, rất lo lắng.

“Bảo bối.” Cô cúi đầu nhìn An Ngẫu Nhiên. “Chú Trang là cha của con, là cha ruột... Con có muốn nhận cha không?”

“Con...” An Ngẫu Nhiên chớp mắt, di chuyển đôi mắt to tròn, nụ cười dần dần biến mất trên gương mặt hắn. “Nếu như chú Trang là baba của con, vì sao nhiều năm như vậy, baba không muốn tìm chúng ta? Vì sao từ trước đến nay không có tới gặp chúng ta...”

Trước sự chất vấn của con trai, lồng ngực cô cảm thấy căng thẳng.

Viễn mắt An Tâm Khiết rưng rưng nhìn về phía Trang Minh Tuấn, mà Trang Minh Tuấn cũng đang nhìn chăm chú vào cô.

“Xin lỗi, Tiểu Nhiên.” Hắn nhẹ giọng nói nhỏ, muốn nắm bàn tay nhỏ bé của Tiểu Nhiên. “Cha hứa với con, sau này cha nhất định sẽ luôn ở bên con, không bao giờ...rời xa con nữa.”

“Mẹ...” An Ngẫu Nhiên lại quay đầu, lấy tay ôm lấy cổ An Tâm Khiết. “Tiểu Nhiên có mẹ là được rồi, Tiểu Nhiên không cần có baba...thực sự...”

“Tiểu Nhiên.” Nước mắt lăn dài trên gương mặt cô, sự trách cứ bản thân bao trùm lấy cô.

Hóa ra con trai cô rất quan tâm đến chuyện có cha hay không, vậy mà cô, còn muốn mang theo con trai bỏ trốn, còn muốn tiếp tục giấu diếm đi sự thật...

“Xin lỗi, là mẹ sai, mẹ không tốt! Mẹ luôn giấu con và chú... Giấu con và cha con chuyện này, là mẹ đã sai rồi, mẹ xin lỗi con.” Cô ôm chặt cơ thể mềm mại của con trai. “Con đừng nghĩ rằng cha không muốn con, đó là bởi vì cha con không biết đến sự tồn tại của con, là bởi vì mẹ không nói cho cha con... Cha con và mẹ đều rất yêu thương, quan tâm con...”

“Thật sao?” trong tiếng nói của Tiểu Nhiên có cả tiếng nức nở.

“Tất nhiên.” Trang Minh Tuấn chậm rãi tiến gần tới mẹ con họ.

Tiểu Nhiên rút cuộc ngẩng đầu lên nhìn hắn, nước mắt bao quanh viền mắt.

“Tiểu Nhiên, gọi baba.” An Tâm Khiết thấp giọng cổ vũ, nhưng nước mắt của mình lại như nước mưa trút xuống.

“Không cần miễn cưỡng.” Trang Minh Tuấn vươn tay, xoa nhẹ mái tóc đen của Tiểu Nhiên, một tay ôm nhẹ lấy vòng eo nhỏ nhắn của An Tâm Khiết.

Trong ngực hẳn dâng lên một cảm giác không thể miêu tả được, có sự chua xót, cũng có tình cảm ấm áp, “Từ từ sẽ tốt thôi...”

Hai mẹ con trước mặt hẳn, là người nhà của hẳn.

Đối với một người luôn luôn một mình dốc sức vì công việc như hẳn mà nói, cảm giác này, thật quá mức kỳ diệu.

“Ba... Baba... Ô ô ô...”

Tiểu Nhiên rất cuộc cũng run run động đậy chiếc miệng nhỏ nhắn, nói khẽ ra chữ baba, An Tâm Khiết càng ghen ngào.

Một người nuôi nấng con trai năm năm, có bao nhiêu chua xót và niềm vui, cả sự ủy khuất luôn chôn dấu trong lòng, đau khổ cùng vất vả, đều theo tiếng gọi “Baba” của Tiểu Nhiên mà bộc phát ra.

Trang Minh Tuấn ôn nhu và kiên định, ôm lấy một lớn một nhỏ đang khóc nức nở.

Bọn họ là vợ con hẳn, là người nhà hẳn, là những người mà tương lai cần hẳn toàn tâm toàn ý đi theo bảo hộ và yêu thương.

“Được rồi, không có việc gì nữa rồi...” Hẳn cảm thấy đau lòng, hít thở khó khăn, hẳn khẽ xoa nhẹ lưng An Tâm Khiết.

Nghe thấy tiếng nói trầm thấp an ủi của hẳn, An Ngẫu Nhiên vươn tay, ôm lấy cổ hẳn, mà An Tâm Khiết cũng rất tự nhiên dựa vào lồng ngực kiên cố của hẳn.

Thời gian không có ai để nương tựa cũng đã qua rồi.

Có lẽ, kết hôn với Trang Minh Tuấn cũng không phải là một lựa chọn xấu.

Dựa sát vào trong ngực hẳn, cô thực sự cảm thấy rất thoải mái.

Đêm khuya yên tĩnh, trên bàn uống nước, hai cốc cà phê bốc khói nghi ngút.

Trang Minh Tuấn và An Tâm Khiết sau khi đưa con trai lên giường, hai người ngồi trên ghế sofa, im lặng một lúc lâu.

Đây là lần đầu tiên hai người họ ở riêng sau khi kết hôn.

Một bầu không khí thân mật lan tràn trong không gian yên tĩnh nhỏ bé.

“Em thực sự tin tưởng anh sao?” Cầm cốc cà phê, Trang Minh Tuấn phá vỡ sự trầm mặc.

“Anh nghe được cuộc nói chuyện của em và hai người đó sao? An Tâm Khiết hơi sững sốt, khuôn mặt đỏ dần.

“Đúng vậy, còn có, em khen anh là một nam nhân có trách nhiệm rất tốt, anh cũng đã nghe thấy.” Nhìn hai gò má cô đỏ bừng, Trang Minh Tuấn mỉm cười.

“Em đâu có, những lời đó, chỉ là do em thuận miệng nói ra, miễn cho hai người họ lại thay em lo lắng.” An Tâm Khiết cố che giấu, lấy đi cốc cà phê trong tay hẳn, “Cà phê nguội mất rồi, em giúp anh đổi cốc khác.”

“Anh cảm thấy nó vẫn còn nóng...” Hẳn còn chưa nói xong, cô đã chạy nhanh vào phòng bếp.

Cô nghĩ một đằng, nói một nẻo. Khóe miệng Trang Minh Tuấn nở một nụ cười tự hào, hóa ra trong mắt cô, hẳn lại được đánh giá tốt như vậy.

Hẳn đi tới cửa phòng bếp, tựa người trên cánh cửa, dáng vẻ tươi cười dạt dào nhìn gương mặt bên cạnh đang pha cà phê.

“Anh còn chưa có hỏi em, vì sao em lại lựa chọn sinh ra Tiểu Nhiên? Đối với em mà nói, đây chắc chắn là một quyết định rất khó khăn.” Tay cô khuấy cốc cà phê đột nhiên dừng lại một chút.

Bởi vì câu hỏi của hẳn rất dễ trả lời nên cô cũng không do dự lâu, vẻ mặt thản nhiên trả lời.

“Đúng vậy... Sau khi xa ra chuyện kia, em thực sự đã mất hết can đảm.” Cô hít sâu “Nếu như không có Tiểu Nhiên, em căn bản cũng không biết bây giờ em sẽ thành thế nào nữa, là bởi vì có Tiểu Nhiên, em mới có tự tin đứng lên...”

“Tên họ Lưu hôn đản kia, gần đây đã phải ra tòa, hẳn đã từng quấy rối không ít người, thậm chí còn tính muốn xâm hại các cô gái, toàn bộ đã kết hợp lại tố cáo hắn.” Ánh mắt Trang Minh Tuấn trở nên lạnh lẽo, “Người như hắn đáng nhẽ phải đưa ra tòa lâu rồi.”

An Tâm Khiết nhẹ nhàng gật đầu, “Kỳ thực đến bây giờ, em vẫn không dám đi gặp mặt hắn... Những cô gái bị hắn xâm hại vẫn luôn giữ im lặng, em có thể hiểu được. Sau khi mọi chuyện xảy ra, lựa chọn duy nhất của em là chạy trốn, muốn cố gắng hết sức quên đi mọi chuyện...”

“Tâm Khiết.” Trang Minh Tuấn đi tới bên cạnh cô, chăm chú nhìn cô, hỏi cô: “Em... Hận anh sao?”

“Sao lại có thể không hận?” An Tâm Khiết ngược mắt lên, yên lặng nhìn gương mặt góc cạnh của hắn. “Nhưng anh cũng là người bị hại, anh cũng đâu có biết rõ tình hình, huống chi anh lại là cha của Tiểu Nhiên, mà Tiểu Nhiên lại là động lực duy nhất giúp em thoát khỏi đau khổ...”

“Cảm ơn em, cảm ơn em đã lựa chọn sinh ra Tiểu Nhiên.” Hắn cảm động đến mức run lên.

Sự kiên cường, lương thiện này, lại là một cô gái khiến người khác kính nể, là mẹ của con trai hắn.

“Khi em biết mình có thai, em cũng đã nghĩ tới đi phá... Bởi vì em là một cô nhi, người thân đối với em mà nói, thực sự quá quan trọng, nhưng đây là một sinh mệnh, còn có đây là dòng máu của mình... Trên đời này, nó là người thân duy nhất của em...” Nói ra những lời này, cô cảm thấy mình thật mềm yếu.

An Tâm Khiết muốn bưng cốc cà phê đưa cho Trang Minh Tuấn, nhưng ngón tay lại run rẩy, cốc cà phê cơ hồ như sắp đổ.

“Cẩn thận!” Trang Minh Tuấn nhanh tay đỡ lấy cốc cà phê trong tay cô, một tay đỡ lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô.

Hắn cầm chắc cốc cà phê trong tay, ánh mắt lấp lánh, nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, “Từ nay về sau, em không chỉ có Tiểu Nhiên là người thân, còn có một người nữa.”

Tiếng nói hắn trầm ổn bình tĩnh, đánh tan sự cô độc trong tâm linh của cô.

An Tâm Khiết ngừng thở, lặng lẽ nhìn hắn.

“Chính là cha của con trai em, là chồng của em.” Trang Minh Tuấn ôm cô thật chặt trong lòng ngực hắn.

Đây là sự hứa hẹn của hắn đối với cô sao?

Tuy rằng giữa bọn họ không có tình yêu nhưng cũng đã có con trai để gắn bó.

Trong lòng cô không nên có sự không cam lòng hoặc có điều gì oán giận, mà phải là vui mừng tiếp nhận hắn, giúp hắn đi vào thế giới của cô và Tiểu Nhiên, trở thành người nhà của hắn... Người thân.

Nhắm hai mắt lại, bởi vì nhận thức này mà khiến toàn thân An Tâm Khiết run rẩy, thậm chí có chút sợ hãi.

Thực sự cô cứ như vậy mà tiếp nhận hắn sao?

Ngón tay run run của cô đột nhiên bị hắn nắm chặt trong lòng bàn tay, trong nháy mắt một dòng điện từ lòng bàn tay tiến vào thân thể cô vượt lên tương lai mở một cánh cửa.

Cô cũng nắm chặt những ngón tay của hắn, trong lòng âm thầm khẳng định, nam nhân là chồng của cô, là người cô suốt đời muốn dựa vào.

8. Chương 8

Cuộc sống sau khi cưới của họ, từ từ yên ổn, dần dần đi vào quỹ đạo.

“Mẹ, hóa ra nhà của baba lại lớn như vậy.” Sau khi chuyển vào nhà Trang Minh Tuấn sống, Tiểu Nhiên đã có một gian phòng của riêng mình, không phải tiếp tục ở cùng mẹ trong một căn phòng nhỏ, cậu bé nhảy nhót không ngừng.

Không chỉ như vậy, Trang Minh Tuấn còn giúp cậu nhóc trang trí một gian phòng thật đẹp, rất nhiều đồ chơi, nào là xe lửa chạy bằng điện, người máy..., tất cả đều là những thứ mà một bé trai sẽ thích.

“Anh sẽ làm hư con mất.” An Tâm Khiết tuy rằng nói úp mở, phê bình, nhưng thấy cha con hai người họ vui vẻ, hòa thuận, cũng không có nói gì thêm.

Sau khi ở chung với nhau, Trang Minh Tuấn thực sự giống như một chàng trai có hiếu thời hiện đại, nâng niu Tiểu Nhiên trên tay.

Mỗi ngày, hắn đều tự mình lái xe đưa đón con trai, cho dù là đang đi công việc cũng không ngoại lệ, buổi tối còn có thể đọc sách truyện cho con trai nghe, ru con trai ngủ, sáng sớm đúng giờ đánh thức con trai dậy, nếu là ngày nghỉ hoặc ngày lễ, cũng nhất định sẽ đưa con trai đi chơi...

Đối với việc ăn mặc ngủ nghỉ của con trai, hắn càng hết sức lưu ý, tất cả mọi đồ đạc đều tự đích thân hắn lựa chọn kĩ càng, cái gì cũng phải tốt nhất.

Trong ánh mắt An Tâm Khiết, nổi lên một tia ám áp.

Trước đây, cô không thể cho Tiểu Nhiên cái gì đó, còn hắn thì lại hoàn toàn làm được, không chỉ tốt về mặt vật chất, mà còn có quan tâm vô tận, giành rất nhiều thời gian cho con...

“Trang Minh Tuấn, anh thương Tiểu Nhiên, em không có trách cứ gì, thế nhưng anh, thực sự có chút hơi quá...!” Làm người mẹ, khi nhìn hắn dứt cơm cho Tiểu Nhiên ăn, cô liền nhắc nhở người cha quá yêu thương, cưng chiều con này.

“Ngày mai dậy, anh để tự con mặc quần áo, đánh răng rửa mặt, tất cả anh đều không thể giúp đỡ!” An Tâm Khiết đứng cạnh Trang Minh Tuấn, đi tới sân thượng, khi Tiểu Nhiên không nghe thấy mới mở lời.

“Con mới có năm tuổi...” Người cha cưng chiều con này, tự nhiên không muốn đáp ứng.

Cô lập tức chống tay vào thắt lưng, vẻ mặt hung ác như cọp mẹ, “Không cho phép phản đối! Nếu như còn để em nhìn thấy anh dứt cơm cho con ăn, em lập tức dẫn con trở lại nhà trọ.”

“Chỉ là thỉnh thoảng thôi mà...” Ngữ khí Trang Minh Tuấn không có chút kiên quyết nào cả.

“Thỉnh thoảng vài lần cũng không được!” Cô hoàn toàn không thỏa hiệp, “Từ nhỏ, em đã dạy con phải tự làm tốt công việc của bản thân, như vậy sau khi lớn lên, mọi việc mới không ỷ lại vào mẹ!”

“Được, nghe lời em.” Hắn chỉ có thể đầu hàng. “Nhưng anh cũng không thể quá nghiêm khắc với con được, dù sao bây giờ con cũng có cha, lại đang sống trong hoàn cảnh mới, sợ sẽ không thích ứng kịp.”

“Chỉ cần anh không biến con trở thành kẻ cắp, những cái khác em có quản sao?”

“Cái gì kẻ cắp...” Trang Minh Tuấn bắt đầu nhăn nhó lông mày bắt đầu giải thích, hắn ôn nhu nhìn vợ, đối mặt với vấn đề của con trai, cô lại trở nên hung hãn như cọp mẹ.

“Còn có một việc, anh mong em sẽ từ bỏ công việc người mẫu sao?” Thấy hắn ngoan ngoãn đáp ứng, sự tức giận của An Tâm Khiết cũng giảm dần.

“Đương nhiên không phải, sao em lại nghĩ như thế?” Tim Trang Minh Tuấn đập mạnh và loạn nhịp một chút.

“Anh mỗi ngày đều ở cùng Tiểu Nhiên, mà em là mẹ lại luôn bận công việc... Như vậy hình như em giống một người cuồng công việc, không để ý chút gì đến gia đình.” Cô cắn chặt môi.

Trước đây, Tiểu Nhiên luôn dính lấy cô, quần quít bên cạnh cô, mỗi ngày còn gọi vài cuộc điện thoại cho cô... Thế nhưng bây giờ, đều là Trang Minh Tuấn gọi điện cho cô, Tiểu Nhiên chỉ nói với cô vài câu rồi tắt máy.

“Em ghen tị với anh và con sao?” Trang Minh Tuấn kéo tay cô, khóe miệng cong lên tình nghịch.

“Em đâu có...” Đôi môi đỏ mọng của cô cong lên, cô thở phì phì, “Dù sao, bây giờ em có chồng, con có cha, em cũng không cần phải kiếm nhiều tiền để nuôi gia đình.”

Cô không tình nguyện liếc mắt nhìn hắn, “Em cũng đâu cần cố gắng làm việc, trước đây em nghĩ công việc người mẫu là tất cả với em, thế nhưng bây giờ, em nghĩ Tiểu Nhiên mới là tất cả của em...”

“Em có thể giảm bớt lượt công việc, giành nhiều thời gian cho chúng ta.” Lời của cô khiến hắn có chút thỏa mãn.

Đây là lần đầu tiên cô nói ra hắn là chồng của cô.

“Nhưng từ trước đến nay trở thành siêu mẫu vẫn là ước mơ, là mục tiêu của em đúng không? Vậy không thể từ bỏ. Anh cùng con, đều mong em có thể theo đuổi ước mơ của mình.”

“Làm sao anh biết mục tiêu của em là trở thành siêu mẫu?” Cô có nói cho hắn biết sao?

“Đoán sai sao? Nhìn em bán mạng vì công việc, đâu đơn giản chỉ là vì kiếm tiền.” Trang Minh Tuấn nở nụ cười đắc ý.

An Tâm Khiết thả lỏng cơ thể, khuôn mặt cứng ngắc cũng từ từ giãn ra, cười nhẹ, “Cảm ơn sự lý giải của anh.”

“Ngoài miệng nói cảm ơn? Có nên thưởng cho anh?” Hắn ôm cô.

“Cái gì...Thưởng cho?” Nhìn đôi mắt hắn lóe ra ánh sáng, trong ngực cô như có nai con đi loạn.

“Chúng ta là vợ chồng sao?” Hắn cười hề hề như tên trộm, “Vợ chồng tương trợ nâng đỡ lẫn nhau, thân mật khăng khít...” (cái này ta không hiểu lắm, sao lại so sánh nụ cười đầy ám muội với tên trộm???, thân mật khăng khít =]])

Trang Minh Tuấn cúi người, nhưng cô lại ngửa người sau, đã muốn tránh hắn, hai gò má lại đỏ rực, nửa muốn nửa không.

Bờ môi của hắn bao trùm lên đôi môi đỏ mọng của cô, cô nhắm hai mắt lại.

“Được rồi, cuối tuần này, vợ chồng chúng ta sẽ đi dự một bữa tiệc.” Hắn cười khanh khách nhìn đôi mắt xinh đẹp của cô nhắm lại, “Tất cả mọi người đều biết anh đã kết hôn, còn có cả con trai, cho nên chúng ta làm một bữa tiệc chúc mừng một chút.”

Trong nháy mắt An Tâm Khiết hoảng sợ trợn tròn mắt, “Không đi không được sao!”

“Nếu chúng ta đã quyết định sống cùng nhau, thì phải cùng nhau gặp mọi người.” Trang Minh Tuấn thu hồi vẻ mặt trêu tức, nắm chặt cánh tay của cô, “Đừng có nói với anh, em còn muốn tiếp tục chạy trốn tiếp.”

“Thế nhưng...” Vẻ mặt cô trở nên mềm yếu.

“Em muốn trốn tránh sao... Nhưng anh biết mà, còn có nhà báo, những người mẫu khác, cả nhà sản xuất, công ty...” Trước mặt Trang Minh Tuấn, cô càng ngày càng không thể che dấu được tâm tình của mình.

“Việc này đều giao cho anh đi.” Hắn mỉm cười, tràn ngập ảm áp và tự tin. “Anh đã để cho công ty hai chúng ta hợp tác viết ra một bản tuyên bố, chia đều cho các tạp chí lớn, có một phần riêng tư chúng ta không cần phải nói cho bọn họ, nhưng nhất định phải thể hiện được rõ chúng ta đã hạ quyết tâm sẽ sống cùng nhau và không muốn bị người khác làm phiền.”

“Thật phiền phức... Chuyện của chúng ta, sao lại phải thông báo cho người khác?” An Tâm Khiết bất mãn khề thờ dài, “Không còn biện pháp, người nào đó lại là đạo diễn nổi danh, mà em lại là một người mẫu có tiếng! Tuy tình trạng hiện giờ cũng chưa đến mức nào...”

Biểu hiện trên mặt của cô khiến hắn cảm thấy rất đáng yêu.

Tỉ mỉ ngẫm lại, Tiểu Nhiên lớn lên đẹp như vậy, ngũ quan đều tinh tế, hóa ra là do di truyền từ mẹ.

“Chỉ cần không gây rối cho Tiểu Nhiên, thì giao anh xử lý hết.” Đợi cô hồi phục tâm tình, vẻ mặt trở nên hài hòa.

“Tốt lắm, chúng ta tiếp tục.” Trang Minh Tuấn chăm chú nhìn gương mặt của cô, đôi mắt xẹt qua một tia thâm thúy khó đoán.

“Tiếp tục cái gì?”

“Cái này.” Hắn hôn lên môi của cô.

“Trang Minh Tuấn, anh _____” Sau vài giây kinh ngạc, cô vội vàng đẩy hắn ra.

Hắn mang theo nụ cười mê người, nói nhỏ bên tai cô: “Đừng nhúc nhích, Tiểu Nhiên đang nhìn chúng ta. Em không mong cho con thấy cha mẹ mình rất yêu thương nhau sao?”

“Anh đừng mang Tiểu Nhiên ra làm có...” Bờ môi của hắn chuyển qua vành tai của cô, khiến toàn thân cô từng trợn run rẩy.

“Cho dù không vì Tiểu Nhiên, anh vẫn muốn hôn em.” Môi hắn gợi cảm mang theo tiếng thở dốc xẹt qua cằm của cô, hướng đến đôi môi anh đào của cô. (hự, ta muốn muốn được soái ca hôn TT)

“Không nên, Trang Minh Tuấn...” An Tâm Khiết yếu ớt giãy dụa chống cự, tất cả đều bị đôi môi khí phách của hắn nuốt lại.

Mà hơi thở đầy nam tính của hắn, cũng theo môi hắn công chiến, xâm nhập cô từng chút một, khiến trái tim cô dần dần bị hòa tan...

Trang Minh Tuấn buộc chặt cánh tay, thân thể không ngừng tới gần, hai người dính sát với nhau như muốn hợp thành một.

Trong phòng khách, An Ngẫu Nhiên chớp chớp đôi mắt to ngây thơ, nhìn cha mẹ ôm hôn cười hì hì.

Sau khi đến tới bữa tiệc, An Tâm Khiết mới phát hiện ra, trong miệng Trang Minh Tuấn chỉ có bạn tốt đến tham dự một bữa tiệc nho nhỏ, nhưng rất cuộc như thế nào là “nhỏ” a.

Cả nhà hàng được bọn họ bao trọn, giới thời trang, giới giải trí, tất cả những người có tên tuổi hầu như đều có mặt.

Cô gả cho nam nhân này, rốt cuộc nổi danh đến mức nào, hiện tại cô cũng đã cảm nhận được.

“Đừng sợ, có anh ở đây.” Cảm nhận được An Tâm Khiết muốn lùi bước, cánh tay Trang Minh Tuấn khoác tay cô, rất tự nhiên mỉm cười chào hỏi, “Em không cần lên tiếng, chỉ cần xuất ra vũ khí lợi hại nhất của em cũng có thể đối phó tất cả mọi người rồi.”

“Em nào có vũ khí lợi hại gì?” Cô có vẻ mơ hồ.

Trang Minh Tuấn dựa sát vào bên tai cô, vô cùng thân thiết nói nhỏ: “Mỉm cười, bà xã, mỉm cười. Em không phải tự nhận là thiện hạ vô địch, không ai có nụ cười đẹp như em sao?”

“Em nào có...” Cô lập tức nở nụ cười thân thiết.

Đúng vậy, nụ cười của cô, cô từ trước đến nay vẫn rất tự tin vào nó.

Cho dù gặp phải vấn đề gì, cũng phải giữ vững nụ cười.

“Đúng, chính là như thế.” Trang Minh Tuấn nhìn cô vô cùng thân mật, tán thưởng gật đầu. “Nụ cười của em rất mê người, khiến người khác không thể chống cự.”

“Trang Minh Tuấn, anh không cần phải nói lời đường mật với , em hiểu rõ chúng ta là một đôi vợ chồng son, nhất định phải có tiếng nói chung.” Cô rất phối hợp, như chim nhỏ nép vào người, dựa vào bên người hắn, nhìn hướng “Bạn tốt” đi tới.

“Anh nói đều là lời thật lòng.” Trang Minh Tuấn dừng lại bên nụ cười yếu ớt của cô, hắn cười khanh khách. “Ngày hôm nay... em thực sự là rất mê người...”

“Trang Minh Tuấn, An Tâm Khiết! Ai ngờ được hai người lại bí mật kết hôn! Ta còn nghe nói Trang Minh Tuấn đã làm cha, nhưng lại là cha của một đứa trẻ năm tuổi...” Bạn tốt của Trang Minh Tuấn – Từ Lâm bước tới, họ lập tức trở thành tâm điểm, bị mọi người vây quanh.

Hai người không thể tiếp tục tự do nói chuyện với nhau, vì thế An Tâm Khiết cố gắng theo như lời hăn đáp lễ.

Nhưng mà nghi vấn của mọi người đối với bọn họ thực sự là rất nhiều, tuy rằng Trang Minh Tuấn ngăn chặn được phần lớn những câu hỏi và trêu trọc, nhưng luôn có một phần hướng thẳng về phía An Tâm Khiết mà đến.

Cho dù là thiện ý hay ác ý, cũng đều làm cho vẻ mặt tươi cười của cô dần trở nên cứng ngắc.

Đặc biệt khi cô nhìn thấy người yêu cũ của Trang Minh Tuấn – La Ái Linh hướng cô bước tới thì cô dường như không thể tiếp tục hô hấp.

“Tâm Khiết, đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau, xin chào.”

“Tối nay, người cần nhất định phải cùng ta uống một chén, chúc người tân hôn hạnh phúc!”

Ngay khi cô và La Ái Linh chuẩn bị mặt đối mặt thì có người đứng chắn ở giữa...

Đó là Lục Dung Dung và Lê Nguyệt Nhã.

Họ nhanh chóng đưa cô rời khỏi trung tâm của cơn bão, đi tới một gian phòng cách xa sự ồn ào của đám đông.

“Sao hai người lại có mặt ở đây?” An Tâm Khiết vui mừng không gì sánh được.

” Còn phải nói sao? Đương nhiên là chồng người mời rồi.” Lục Dung Dung vui vẻ cầm ba ly rượu sâm banh bước đến.

“Hắn dặn dò chúng ta, nếu như hăn không thể thay người giải vậ, chúng ta phải thay thế hăn.” Lê Nguyệt Nhã ôm vai của cô, làm mặt quỷ, “Ta cùng Dung Dung vừa mới đến, lập tức phát hiện hăn nháy mắt với chúng ta, vì vậy nhanh chóng chạy tới chỗ người.”

“Hăn nói các người giúp ta giải vậ?” Nội tâm An Tâm Khiết lặng yên âm áp.

“Đúng vậy, hình như ở đây mọi người như con mẫn thú và dòng nước lũ, bất cứ lúc nào cũng có thể ăn mất bà xã của hăn, người không biết, ở trong công ty chúng ta gặp hăn, vẻ mặt hăn thực sự rất nghiêm túc...”

“Hăn đến công ty nhờ các người? Ta không biết hăn làm như vậy...” An Tâm Khiết đỏ mặt. “Ta cũng không phải là một Tiểu Bạch như ngươi, những chuyện này bản thân ta có thể ứng phó được, hăn thật đúng là xen vào việc của người khác...”

“Xen vào việc của người khác? Ta thấy trong lòng người nhất định là rất nhiều mật ngọt đi!”

Ba cô gái vừa cười vừa nói, vừa uống rượu vang vừa ngồi hàn huyên tâm sự thật sự là thú vị.

Sự căng thẳng và thấp thỏm của An Tâm Khiết từ từ biến mất.

Cô uống hết ly rượu vang, hít sâu rồi từ từ đứng dậy. “Ta lên ra ngoài đó, ta cũng không thể trốn mãi được.”

Hăn đã suy nghĩ vì cô như vậy, muốn cô có thêm dũng khí một chút, tích cực một chút, để cùng hăn đối mặt với mọi người.

“Được, chúng ta cũng nên đem người trả lại cho Trang Minh Tuấn.” Lê Nguyệt Nhã khoắc lấy cánh tay cô, Lục Dung Dung thì khoắc cánh tay kia.

“Đi thôi.” Ba cô gái nhìn nhau cười, nụ cười tràn ngập tự tin bước ra khỏi phòng.

“Hăn ở đó...” Tiếng nói của Lục Dung Dung bỗng dừng dừng lại, “Không phải chỉ có một mình a.” Trang Minh Tuấn đang ngồi cùng mấy cô người mẫu nói chuyện, nhìn bộ dáng phóng khoáng uống rượu của hăn thật sự rất vui vẻ.

“Ta muốn đi toilet trước.” Nụ cười trên môi An Tâm Khiết trong nháy mắt cứng đờ, khi cô chuẩn bị xoay người thì nhìn thấy một cô người mẫu đặt tay lên vai hần, ghé đầu vào tai hần nỉ non...

Sự tức giận trong nháy mắt xông lên đỉnh đầu An Tâm Khiết, cô đem giày cao gót gõ mạnh lên nền nh, đi nhanh về hướng toilet.

Chẳng lẽ hần đã quên hần là người đã có gia đình sao?

Lại có thể trước mặt cô cùng người khác làm loạn_____

Chờ một chút, vì sao cô lại tức giận? Đứng trước bồn rửa tay, An Tâm Khiết cô gắng hít sâu. Trang Minh Tuấn cũng không phải là chồng thực sự của cô, cô cũng không thực sự là vợ hần, cô không có lý do gì để để ý đến chuyện của hần.

Nhìn gương mặt lộ rõ vẻ ghen tỵ trong gương, cô rơi vào nỗi buồn và sự cô đơn không cách nào xóa đi được.

An Tâm Khiết bước ra khỏi cửa toilet đã thấy Trang Minh Tuấn đứng ở trước cửa.

Cô do dự một chút, cô lấy lại bình tĩnh bước về phía hần.

“Đạo diễn Trang, cho dù anh đã kết hôn, nhưng những điều em đã hứa với anh, vẫn còn giá trị...” Một cô gái trẻ đẹp, dựa sát vào người hần khiêu khích, tiếng nói nhẹ nhàng ngọt ngào, còn dùng ngón tay nhẹ nhàng vẽ lên tay hần.

Anh ta còn công khai tán tỉnh người khác trong lối đi.

Sự tức giận chạy thẳng từ lòng bàn chân lên lưng cô, An Tâm Khiết ngừng thở, cô cố gắng kiềm chế chính bản thân không gào to suy nghĩ trong đầu “Hồ ly tinh”.

“Ta đã kết hôn.” Trang Minh Tuấn cười tươi rút tay về.

Hần vừa định đẩy cô gái kia ra, khóe mắt thoáng nhìn thấy vẻ mặt tức giận của An Tâm Khiết. “Nếu để cho vợ ta biết có người hứa hẹn với ta, cô ấy nhất định sẽ nổi giận không cho ta vào nhà a.” Tốt, vẫn còn nhớ là mình đã có vợ.

Sau khi nghe được hần nói, An Tâm Khiết hừ lạnh một tiếng, tiếp tục đứng đó không nói một câu. “Trước khi vợ ta nổi giận, cô tốt nhất nên rời đi.” Hần nở nụ cười nhàn nhã, xoay người đối mặt với An Tâm Khiết.

An Tâm Khiết hơi ngẩng đầu lên nhìn cô gái kia xấu hổ rời đi.

“Tâm Khiết, vừa nãy sao nhìn thấy anh lại quay người đi?” Trang Minh Tuấn ung dung bước đến gần cô, “Anh đành đến cửa toilet chờ em.”

“Anh chờ em? Em thấy là mỹ nhân kia thì đúng hơn.” Cô nói như thể đã để ý hần từ lâu. An Tâm Khiết không phát hiện vẻ mặt mình đang rất khó chịu, giọng điệu cũng đậm phần ghen tuông.

“Thực sự là ngoài ý muốn, vợ, rõ ràng em đang ghen.” Nhẹ nhàng ôm lấy cái eo nhỏ của cô, hần cười thập phần vui vẻ, không có thấy cái gì là ngoài ý muốn, trái lại lại rất đắc ý.

“Ai ghen? Vì sao em phải ghen ...” Cô bất ngờ đưa tay đánh vào bụng hần.

“Em định mưu sát chồng sao?” Trang Minh Tuấn đã kịp tránh được.

“Trang Minh Tuấn, em nói cho anh biết, chúng ta không phải _____”

Hần đột nhiên ôm lấy cô, đưa cô đến dựa sát vào tủ chứa đồ.

“Có người.” Hần bày ra bộ mặt cảnh cáo cô không lên nói nữa.

Có mấy cô gái đi từ trong toilet đi ra, ánh mắt hiếu kỳ nhìn bọn họ.

Đôi mắt ôn nhu đã hấp dẫn hết sự chú ý của cô.

Cơ thể cường tráng của hần tới gần khiến hô hấp của cô cũng bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Hần không phải là muốn hôn cô chứ? Ở nhà hàng đang có rất đông người này sao?

Tiếng tim đập kịch liệt, theo hơi thở đầy nhiệt khí của hắn mà càng cuồng dã, cô muốn đẩy hắn ra, thế nhưng hai tay, hai chân cô giờ khắc này lại không thể nhúc nhích.

“Họ đi rồi.” Trang Minh Tuấn đột nhiên kéo tay cô, xoay người rất nhanh đi về hướng cửa. “Anh nghĩ chúng ta cũng nên đi.”

“Đi?” An Tâm Khiết ngược mắt lên, hai má bỗng dưng đỏ bừng.

Hóa ra hắn không có cùng ý nghĩ với cô.

Nhất định là do rượu, mới có thể khiến lòng cô tràn ngập chờ mong.

“Chúng ta đã đợi đủ lâu rồi, bây giờ không trốn, lẽ nào em còn muốn chờ người khác đến ép hỏi sao?” Trang Minh Tuấn nở nụ cười tà ác kéo cô ra khỏi nhà hàng, “Cửa chính có phòng viên, cho nên anh mới cho người ta đem xe đến cửa sau chờ.”

“Anh đã có ý định rời đi? Không phải anh muốn chơi đùa với mỹ nhân sao?” Vừa nói ra khỏi miệng, An Tâm Khiết đã muốn cắt đứt đầu lưỡi của mình.

Cô rốt cuộc làm sao vậy? Sao có thể nói ra những lời đầy ghen tuông?

“Khẩu khí thật chua nha...” Quả nhiên, trên mặt hắn tràn đầy đắc ý.

“Chua cái gì mà chua? Em cũng không phải thực sự là vợ của anh, đâu thèm quan tâm những chuyện loạn thất bát tao của anh.” Đi ra cửa sau, cô tự cho là thoải mái nói.

“Còn nói em không ghen, anh thấy căn bản là em đang có rất nhiều giấm chua.” Sau khi hắn lấy chìa khóa từ trong tay bạn tốt Từ Lâm, thì quay sang nói nhỏ vào tai cô: “Em không phải là vợ anh, vậy ai là vợ anh? Chúng ta cũng đã sinh con nha...”

“Trang Minh Tuấn, anh tên hỗn đản này!” An Tâm Khiết nhìn người đang đứng ở bên cạnh xe, nở nụ cười xấu xa – Từ Lâm, tức giận nhưng không dám nói, cố nén đem những oán giận nuốt trở lại.

“Thấy vợ chồng các người ân ái như thế, chúng ta cũng thấy yên tâm.” Từ Lâm quay sang An Tâm Khiết nháy mắt, “Sau này nếu như hắn dễ người, cứ nói cho ta biết, ta nhất định sẽ giúp người dạy dỗ hắn.”

“Ta khi dễ cô ấy? Cô ấy khi dễ ta thì đúng hơn.” Trang Minh Tuấn nắm lấy vai cô, cô nở nụ cười tươi sáng, Từ Lâm đi rồi, An Tâm Khiết lập tức đẩy tay hắn ra. “Mau buông ra!”

Không để ý tới sự chống cự của cô, hắn tình ý dạt dào mở cửa xe cho cô, “Vợ, mời lên xe.”

“Đã nói...Em không phải là người vợ chân chính của anh!” Ngồi vào bên trong xe, cô lắp tức giận tái mặt.

“Vì sao em lại nghĩ rằng em không phải người vợ chân chính của anh?” Trang Minh Tuấn mở nhạc gia hưởng, một khúc nhạc du dương trữ tình, không gian nhỏ bé lập tức tràn ngập vị ngọt.

“Chuyện này không phải đã quá rõ ràng sao? Hai tay An tâm Khiết khoanh trước ngực, thở phì phì trừng mắt nhìn hắn, “Chúng ta là vì con nên mới kết hôn, cho nên giữa chúng ta không có trách nhiệm, nghĩa vụ vợ chồng.”

Hắn thong dong lái xe, quay đầu nhìn cô vô cùng thân thiết. “Em làm sao? Chúng ta chưa từng kí qua hợp đồng nào nói sau khi kết hôn sẽ không có trách nhiệm, nghĩa vụ với nhau, cho nên chúng ta là danh chính ngôn thuận, pháp luật thừa nhận chúng ta là vợ chồng nha!”

“Là sao?” Về mặt An Tâm Khiết tràn đầy dị nghị, hai mắt tròn tròn nhìn Trang Minh Tuấn, “Em đã gặp cha mẹ anh sao? Nhận được lời chúc phúc của bọn họ sao? Anh đã từng trao nhẫn cho em sao?”

Cô đưa bàn tay trái ra trước mặt hắn, “Thấy rõ rồi chứ, giữa chúng ta còn không có vật đính ước...” An Tâm Khiết không hề phát hiện, trong giọng nói của mình có đầy chất vấn, ẩn chứa nhiều bất mãn và ghen tuông.

“Khi anh tám tuổi thì cha mẹ anh ly dị, anh sống với ông nội, khi ông nội qua đời, một mình anh sang Mỹ du học, sau khi rời xa Đài Loan thì không có liên lạc với cha mẹ nữa.” Hai tay Trang Minh Tuấn nắm chặt tay lái, đôi môi hơi nhếch lên, lộ rõ tia phiến muộn.

“Vì sao lại nói cho em biết...”

“Cuối tuần này anh sẽ mời bọn họ tới ăn, chính thức đưa em và Tiểu Nhiên giới thiệu cho bọn họ.” Tiếng nói hần trầm trầm tiếp tục: “Bây giờ bọn họ cũng đã có gia đình của riêng mình, muốn có thời gian ngồi ăn cùng nhau cũng không dễ dàng, hơn nữa bọn họ cũng nhiều năm không gặp, anh nghĩ hai người họ sẽ cảm thấy xấu hổ cho nên do dự lâu như vậy mới bằng lòng đáp ứng.”

“Anh là vì em, mới cố ý liên lạc với bọn họ sao?” An Tâm Khiết yên lặng nhìn chăm chăm gương mặt góc cạnh của hần, đột nhiên ý thức được, chuyện này đối với hần có bao nhiêu khó khăn.

Muốn liên lạc với cha mẹ đã lâu không gặp, nhất định cần dũng khí rất lớn, còn nói cha mẹ do dự một thời gian, chắc chắn trong lòng hần không dễ chịu gì.

Trang Minh Tuấn vì cô, vì muốn giới thiệu cô và Tiểu Nhiên cho cha mẹ, mới cố gắng từng bước vượt qua khó khăn.

“Em là vợ của anh, Tiểu Nhiên là con anh, mặc kệ quan hệ của anh và họ ra sao, anh đều sẽ giới thiệu hai người cho bọn họ.” Gương mặt căng cứng của Trang Minh Tuấn từ từ thả lỏng, yêu thương nhìn cô.

“Chúng ta mời bọn họ đến nhà mình ăn có được không? Nếu như anh có ý định muốn xuống bếp, em có để ý không?” Hần ôn nhu nhìn cô khiến lòng cô run rẩy.

Tuy hần không nói gì thêm, nhưng cô có thể nhìn thấy áp lực trong mắt hần, cảm nhận được lần gặp mặt này rất quan trọng với hần, hần đang rất mong chờ, thậm chí còn có chút run sợ...

Trong nháy mắt, cô phát hiện bọn họ là tâm linh tương thông.

Bọn họ đều giống nhau, đều tràn ngập khát vọng với người thân. Đều rất quý trọng người thân. An Tâm Khiết vươn tay, rất tự nhiên cầm tay hần.

“Em không ngại.” Đèn đỏ, Trang Minh Tuấn cho xe dừng lại, quay lại nắm lấy bàn tay mềm mại của cô.

Không nói một câu nào, bọn họ chỉ trầm mặc ngồi, đưa mắt nhìn ra ngoài, yên lặng chờ đèn đỏ chuyển xanh như cuộc đời của bọn họ, sau đèn đỏ, sẽ là đèn xanh khiến cho người ta nghênh đón thông suốt.

9. Chương 9

Đây là đâu?

Khi An Tâm Khiết tỉnh dậy từ giấc mộng đẹp, bỗng nhiên phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ.

Cô vội vàng lật chăn lên kiểm tra, cô càng hoảng loạn hơn khi thấy quần áo trên người mình là quần áo ngủ, An Tâm Khiết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Cô cố sức hít thở, cố gắng ổn định bản thân, cố gắng không nghĩ lung tung.

Đêm qua... Cô vỗ vỗ chán, nỗ lực nhớ lại.

Cô và Trang Minh Tuấn cùng về nhà, sau khi đưa con trai đi ngủ, hần đề nghị cô ra sân thượng uống rượu, nói chuyện phiếm, sau đó...

Bọn họ ngồi hàn huyên thật lâu, chuyện khi Tiểu Nhiên sinh ra, chuyện hần ở nước Mĩ làm việc như thế nào, rồi những kế hoạch ước mơ của hần đối với nghề nghiệp hần chọn...

Hai người trò chuyện rất ăn ý, hát rất vui vẻ, sau đó hình như cô uống say...

An Tâm Khiết ngẩng đầu thật mạnh, nhìn quanh bốn phía, dần dần nhớ lại kí ức tối qua.

Đây là phòng ngủ của Trang Minh Tuấn, lẽ nào... Lịch sử lần thứ hai tái diễn?

Đều không phải một lần mà là hai lần, cô thần chí đều không rõ ràng, tỉnh lại trên giường hần! Chuyện này thật đáng sợ!

Cửa phòng tắm đột nhiên mở, Trang Minh Tuấn vừa tắm rửa xong, vẻ mặt thoải mái đi ra ngoài.

“Em tỉnh?” Nói xong, hắn tự nhiên bước tới nằm lên giường, nằm bên cạnh cô. “Hôm nay là ngày cuối tuần, chúng ta cũng không phải đi làm, có thể ngủ thêm một lúc nữa.”

“Trang Minh Tuấn.” An Tâm Khiết cắn chặt răng, toàn thân run lên.

“Rút cuộc xảy ra chuyện gì, chúng ta...Em và anh...” Bàn tay cô nắm chặt mép chăn, sắc mặt trắng bệch.

“Chúng ta trong lúc đó, chuyện gì cũng không có xảy ra.” Hai tay hắn gối sau đầu, lộ ra nụ cười giảo hoạt.

Vẻ mặt An Tâm Khiết như muốn khóc, trong chớp mắt như đại ra, “Chuyện gì cũng không xảy ra sao? Vì sao em lại ở trong phòng anh? Còn có quần áo của em...”

“Quần áo của em là do anh thay.” Đôi mắt hắn mở to vô tội. “Hôm qua em uống say quá.”

“Uống say thì anh đưa em về phòng! Sao lại thay quần áo của em?” Cô tức giận, cầm lấy gối đầu đánh vào bờ vai hắn. “Anh còn dám nói chuyện gì cũng không có?”

“Em xấu hổ sao?” Thấy hai gò má cô chuyển hồng, hắn thoải mái nắm lấy chiếc gối đang đập vào bờ vai mình. “Hôm qua em đã ới hết ra người, lẽ nào muốn anh bỏ mặc sao? Ở lại trong phòng anh, cũng tiện cho anh chăm sóc em.”

Trang Minh Tuấn cầm gối trong tay cô bỏ xuống giường, tay kia giữ chặt vai cô.

Trong lòng hắn đã có dự tính, hắn nở nụ cười xấu xa, khiến cho An Tâm Khiết trầm mặc.

Tuy rằng lời hắn nói rất có đạo lý, nhưng cô lại cảm thấy hắn cố ý đưa cô vào trong phòng hắn.

“Em có biết anh phải thu dọn giúp em mệt như thế nào không? Sau khi giúp em thay quần áo, anh còn phải giúp em mát xa. Dù em không khen anh thì cũng không nên trách cứ anh.” Khuôn mặt anh tuấn kẻ sát gương mặt cô.

“Anh... Còn mát xa cho em? Vậy chẳng phải nhìn thấy hết trơn rồi sao?” Một cỗ nhiệt lập tức đang lên trong cơ thể, da thịt của cô trở nên nóng bỏng.

Trong đầu của cô, không tìm được tưởng tượng hình ảnh của Trang Minh Tuấn mát xa cho cô đầy phiến tình, điều này khiến ặt cô đỏ bừng lên, trái tim đập mạnh.

“Đương nhiên nhìn thấy.” Hắn cư nhiên còn trịnh trọng gật đầu, “Nhưng mà, chúng ta cũng đã sinh con, chuyện này có quan hệ gì sao?”

“Chúng ta... Trường hợp đặc biệt!” An Tâm Khiết cố gắng đẩy tay hắn ra, lại phát hiện cả người vô lực, tay chân đều đang run rẩy.

“Chính bởi vì chúng ta là trường hợp đặc biệt, cho nên trong thời gian tới chỉ cần không có sự cho phép của em, anh sẽ tuyệt đối không làm bất luận việc gì vi phạm ý nguyện của em.” Trên mặt hắn mắt dần về trên tức, sự nghiêm túc dần dần được thay thế, “Anh đảm bảo.”

Đôi mắt cô nhìn chằm chằm gương mặt hắn, tâm tư dần dần thả lỏng.

“Em ở cùng một chỗ với anh rất an toàn, biết không?” Trang Minh Tuấn ôm cô thật chặt trong lòng ngực rộng lớn, “Anh không chỉ không thương tổn em, anh còn muốn bảo vệ em, bảo vệ Tiểu Nhiên, còn có cả gia đình này.”

Đôi môi Trang Minh Tuấn hiện lên tia ấm áp, nhưng nụ cười lại rất kiên định.

An Tâm Khiết cảm giác được cô đang rất tín nhiệm hắn, thân thể tự động dựa sát hơn vào lòng ngực rộng lớn ấm áp của hắn.

Đôi lông mày rậm của hắn hướng xuống, vô cùng thân thiết nhìn cô, “Dáng người vợ mình đẹp như vậy, thân là chồng, anh thấy thật tự hào a, em có biết đêm qua anh phải cố gắng kiềm chế dục vọng như thế nào không?”

Khuôn mặt xinh đẹp của cô xấu hổ đỏ ửng lên, ký ức đêm qua hiện lên rất rõ ràng.

Bầu không khí trong phòng, vì ánh mắt chuyên chú của hắn mà trở nên nóng bỏng.

Hơi thở bọn họ cuốn lấy nhau, ánh mắt giao nhau, nghe rõ tiếng tim đập, hai người như hòa thành một...

Trang Minh Tuấn cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn lên đôi môi xinh đẹp, mà cánh tay của cô cũng rất tự nhiên quàng lấy cổ hắn, ôm hắn lại gần hơn _____

“Baba, không thấy mẹ! Mẹ không có ở trong phòng_____” cửa phòng đột nhiên bị một cậu nhóc nào đó mở ra, An Ngẫu Nhiên hoảng hốt xông vào giữa một mảng kiêu diễm ở trong phòng.

“A?” Hắn tròn tròn hai mắt, nhìn hai cha mẹ ôm nhau, sau đó nở một nụ cười tươi rói, “Mẹ, hóa ra mẹ ở đây với baba nha...”

Trang Minh Tuấn bị quấy rối, không có chút xấu hổ nào còn vẫy vẫy tay gọi, “Bảo bối, qua đây.”

Về mặt An Tâm Khiết ngưỡng chừng, ở dưới chân, cô dùng sức đá Trang Minh Tuấn một cái, “Anh gọi con vào đây làm gì?”

“Bởi vì nó là con của chúng ta.” Trang Minh Tuấn khoải trá nhướng mi ôm con trai lên giường.

Cậu nhóc vui sướng chen vào giữa cha mẹ, hai mắt linh hoạt, nhìn cha rồi nhìn mẹ, sau đó che miệng cười trộm, “Thật tốt, cuối cùng ba mẹ cũng ở cùng một chỗ!”

“Tiểu Nhiên...” An Tâm Khiết ngạc nhiên,

“Tiểu Nhiên lo lắng chuyện này sao?” Trang Minh Tuấn ôm lấy con trai, cho nó ngồi trên đùi, một tay quàng qua ôm lấy An Tâm Khiết, đem cô tựa ở trên vai hắn.

Hình ảnh một nhà ba người vui vẻ hòa thuận, khiến hắn không hề vì bị con trai quấy rầy khi hai người đang thân thiết mà có cảm giác khó chịu buồn phiền.

Hắn và cô đều thu hút nhau, một đôi vợ chồng đặc biệt “Tính phúc đại sự”, sớm muộn gì nước cũng chảy thành sông, đặc biệt bây giờ, hắn còn có một đồng minh rất mạnh mẽ.

An Ngẫu Nhiên ngoan ngoãn gật đầu. “Mẹ Tiểu Tuấn gần đây sinh em bé gái, Tiểu Tuấn vô cùng vui vẻ. Tiểu Nhiên cũng muốn có em gái hoặc em trai, Tiểu Tuấn nói ba và mẹ nhất định phải ở cùng một chỗ mới có thể sinh ra em bé... Thế nhưng Tiểu Nhiên lại thấy ba mẹ không ở cùng nhau...”

“Tiểu Nhiên một mình rất cô đơn, cho nên muốn có em có phải không?” Trong nháy mắt ánh mắt giả hoạt của Trang Minh Tuấn nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng loạn của An Tâm Khiết.

“Mẹ, sau này mẹ và baba sẽ ở cùng nhau sao?” Cậu nhóc năm tuổi, ánh mắt ngây thơ tràn ngập mong ước nhìn hai gò má đỏ bừng của mẹ, “Con sẽ rất nhanh có một em gái hoặc em trai phải không?”

“Đương nhiên.” An Tâm Khiết chưa kịp nói gì, Trang Minh Tuấn đã trả lời, bộ mặt tươi cười đắc ý.

An Tâm Khiết nhanh chóng phóng ánh mắt phần nộ về phía hắn, giọng nói nén giận nói: “Tiểu Nhiên, ba và mẹ có chuyện cần nói, con mau đi ra ngoài đánh răng rửa mặt.”

“Vâng.” Nghe được lời đảm bảo của cha, Tiểu Nhiên vui tươi hơn hẳn, hôn nện gương mặt của cha mẹ, sau đó mới nhảy xuống giường.

Chờ cửa phòng đóng lại, về mặt An Tâm Khiết mới trở nên giận dữ, đối mặt với Trang Minh Tuấn. “Những lời anh vừa nói với Tiểu Nhiên là có ý gì?”

Hắn thản nhiên hứng chịu sự tức giận của cô, “Anh cho rằng, chúng ta nên ngủ chung một phòng là tốt nhất.”

“Anh nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“Vậy em muốn để Tiểu Nhiên thất vọng sao?” Hai tay Trang Minh Tuấn khoanh trước ngực, đuôi lông mày hướng lên. “Hơn nữa, cuối tuần sau ba mẹ anh sẽ đến, em cũng không mong bọn họ thấy cuộc hôn nhân của chúng ta đang xảy ra chuyện chứ?”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà. Chúng ta là vợ chồng, vì sao lại phải ở hai phòng? Hơn nữa ở chung một phòng không có nghĩa sẽ phát sinh chuyện gì.” Hấn bình tĩnh nói tiếp: “Anh đã nói rồi, nếu em không cho phép, cái gì anh cũng không làm.”

An Tâm Khiết mấp máy môi, muốn phản bác, nhưng phát hiện không có lí do nào cả.

Nhưng mà, trong nội tâm của cô vẫn thấy bất an.

Như thế rốt cuộc đúng hay không?

“Đừng... Do dự nữa, vợ yêu.” Trang Minh Tuấn ôm cô, “Quyết định như vậy đi. Từ ngày mai, em chuyển qua phòng anh ngủ.”

Sau khi đạt được ý nguyện, hấn ôm cô cùng nằm xuống, “Bây giờ còn sớm, chúng ta ngủ thêm một chút đi.”

An Tâm Khiết cứ thế nhìn hấn ngấm ngấm hai mắt, trên mặt hấn thể hiện rõ sự mãn nguyện.

Tất cả những lời phản bác đều bị chặn ở trong cổ họng.

Đối mặt với nam nhân bá đạo như vậy, cô có phản đối thế nào cũng chỉ sợ sẽ vô hiệu.

Đầu cô tựa vào vai hấn, khoe miệng như muốn nói.

Cơn buồn ngủ kéo tới, hai mắt cô từ từ nhắm lại.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, An Tâm Khiết cảm thấy nội tâm của mình không thực sự phản đối chuyện chuyển qua ngủ cùng Trang Minh Tuấn, ngược lại còn có vài phần chờ mong, thậm chí còn có chút vui vui...

Chuyện này rốt cuộc là làm sao?

Mang theo nghi vấn, cô dựa sát vào lồng ngực hấn, lần thứ hai chìm vào mộng đẹp.

“Hôm nay, anh không thể trở về sớm sao? Được, anh cứ an tâm làm việc, không cần lo ở nhà đâu.” An Tâm Khiết có chút cô đơn, ngắt điện thiện với Trang Minh Tuấn.

Thật vất vả, cô mới đồng ý chuyển vào ngủ trong phòng ngủ, nhưng hấn lại xuống phía nam lấy ảnh tuyên truyền.

An Tâm Khiết nên là cảm thấy thoải mái mới đúng, nhưng tâm tình lại uể oải khó chịu.

Hấn không ở nhà, cô và con trai cảm thấy cô đơn...

Sau khi dỗ con trai ngủ, một mình cô tựa vào đầu giường cầm một quyển tạp chí, tâm tư không thể chuyên chú đọc.

Kết hôn hơn một tháng, cô phát giác tâm tính mình đã lặng lẽ thay đổi.

Cô đã bắt đầu ý thức được mình là một người vợ, cho dù muốn làm gì đều hỏi ý kiến của chồng, bởi vậy mọi chuyện lớn nhỏ, đều chờ hấn cùng giải quyết.

Không chỉ càng ngày càng ỷ lại hấn, thường xuyên nhớ hấn, cô còn muốn độc chiếm hấn cho riêng mình.

Cô không thích Trang Minh Tuấn tiếp xúc với cô gái khác, cô để ý những người mẫu nghệ sĩ cùng làm quảng cáo với hấn có xinh đẹp hay không, càng lo lắng tính chất nghề nghiệp

của hấn sẽ có rất nhiều cô gái chủ động câu dẫn, mà hấn có khi nào không đủ bản lĩnh?

Giống như đêm nay, hấn qua đêm ở ngoài, vậy có khi nào có một cô gái khác thừa dịp mà câu dẫn hấn không?

Cô đang làm sao vậy? Ném quyển tạp chí trong tay xuống, hai tay cô xoa xoa má, âm thầm trách cứ chính mình.

Thấy mình giống như một bà cô khó tính, sao có thể ăn giấm chua, suy nghĩ lung tung?

Sao cô lại lưu ý hấn như vậy chứ? Hấn có bản lĩnh hay không, có nghĩ mình...

Nhưng rốt cuộc chuyện này là thế nào?

“An Tâm Khiết, lẽ nào người yêu chồng người?” Cô không khỏi lảo bảo, lại bị chính tiếng nói đó làm sợ hãi.

Không thể nào? Cô yêu cha của con cô sao? Yêu... Trang Minh Tuấn sao?

Cô cố sức đè nén trái tim đang nhảy loạn trong ngực, mặt cô lập tức chuyển hồng.

An Tâm Khiết biết rõ, cô trốn không thoát.

Trong tâm khảm cô như khẳng định lại tình cảm của chính mình, khiến cô không thể phủ nhận cô yêu hẳn, rất rất yêu hẳn.

Tuy rằng không biết khi nào phát sinh, phát sinh thế nào, nhưng nam nhân mà cô nghĩ sẽ hận cả đời này, cuối cùng lại ở trong lòng cô, biến hóa nhanh chóng, trở thành nam nhân cô yêu nhất.

Cuộc sống thật là kì lạ, tình cảm con người càng khó nắm bắt.

Cô không muốn một lần nữa bỏ qua tình cảm trong nội tâm của mình, lại càng không muốn giấu diếm chính mình, giấu diếm Trang Minh Tuấn...

Thế nhưng, nếu như cô nói cho hẳn biết chuyện này, hẳn có đáp lại tình cảm của cô không?

An Tâm Khiết xúc động cảm lấy di động, muốn gọi điện thoại cho hẳn, hay là nhắn tin, cô do dự hồi lâu cũng chưa ấn phím.

Quên đi, cho dù muốn tình cảm của mình nói ra thì cũng nên là mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau.

Tắt đèn ngủ, cô rất tự tin.

Dù sao bọn họ cũng đã sinh Tiểu Nhiên, những người khác không thể thay thế được, đó là thứ duy nhất ràng buộc liên quan đến bọn họ...

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên_____

Là hẳn gọi tới sao? Cô tưởng rằng bây giờ hẳn cũng không ngủ được mà nghĩ đến cô?

Một hương vị ngọt ngào, An Tâm Khiết vén chăn lên, cầm lấy ống nghe. “Trang Minh Tuấn, đã trễ thế này, sao anh lại gọi điện về nhà?”

“Xin chào.” Ống nghe truyền đến một giọng nữ xa lạ. “Xin hỏi có phải bà Trang không? Thật ngại quá, đêm khuya đã làm phiền.”

“Xin...Chào.” Là ai?

An Tâm Khiết ngạc nhiên ngồi dậy, bởi vì sự lox mãng của mình mà cần nhẹ môi, “Xin hỏi cô là ai?”

“Tôi là Cát Ái Linh.”

Đối phương bình tĩnh nói tên, nhưng lại mang đến trong lòng An Tâm Khiết một cơn sóng lớn.

Cô nắm chặt ống nghe, không hề nói gì.

“Tôi gọi điện thoại di động cho Trang Minh Tuấn, nhưng không liên lạc được, tôi nghĩ gọi điện về nhà hẳn... Xem ra hẳn cũng không có ở nhà.” Ái Linh hạ giọng. “Nhờ cô nói chuyển lời cho hẳn, tôi tìm hẳn có việc gấp, bảo hẳn mau chóng gọi điện cho tôi nhé.”

“Được...” An Tâm Khiết khẽ mở môi, thanh âm yếu ớt.

Đã trễ thế này, Cát Ái Linh tìm hẳn có chuyện gì?

Đều không phải là người khác mà lại là Cát Ái Linh, Ái Linh

Cô cảm nhận một sâu sắc một dòng băng lạnh lẽo chạy từ lòng bàn chân đến sống lưng.

Cô không biết mình có nói gặp lại Ái Linh hay không, cũng không biết mình ngắt điện thoại khi nào.

Khi cô giật mình tỉnh lại, phát hiện chính mình vẫn ôm gối, ngồi chờ ra ở đầu giường.

Một chút ký ức ần sâu trong lòng, dần dần hiện rõ trong ký ức của cô.

Năm năm trước Trang Minh Tuấn và Cát Ái Linh, tình cảm rất nồng đậm, lời nói của hần chân thành mà cảm động, hần đối với Cát Ái Linh vừa thương tiếc vừa hôn môi nóng bỏng, tất cả tất cả đều hiện rõ lên trong lòng cô, rõ ràng, sâu sắc...

An Tâm Khiết đột nhiên nghĩ tới, vì sao hai người bọn họ lại chia tay? Có phải vì sự hiểu lầm của đêm đó mà chia tay?

Nếu như bọn họ không phải bởi vì không yêu nhau mà chia tay, như vậy năm năm sau giữa bọn họ là tình cảm gì, có hay không trước sau như một?

Hần thực sự quên được Cát Ái Linh sao?

An Tâm Khiết phát hiện, trong phòng chụp hình, ánh mắt mọi người nhìn cô rất khác lạ.

“Dung Dung, người nói cho ta biết, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Đúng lúc Lục Dung Dung đi vào phòng hóa trang, vì vậy An Tâm Khiết thấp giọng hỏi.

“Tâm Khiết người chưa đọc tạp chí xuất bản ngày hôm nay sao?” Lục Dung Dung len lén lấy trong túi một quyển tạp chí đưa cho cô.

“Gần đây ta không xem mấy tạp chí này.” Cô là cố ý tránh xme mấy tạp chí này, tránh nhìn thấy những bài viết về hôn sự của cô và Trang Minh Tuấn.

“Là về chồng người đó, là một chút tin đồn thất thiệt đó... Người cũng biết chỉ cần có chút tin đồn là tất cả mọi người đều có hứng thú...”

Trên bìa tạp chí có một tiêu đề lớn viết: “Trang Minh Tuấn hẹn hò sau lưng An Tâm Khiết”, xem độ dài, đúng là một tin hot nha.

An Tâm Khiết mất hết hứng thú mở ra xem, đối với những tin đồn này, cô hoàn toàn không cso nổi một chút hứng thú.

Phỏng chừng chỉ là chút chuyện nhỏ, lại phỏng đoán ra thành chuyện lớn, còn mượn thêm bức ảnh chụp từ những góc khác nhau...

Ban đêm trong một quán ăn, có một cô gái tựa vào Trang Minh Tuấn khóc, lại có hai người tiến lên chụp ảnh, cuối cùng là ảnh Trang Minh Tuấn đỡ cô gái này vào khách sạn...

Đây... Là tin đồn sao? Về mặt Trang Minh Tuấn lo lắng, chăm chú vào cô gái kia, khiến dạ dày An Tâm Khiết khó chịu, quằn quại, cô cảm thấy không khỏe run rẩy đứng dậy, cô có thể thấy được hần có để ý đến cô gái này.

“Dung Dung, người có biết người này là ai không?” An Tâm Khiết biết rõ, Dung Dung là “Bát quái nữ vương”, có thể cô sẽ biết cô gái trong ảnh là ai.

“Ta biết...” Lục Dung Dung phát hiện sắc mặt An Tâm Khiết nhợt nhạt, liền do dự cắn môi. “Cô ta là Cát Ái Linh, cô ấy mới ly hôn với chồng, nghe nói được nhận một số tài sản lớn... Chuyện này rất thích hợp các tạp chí soi mói, báo chí gần đây đều nói đến chuyện của cô ấy.”

“Cát...Ái...Linh?” An Tâm Khiết lú lú, niệm ra cái tên này như ma trù.

Sau bao nhiêu năm, nàng rốt cuộc nhìn thấy đối thủ của mình.

Cô chậm rãi buông quyển tạp chí trong tay, tâm tình chìm xuống đáy sông.

“Tâm Khiết.” Đúng lúc này, phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Cô bỗng dưng quay đầu lại, lại vẻ mặt tươi cười của Trang Minh Tuấn và chủ biên tạp chí Từ Lâm đứng với nhau.

“Sao anh lại đến đây?” An Tâm Khiết một bên ngồi xuống tẩy trang, một bên nhìn về phía Trang Minh Tuấn đang xem tạp chí.

Sau khi hấn từ miền nam trở về, bắt đầu họp bàn về bộ phim điện ảnh mới, ngày nào hầu như cũng sáng sớm mới trở về – mà cô vẫn tin tưởng những gì hấn nói, cho rằng hấn vì công việc bận rộn chứ không phải đi tìm Ái Linh...

Ngực cô bỗng dưng thắt lại, nhưng An Tâm Khiết lập tức lựa chọn quên đi những cảm giác của mình.

Trước bàn trang điểm, hấn nghiêng người mỉm cười nhìn cô. “Anh tới đón em đi ăn cơm, tối nay sẽ là thế giới của hai chúng ta.”

“VẬY TIỂU NHIÊN...”

“Nguyệt Nhã và Hạ Dương sẽ trông nom con cả đêm nay.”

Lời Trang Minh Tuấn nói không khiến cô vui mừng, cô chần chừ nhìn quyển tạp chí trong tay hấn, sau đó bình tĩnh nhìn hấn. “Để đẹp những chuyện này anh mới đến đây đúng không?”

“Em nghĩ như vậy sao?” Hấn buông quyển tạp chí trong tay, lông mày khẽ nhăn lại. “Gần đây công việc quá bận, chúng ta không có cơ hội gặp mặt, cũng may buổi tối nay có chút rảnh rỗi, cho nên muôn đi đón em. Về phần những chuyện này, anh vốn là không chú ý tới.”

“Thật sao?” An Tâm Khiết vẫn không có chút tin tưởng.

Vì sao hấn chưa bao giờ xuất hiện, sao không phải những ngày khác mà lại là ngày hôm nay? Chuyện này cũng thật trùng hợp.

“Chúng ta chẳng phải đã nói sẽ không để ý những tin đồn này sao? Em sẽ không cho rằng anh và Ái Linh thật sự...”

Lúc này bởi vì có người đẩy cửa vào, hấn lập tức im lặng.

An Tâm Khiết nhanh chóng tẩy trang, hai người cùng trầm mặc không nói gì, ngồi cách xa nhau.

Trên đường đi, An Tâm Khiết đều ngoái đầu ra cửa kính xe, tận lực không muốn nhìn, không muốn nói chuyện với Trang Minh Tuấn.

Bên trong nhà hàng, trên bàn ăn, cô ngược mắt lên, nhanh chóng nhìn qua gương mặt nghiêm nghị của Trang Minh Tuấn, sau đó lại cúi xuống, cô cắn nhẹ môi như giận dữ, cô giận vì có lí do, nhưng vì sao về mặt của hấn lại nghiêm túc, lại không hài lòng? Cô đâu phải người gây lên chuyện này đâu.

Nghĩ tới đây, lần thứ hai cô ngược mắt lên, cô có cảm giác như mình đang trừng mắt nhìn hấn _____

“Được rồi, anh đầu hàng.” Về mặt có phần bất đắc dĩ, Trang Minh Tuấn ném thực đơn ở trong tay xuống mặt bàn, rồi gơ bàn tay lên. “Em cso bắt măn gì với anh, thì mau nói đi, anh tuyệt đối không phản kích!”

“Em không có bất măn gì đối với anh.” Sau khi An Tâm Khiết liếc mắt nhìn hấn một cái lại cúi đầu xuống, nhìn hai tay mình đặt trên đầu gối.

“Em thật sự tin những gì tạp chí viết sao?” Lông mày hấn nhăn lại, biểu tình không chút tin cô lại tin vào những chuyện báo chí viết. “Anh và Ái Linh, từ năm năm trước đã chia tay rồi, chuyện này em hấn là rõ hơn những người khác.”

“Đúng vậy, em rất rõ ràng.” An Tâm Khiết ngẩng đầu, nhìn hấn không chớp mắt.

Thực sự cô hiểu lầm hấn và Ái Linh sao?

Nhìn trong ánh mắt An Tâm Khiết có chút tia trách móc, Trang Minh Tuấn lấy tay xao nhẹ hai bên thái dương, vừa buồn cười, vừa tức giận nhìn cô.

“Cô ấy cùng chồng mới ly hôn, gặp phải tranh chấp về kinh tế, cho nên mới mời anh hỗ trợ. Em với cô ấy cũng đã nói chuyện qua điện thoại, em nghĩ xem, nếu như cô ấy đang ở bên cạnh anh thì làm sao dám gọi điện về nhà chúng ta được chứ?”

Xem ra, hấn không giải thích rõ ràng thì khó có thể bỏ qua được.

Chỉ cần nói đến La Ái Linh, bầu không khí giữa bọn họ trở nên rất xấu hổ.

Hắn không rõ lắm, cô đã chuẩn bị tốt để đối mặt với cái đêm của năm năm trước chưa.

Đối với bọn họ mà nói, đêm hôm đó chính là một trở ngại cần phải vượt qua, hẳn tình nguyện không chủ động nhắc tới vì không muốn tạo áp lực cho cô.

An Tâm Khiết khẽ chớp mắt, vẻ mặt bắt đầu khó xác định. “Em cũng không hề nói hai người có chuyện gì a...”

Nghe được lời giải thích rõ ràng của Tran Minh Tuấn, cô buông xuống tâm trạng nặng nề, như tỉnh lại, cảm thấy chính mình có chút nhỏ mọn.

“Em ngoài miệng thì chưa nói, nhưng trên mặt viết bốn chữ rất lớn ‘Ta rất để ý’.” Trang Minh Tuấn cười bốn cợt, bởi vì sự “lưu ý” của cô, khiến hắn có chút đắc ý nho nhỏ.

“Xin lỗi, em không nên tùy tiện hiểu lầm anh.” Đôi môi đỏ mọng của An Tâm Khiết hơi hạ xuống rồi lại lấp tức cười thật tươi. “Cũng đói rồi, chúng ta nhanh gọi món ăn được không? Em muốn ăn bò bít – tết và canh ngô, còn muốn ăn cả bánh ngọt và uống cà phê nữa!”

“Được, vợ yêu.” Nhìn cô cười, tâm tình hắn tốt hẳn lên.

Lúc này bầu không khí trở nên vô cùng hài hòa, hẳn cũng cô nói chuyện bộ phim điện ảnh mà hắn tràn trề nhiệt huyết, cô cũng nói chuyện Tiểu Nhiên ở vườn trẻ như thế nào.

“Đợi khi anh quay xong bộ phim này, cả nhà chúng ta sẽ cùng đi Tô-ky-ô chơi Disney, em thấy thế nào?”

Trang Minh Tuấn cẩn thận tỉ mỉ, cắt miếng thịt bò ta thành từng miếng nhỏ.

“Được! Tiểu Nhiên vẫn luôn muốn Disney chơi, luôn mong anh có thời gian để dẫn con đi.” Trên mặt An Tâm Khiết không giấu được tia hạnh phúc.

“Vây_____ chờ một chút, anh nghe điện thoại.” Trang Minh Tuấn nhìn điện thoại đi động, liền vội vàng đứng dậy đi ra ngoài.

Là điện thoại của ai mà không thể nghe trước mặt cô?

Hạnh phúc vừa mới xuất hiện lặng yên rút đi khỏi An Tâm Khiết, trong lòng một lần nữa sự lo lắng lại bao phủ.

Một lần nữa, khi cô nghĩ rằng quan hệ giữa hai người đã trở nên thân mật hơn, khi hai tâm hồn có thể đến gần nhau hơn thì không biết vì sao lại bị người khác kéo ra xa.

Cô không thể xác định tâm ý hắn, không thể nào xác định được tương lai mờ mịt kia.

Sau mấy phút đồng hồ, Trang Minh Tuấn trở lại bàn ăn, không có nói đến bất kì chuyện gì liên quan đến cuộc điện thoại vừa nãy.

Ăn xong món điểm tâm, An Tâm Khiết trầm ngâm một hồi, cuối cùng cô nhìn hắn. “Minh Tuấn, có chuyện em muốn hỏi anh...”

“Em hỏi đi.” Hắn tươi cười, bởi vì sự thận trọng của cô mà càng trở nên dịu dàng.

“Em nhớ kỹ anh từng nói với em, đêm hôm đó đã làm thay đổi lớn đến cuộc sống của anh...Ý anh là chuyện chia tay với La tiểu thư sao?”

Không ngờ rằng cô lại nhắc tới đêm hôm đó, hắn vẫn chưa chuẩn bị, nên hơi bất ngờ. “Đúng. Sao đột nhiên em lại hỏi cái này?”

“Đêm hôm đó đã thay đổi số phận của rnhf người, không chỉ em và anh mà còn có cả cô ấy _____” Cô khẽ thở dài.

“Nếu như hai người không có chia tay, thì có lẽ cô ấy sẽ không cùng người chồng hiện giwof kết hôn, và cũng không ly hôn.”

“Có những chuyện phát sinh là không thể thau đổi, chúng ta chỉ có thể nhìn về phía trước.” Ánh mắt Trang Minh Tuấn cũng có chút mờ mịt, kí ức ủa về, một chút cảm xúc vẫn còn lại.

“Anh không trách em sao? Bởi vì em...”

“Tâm Khiết.” Hấn kiên định nắm lấy bàn tay mềm mại của cô. “Anh không cho phép em tự trách, chuyện này, không thể trách bất cứ ai.”

Ánh mắt hấn sáng rực khiến cho lòng cô thắt chặt lại.

Tuy rằng hấn không trách bất luận ai, nhưng không có nghĩa lúc đó hấn không trách, không tức giận.... Không cảm thấy tiếc nuối.

An Tâm Khiết hít sâu. Muốn nói ra những lời này, nhưng vẫn như cũ, thật khó mở miệng.

“Cô ấy là người như thế nào? Dù sao... Em đã không cẩn thận thay thế cô ấy...” Còn có khả năng sẽ thay thế mãi mãi...

Nhìn lòng mày Trang Minh Tuấn nhăn lại, đối với tình cảm đã mất đi này trong ngực cô cảm thấy mình đã làm điều ác

“Cho nên em muốn giải thích với cô ấy, muốn biết năm đó Em có xúc phạm tới cô ấy hay không...” Ngược mắt lên, cô nhìn thẳng vào mắt hấn, bờ vai bất giác run rẩy.

Trang Minh Tuấn cầm tay cô, từ tốn nói. “Cô ấy là một cô gái mạnh mẽ, dám yêu dám hận, dám làm dám chịu, rất có tài, cũng rất có chủ kiến. Trong ấn tượng của anh hình như trên đời này không có gì có thể làm cô khiếp sợ. Vô luận là đi đến đâu, bọn anh đều trở thành tiêu điểm của ánh mắt mọi người...”

“Anh Vẫn còn yêu cô ấy phải không?” Khi hấn nói đến Ái Linh, khóe miệng hiện lên tia ôn nhu, cơ hồ có thể khiến người khác chìm xuống.

An Tâm Khiết ngoại trừ thương cảm, khổ sở, cũng cảm thấy đổ kị.

“Muốn nghe anh nói thật sao?” Khẩu khí của hấn tuy rằng có điểm đùa giỡn, nhưng cô rõ ràng cảm nhận được được tay hấn đang lạnh dần.

“Vâng.” Không muốn hấn thấy rõ tâm tình của mình, cô miễn cưỡng nở một nụ cười.

“Thời gian qua, anh quả thực còn yêu cô ấy.” Trong mắt Trang Minh Tuấn có nhu tình.

Trước mặt cô nhớ lại tình cảm trong quá khứ, hấn cảm thấy có chút xấu hổ. “Thậm chí... Anh còn nghĩ tới sẽ đi cầu hôn cô ấy.” Hấn quyết định sẽ không giấu diếm cô, sẽ nói tất cả mọi chuyện cho cô biết.

Bởi vì An Tâm Khiết là tương lai của hấn còn La Ái Linh đã là quá khứ của hấn.

Trước khi tạo ra hiện tại và tương lai, luôn cần làm rõ quá khứ.

“Phát sinh chuyện hiểu nhầm kia, cô ấy là người quả quyết, cô ấy không muốn nghe giải thích, luôn muốn chia tay với anh.

Anh cũng đã cố gắng cứu vãn nhưng cũng không có kết quả, sau đó anh sang Mỹ. Khi nghe cô ấy gả cho người khác... Anh và cô ấy, cũng đã kết thúc.”

Trang Minh Tuấn buông tay cô ra, ngồi thẳng lại.

Nói tất cả những điều này ra, hấn cảm thấy thật dễ chịu.

Tỉ mỉ nghĩ lại, chuyện hấn và Ái Linh chia tay chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

Cá tính của bọn họ đều quá mạnh mẽ, không ai chịu nhường ai một bước nào.

Lúc này nội tâm An Tâm Khiết, có cơn sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, mọi thứ lẫn lộn.

Cô nuốt một ngụm nước bọt, sự khô khốc nơi cổ họng mới giảm đi một chút.

“Cô ấy là một cô gái tuyệt vời, không giống như em.” Không giống như cô ngu xuẩn, thiếu chút nữa bị người ta dùng thuốc mê hại, còn đi nhầm phòng, trở thành một người mẹ còn chưa lập gia đình...

“Hai người quả thật không giống nhau.” Trang Minh Tuấn suy nghĩ một chút.

Khác Ái Linh, An Tâm Khiết ôn nhu, rất khoan dung.

La Ái Linh là con ngựa hoang đợc đợc, hấn chỉ có một suy nghĩ là muốn chinh phục, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ bảo vệ _____. Bây giờ Ái Linh muốn ly hôn, hấn cũng chỉ là bạn bè, muốn giúp đỡ cô, mà không có một chút tình cảm nam nữ nào cả.

Với An Tâm Khiết lại không như vậy, cô ấy tuy rằng cũng kiên cường, cũng độc lập, nhưng lại khiến hấn đối với cô lại không yên tâm chút nào.

Hấn luôn luôn lo lắng cho cô, sợ cô sẽ bị người ta khi dễ, rồi gặp nguy hiểm...

Trước đây khi hấn chưa nhận ra cô, cô từng bị nhốt trong một nhà kho.

Hôm nay nghĩ lại, hấn là từ trước đây hấn vẫn luôn quan tâm cô, luôn không an tâm về cô.

Đơn giản là cô rất lương thiện, rất dễ tin người, cũng quá nhu nhược...

Trang Minh Tuấn thấy đợc, cô và Ái Linh không giống nhau.

Chuyện này khiến trong lòng An Tâm Khiết tràn ngập khổ sở, mà hấn lại trầm tư, khiến cô hiểu lầm hấn đang hời hợt quá khứ.

“Anh... Hối hận sao? Chia tay cô ấy?” Biết rõ không nên hỏi, nhưng cô không nhịn đợc.

“Hối hận?” Trang Minh Tuấn sững sốt một giây, liền trấn định lắc đầu. “Sẽ không. Anh và cô ấy không có duyên, hối hận chỉ làm tăng thêm phiền não mà thôi. Thế nào, em lo lắng anh và cô ấy sẽ lỗi lại tình cũ sao?”

Bị hấn nói ra suy nghĩ, An Tâm Khiết đỏ mặt, xấu hổ cúi đầu. “Không... Không có...”

Trang Minh Tuấn đứng dậy đi về phía cô, ánh mắt hiện lên tia sùng nịnh.

Vợ của hấn cái gì cũng tốt, chỉ có một chút là nghĩ một đằng nói một nẻo, còn có chút khẩu thị tâm phi.

Rõ ràng là lo lắng vô cùng, vì sao lại không chịu thừa nhận? “Em thích anh” nói câu này, thật sự khó như vậy sao?

Miệng hấn nở một nụ cười giả hoạt.

Cũng may bọn họ còn nhiều thời gian, một ngày nào đó, hấn muốn nghe chính miệng cô nói ra.

“Không có là tốt nhất.” Hấn ngồi bên cạnh cô, cô kinh ngạc nhìn hấn, hấn nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. “Bởi vì em là vợ của anh, là cô gái có đợc anh.”

“Cô gái có đợc anh?” Mắt An Tâm Khiết mở to mắt cô không ý thức đợc chuyện này.

Hấn là của cô sao?

“Đương nhiên.” Trang Minh Tuấn khí phách ôm chặt cô, gương mặt cô chôn chặt trong ngực hấn.

Lời hấn nói, khiến cho cô ghen ngạo, sự chua xót khổ sở không thể diễn tả trong lòng cô lặng lẽ tràn lan.

Vậy anh... Yêu em sao?

Những lời này, cô không thể nói ra miệng.

Hấn đã từng có một tình cảm khắc cốt ghi tâm, nhưng bởi vì cô mà bị chia rẽ.

Cảm giác mình làm điều ác đang ứ đọng trong lòng cô, khiến cô không thể vui vẻ, càng không thể buông ra.

Hơn nữa, hôn nhân của Ái Linh cũng không hề hạnh phúc, cuối cùng lại là ly hôn...

An Tâm Khiết nhắm mắt lại, vươn hai tay, ôm chặt thắt lưng hấn, ép buộc chính mình quên đi những áy náy tình cảm.

Cái gì cũng không muốn nghĩ, cái gì cũng không muốn thấy... Dù sao, cô mới là vợ hấn, là cô gái có đợc hấn.

10. Chương 10

Bởi vì ngày mai cha mẹ chồng đến nhà nên An Tâm Khiết vô cùng khẩn trương.

Cô đi siêu thị mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, bởi vì cha mẹ chồng là người Tứ Xuyên, chi nên cô đã mời cao thủ đầu bếp Lê Nguyệt Nhã dạy cô làm món cay Tứ Xuyên, cả ngày đều rất bận rộn.

Thế nhưng đến gần tối thì cô nhận được điện thoại của Trang Minh Tuấn.

“Xin lỗi, Tâm Khiết, đêm nay anh phải ở công ty để thảo luận kịch bản, sau đó còn phải đi gặp nhà đầu tư, ngày mai còn phải cùng cha mẹ đi dự tiệc, e rằng là phải đổi ngày.”

Được rồi công việc là trên hết.

Tuy rằng trong ngực cô không thoải mái chút nào, cô rất mong chờ ngày mai sau khi gặp mặt cha mẹ hần, có thể được cha mẹ hần tán thành, trở thành một người vợ chân chính... Cô đáp lại bằng một giọng sẵn sàng: “Không sao, anh nhớ nghỉ ngơi, không nên vì công việc mà để thân thể mệt mỏi.”

Ai bảo cô gả ột người đạo diễn quá yêu nghề làm gì? Cho dù như thế nào, cô vẫn phải sắm vai một người vợ hiền, như bây giờ, cô không thể tùy hứng, càng không thể giận dỗi.

Dù sao chỉ là gặp mặt cha mẹ hần một lần, mà chỉ là lùi lại thời gian gặp, cũng không phải là không được gặp... So với công việc của hần thì lần gặp mặt này không phải là trọng yếu.

Tuy rằng An Tâm Khiết không nwgfnng thuyết phục chính mình, thế nhưng nội tâm cô lại bất an, cảm giác cô đơn khiến cô trằn trọc cả đêm.

sáng sớm, cô vì hần mà chuẩn bị một bộ tây trang tươi tắn, dự định tự mình mang đến công ty cho hần.

Nếu muốn đi gặp khách hàng, hần cũng thể mặc tiếp quần áo ngày hôm qua.

Thế nhưng điện thoại Trang Minh Tuấn lại không thể gọi được.

An Tâm Khiết không thể làm gì khác hơn là gọi điện đến công ty hần, nhưng vẫn không ai nghe máy.

Không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ? An Tâm Khiết lo lắng vội vàng tìm trong sổ ghi danh bạ, rốt cuộc tìm thấy số điện thoại của trợ lý của hần.

“Ừ? Lưu trợ lý sao? Tôi là An Tâm Khiết, đạo diễn Trang _____”

“Phu nhân? Xin chào, sớm như vậy phu nhân gọi tôi có chuyện gì vậy?” Thanh âm Lưu trợ lý như vừa tỉnh dậy, hình như còn chưa rời giường.

“Anh ở nhà?” An Tâm Khiết hơi sửng sốt.

“Đúng vậy.” Khẩu khí Lưu trợ lý cũng không hiểu ra sao.

“Ngày hôm qua... Anh không tăng ca suốt đêm sao?” Trong nháy mắt lòng của cô trầm xuống, nhưng thanh âm vẫn giữ bình tĩnh.

“Suốt đêm tăng ca? Chuyện này ... Là thế nào? Hôm qua tôi đúng giờ tan tầm mà... Đạo diễn Trang có gì phân phó sao?”

“Không có, là tôi nhầm, quấy rối giấc ngủ của người, thật xin lỗi.” Tuy rằng rất muốn hỏi Trang Minh Tuấn ở đâu, nhưng trực giác khiến cô ngắt điện thoại.

Hay là hần có việc tư không muốn người khác biết.

Nếu như Trang Minh Tuấn tận lực giấu diếm hành tung của mình với cô, vậy nhất định là có nguyên nhân không thể nói với cô.

Nhưng nguyên nhân này là gì? Cả đêm hần đã ở nơi nào?

An Tâm Khiết rung mình một cái, đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh xông tới, cô ôm lấy thân thể mình, không muốn nghĩ và cũng không thể suy nghĩ.

Cô cứ như vậy, ngơ ngác ngồi ở đầu giường, cho đến khi An Ngẫu Nhiên xông vào trong phòng gọi cô rời giường, cô mới miễn cưỡng hồi phục một chút tinh thần.

Bây giờ, cô hầu như bị vậy trong trạng thái bất an hoảng hốt, nhiều lần cầm lấy điện thoại rồi lại buông xuống.

Nếu như điện thoại của hấn vẫn tắt máy như vậy, cô sợ chính mình sẽ miên man suy nghĩ, thậm chí sẽ khiến cho con trai chú ý lo lắng.

Có phải đã có chuyện gì hay không? Buổi chiều, cô rút cuộc không chịu được gọi điện cho hấn, nhưng vẫn như cũ điện thoại tắt máy, rút cuộc đã có chuyện gì?

An Tâm Khiết lần thứ hai gọi đến phòng làm việc của Trang Minh Tuấn thì bên ngoài truyền đến tiếng gọi của Tiểu Nhiên. “Me, dì Lê gọi điện tới.”

“Mẹ biết rồi.” Ngắt điện thoại di động, cô nhanh chóng đi ra ngoài phòng khách, nhận điện thoại trong tay cậu nhóc.

“Alo? Nguyệt Nhã? Hôn lễ tổ chức thế nào? Nếu người không có chủ ý thì để Hạ Dương quyết định đi.”

“Tâm Khiết, ta đang cùng Hạ Dương đi chọn nhẫn nhưng ta gọi điện cho người là vì chuyện khác... Người không phải nói ngày hôm nay gặp mặt cha mẹ chồng sao? Vậy tại sao Trang Minh Tuấn lại cùng một cô gái khác ở tiệm trang sức chọn nhẫn?” Khẩu khí Lê Nguyệt Nhã tràn ngập nghi vấn.

“Cái gì?” điện thoại trong tay An Tâm Khiết suýt rơi xuống đất, sắc mặt cô tái nhợt nhợt vẻ mặt hiếu kỳ của con trai, cô cố gắng tự bảo mình phải bình tĩnh.

Cô đi tới bên cửa sổ, nhỏ giọng. “Người nói rõ ràng, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Ta còn muốn hỏi người!” Tiếng nói Lê Nguyệt Nhã mang theo vài phần phẫn nộ. “Hơn nữa người đó, chính là người trong mấy bài báo với hấn – La Ái Linh, các người không phải xảy ra chuyện gì chứ? Hấn sao có thể đối xử với người như vậy?”

“La Ái Linh?” An Tâm Khiết lùi lại một bước, thân thể khẽ run lên. “Nguyệt Nhã, chuyện này người không cần lo, ta sẽ tìm hấn nói rõ. Cho nên... Người hứa với ta giữ bí mật chuyện này? Không nên đi tìm hấn, lại càng không nên nói cho Dung Dung biết.”

“Cái này ta biết, nhưng mà _____”

“Không có nhưng mà. Ta van xin người, sau này ta giải thích với người.”

Sau khi ngắt máy, An Tâm Khiết không thể đứng yên trong phòng, cô đi đi lại lại.

Tiểu Nhiên một bên xem phim hoạt hình, một bên len lén nhìn mẹ, không dám nói chuyện với cô.

Buổi tối, cô ngồi xuống bên cạnh con trai, nhẹ nhàng ôm lấy con.

Sau khi cả ngày lo lắng sợ hãi, cô đã tìm được kết quả sao?

Chuyện này khiến cô... Không thể tiếp nhận!

Nửa đêm, Trang Minh Tuấn mang theo vẻ mặt nhàn nhã, đi vào phòng.

An Tâm Khiết ở phòng khách bùng nổ. “Vì sao muốn thế này mới về nhà?” Cô khoanh tay trước ngực..

“Anh ở công ty họp đến bây giờ.” Trang Minh Tuấn cười tủm tỉm tới gần cô. “Vợ, anh đói quá.” Hấn cố gắng ôm lấy cô nhưng lại bị cô đẩy ra.

“Đừng chạm vào em!” An Tâm Khiết lui về phía sau, khóe mắt xuất hiện một giọt nước mắt.

Hấn cứ nhiên còn lừa gạt cô!

“Mặc kệ anh muốn làm gì, hay cùng ai đi đâu, thậm chí muốn cùng ở với ai... Thì anh cũng nên nói cho em biết, không cần giấu giếm, càng không cần nói dối em!” Cô vì hấn mà flo lắng cả ngày, nhưng lại hấn lại cùng La Ái Linh đi mua nhẫn?

Chuyện đó là thế nào? Hấn không phải nói đã kết thúc với La Ái Linh sao? Vì sao vẫn còn dây dưa không rõ với cô ấy?

Hơn nữa nhẩn... Không thể tùy tiện đưa ột cô gái?

“Tâm Khiết... Em làm sao vậy?” Trang Minh Tuấn vẽ mặt mê man. “Ngày hôm nay anh thực sự là chỉ đi họp, ngoại trừ buổi chiều có một chút rảnh rỗi...”

Cảm giác tan nát cõi lòng đập đi lý trí của Tâm Khiết, khiến cô không thể nghe thấy hấn nói gì tiếp theo, thấy không rõ về mặt, cô rơi vào thật sâu trong bí ai, đầu đốn.

Nếu như hấn muốn cùng Ái Linh ở chung một chỗ, cô không có bất kỳ một lý do gì để ngăn cản.

Nếu như là người trong cuộc chỉ ra “Người thứ ba”, chẳng lẽ lại không phải là cô sao?

“Nếu như anh muốn ly hôn ____ Em cũng sẽ chấp nhận.” An Tâm Khiết cú đầu, cawnc hặt rằng. “Em không hi vọng dùng hôn nhân để trói chặt anh, như vậy đối với cả anh và em đều không có lợi...”

Trang Minh Tuấn nhẩn lông mày hoang mang. “Em cho rằng hôn nhân của chúng t alf sai sao?”

Đầu hấn đầy sương mù, không rõ tình huống, thế nhưng câu nói của cô, khiến hấn có chút không vui.

Từ hôm qua cho tới hôm nay, hầu như một ngày một đêm làm việc, chính là vì sắp xếp thời gian cho cô một sự kinh ngạc.

Không nghĩ tới sau khi về nhà, lại không biết vì sao lại bị cô bị trách cứ.

“Ngày từ đầu chúng ta kết hôn đã là một sai lầm, đáng nhẽ em không nên đáp ứng anh.” An Tâm Khiết lấy tay lau đi nước mắt, cô cố gắng để mình không bật khóc nức nở.

“Được rồi, mau nói rõ ràng. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Trang Minh Tuấn giơ tay ý bảo cô bình tĩnh.

“Anh còn muốn hỏi em đã có chuyện gì sao?” Lòng của cô như sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, thanh âm lại yếu đuối. “Em đã biết tất cả, đã biết...”

“Em biết gì, lại quyết định muốn ly hôn với anh?” Hấn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Nếu như cô biết hấn muốn làm cho cô kinh ngạc và vui sướng, chẳng lẽ không phải là mừng rỡ như điên?

Chờ một chút!

Về mặt Trang Minh Tuấn trong nháy mắt trở nên nghiêm khắc, gương mặt căng thẳng.

“Anh không biết em là vì con trai hay là vì anh làm khó em mà kết hôn, cho nên ly hôn không quan trọng... Có lẽ ly hôn mới là quyết định chính xác nhất...”

An Tâm Khiết ngừng thở, chịu đựng đau đốn, dùng lý trí để nghĩ ra phương pháp giải quyết vấn đề của hai người.

Làm khó cô? “Là ai” Trang Minh Tuấn bước từng bước, về mặt không vui.

Cô cho rằng hấn yêu ai?

“La Ái Linh.” Nói ra tên này, toàn tâm cô đau đốn, cảm giác lồng ngực mình phồng lên. “Em không muốn tiếp tục lừa dối mình, cũng mong muốn anh không nên lừa tiếp tục lừa dối chính mình... Em biết anh yêu cô ấy, anh vẫn còn yêu cô ấy...”

“Em cho rằng chuyện này là thật?” Tim Trang Minh Tuấn đập mạnh và loạn nhịp trong chớp mắt, hấn liền tức giật nắm chặt hai tay. “Em cho rằng anh còn yêu cô ấy?”

Hấn đã giải thích rõ như vậy, cô cứ nhiên còn tiếp tục hiểu lầm sao!

Hấn đã từng nói với cô, cô tàn bộ không nhớ sao.

Trong mắt cô, một chút tín nhiệm với hấn đều không có!

“Đúng.” An Tâm Khiết cảm thấy toàn thân yếu đuối trống rỗng, hai chân dầm trên vải bông như vô lực. “Anh không nên tiếp tục phủ nhận, em còn biết ngày hôm nay anh_____”

“Em bởi vậy mà muốn ly hôn với anh?” Về mặt hần lạnh băng. “Xem ra trong mắt em, hôn nhân của chúng ta chẳng là gì cả, anh đối với em mà nói, cũng như nhau đều không quan trọng. Cũng không cần cố gắng, cũng không cần giữ gìn.”

Nhìn thẳng vào gương mặt tái nhợt, tiếng nói Trang Minh Tuấn lạnh như băng trong phòng khách.

Thái độ cường ngạnh của hần càng khiến cô thêm khổ sở, nước mắt theo gương mặt ngã nhào.

Không phải như thế! Bất luận là hôn nhân hay là hần với cô mà nói đều rất quan trọng, sở dĩ cô muốn ly hôn, vì cô không thể có được trái tim của hần...

Nhưng những lời này An Tâm Khiết chỉ có thể giữ ở trong lòng, không thể nói cho hần nghe.

Cô cố chấp trầm mặc, làm hần càng thêm tức giận và bất mãn.

Trang Minh Tuấn nhét hai tay vào túi quần, mò lấy một chiếc hộp nguyên bản là một vật phẩm tượng trưng cho hạnh phúc.

Trang Minh Tuấn nhắm mắt, một tia sáng vụt qua. “Anh cho em ba ngày suy nghĩ, sau ba ngày, nếu như em vẫn muốn ly hôn, anh sẽ đáp ứng em.”

“Ba, mẹ, hai người cãi nhau sao?” Tiểu Nhiên đứng trước cửa nhà vệ sinh, xao nhệ đôi mắt nhập nhèm còn buồn ngủ, lo lắng hai người đang đôi co.

“Không có, chúng ta không có cãi nhau.” Trang Minh Tuấn bước nhanh về phía con trai, ôn nhu ôm lấy hần. “Hai ngày không gặp, Tiểu Nhiên có nhớ baba không?”

“Có, Tiểu Nhiên rất nhớ baba!” Ôm cô cha, An Ngẫu Nhiên nhìn mẹ.

An Tâm Khiết lập tức lộ ra nụ cười đối với con trai vẫy tay, mà khi ánh mắt của cô không cẩn thận nhìn qua gương mặt của Trang Minh Tuấn thì cơ thể cô nhất thời trở nên nặng nề.

Đứng tại chỗ, cô yên lặng nhìn bóng lưng cha con họ, ngực đau nhức khiến cô hít thở khó khăn.

Cứ như vậy mà kết thúc sao?

Cuộc sống gia đình của cô, cô và Trang Minh Tuấn còn có Tiểu Nhiên, ba người bọn họ, thời gian tới...

Cô còn chưa kịp lập xong kế hoạch thật tốt về tương lai bag người thì đã kết thúc rồi sao.

Trong ba ngày, An Tâm Khiết và Trang Minh Tuấn đều trong trạng thái chiến tranh lạnh.

Ngoại trừ trước mặt con trai phải biểu hiện mọi chuyện rất tốt đẹp ra, bọn họ không nói với nhau lời nào, cũng không thèm nhìn nhau, thậm chí đem đối phương như người trong suốt.

“Tối này về sớm một chút, anh có chuyện muốn nói với em”. Sau khi chụp xong ảnh quảng cáo, cô nhận được tin nhắn của Trang Minh Tuấn.

“Được.” Cô nhắn tin trả lời, về mặt của cô kiên định ngoài dự đoán của mọi người.

Sửa soạn xong mọi thứ, tẩy trang, cô lập tức bắt taxi về nhà.

Trang Minh Tuấn khó có thể có bữa ăn cơm tối ở nhà, bọn họ nhìn nhau, khi Tiểu Nhiên chăm chú nhìn, cả hai đều hiểu mỉm cười với nhau.

Người một nhà hòa thuận vui vẻ ăn xong bữa tối, Trang Minh Tuấn ngồi trên thảm chơi đồ chơi cùng Tiểu Nhiên, xem phim hoạt hình, chín giờ đưa Tiểu Nhiên đi ngủ.

Chờ hần đi ra từ phòng con trai, An Tâm Khiết đã pha hai cốc cà phê, ngồi trên sofa, nhàn nhã ăn táo. Lòng mảy Trang Minh Tuấn nhăn chặt, ánh mắt sắc bén đảo qua bộ dáng xinh đẹp mỹ lệ của cô, khuôn mặt hần bình tĩnh còn chút mệt mỏi đi vào phòng khách. “Lo lắng sao?” Hần tựa sát vào cánh cửa, duỗi thẳng hai chân.

“Đã suy nghĩ kỹ.”

Cô vừa nói vừa đưa tay cầm túi hồ sơ, rút ra một tờ giấy mỏng.

“An Tâm Khiết, em ____” Sắc mặt Trang Minh Tuấn trong nháy mắt đại biến.

“Em làm sao?” Cô đứng lên, đi tới trước mặt hắn, mỉm cười đặt tờ giấy vào tay hắn.

“Em đã suy nghĩ kỹ, xác định muốn làm như vậy?” Hắn không nghĩ tới, cô cứ nhiên lại quyết tâm ly hôn.

Hắn cho cô lựa chọn nhưng hắn tuyệt đối cô lại lựa chọn phương án này!

“Chẳng nhẽ đây không đúng với mong muốn của anh sao?” Cô ngược mắt lên, anh mắt trong trẻo nhìn hắn.
“Vậy còn anh? Anh quyết định kí tên chứ?”

“Anh chưa hề nghĩ như vậy.” Khuôn mặt Trang Minh Tuấn nhăn lại. “Trong mắt em, hôn nhân của chúng ta không đáng một đồng sao? Em muốn nhanh chóng kết thúc cuộc hôn nhân này sao?”

“Vậy anh kì vọng cái gì?” An Tâm Khiết thu hồi nụ cười, vẻ mặt bình tĩnh. “Anh không nói cho em biết, em biết thế nào được?”

“Anh không nói, em sẽ không biết sao?” Thân thể hắn cứng nhắc.

“Anh...” Hắn cho cô ba ngày suy nghĩ, là mong muốn cô phát hiện tâm tư của hắn, không nên tiếp tục trốn tránh tình cảm của hắn, cũng không nên không tin tưởng hắn!

Lòng ngực Trang Minh Tuấn phập phồng, những lời mềm yếu đó, bị chặn trong cổ họng hắn.

Xem ra, kế hoạch này của hắn chẳng những không đạt được kết quả mà còn làm ọi chuyện xấu đi.

Có lẽ hắn thực sự đánh giá cao địa vị của mình đối với cô, sai lầm khi cho rằng cô có tình cảm với hắn.

Nhìn tờ đơn ly hôn trên bàn, sự tức giận trong người Trang Minh Tuấn tăng vọt lên.

“Nói đi, anh rốt cuộc kì vọng em sẽ như thế nào?” An Tâm Khiết không buông tha tiếp tục hỏi hắn một lần nữa.

“Chuyện anh kì vọng còn quan trọng sao? Nếu em đã quyết định____” Hắn muốn cầm tờ đơn ly dị, nhưng đột nhiên nắm tay. “Anh đáp ứng em, anh sẽ ký tên. Thế nhưng, đó không là kỳ vọng của anh.”

Trang Minh Tuấn quay đầu, không muốn nhìn mặt cô.

Có phải hắn đã mua dây buộc mình hay không, hắn đã quá tự tin? Nhưng hôm nay, đâm lao thì phải theo lao, muốn thể hiện nội tâm yêu thương với cô, rồi lại nghĩ tất cả đã quá muộn...

“Thật sao?” Cảm thấy hắn cả người cứng ngắc, ánh mắt của cô mềm mại một chút. “Em thật không ngờ anh sẽ đáp ứng em đúng không?”

Trang Minh Tuấn thở sâu, cúi đầu xuống, chăm chú nhìn cô. “Em đã biết rõ.” Cô hắn là hiểu tâm tư hắn.

An Tâm Khiết chậm rãi lắc đầu. “Chính anh không chịu nói cho em biết...”

Cô thở dài. “Anh nói đi, sao lại khó khăn như vậy? Anh đã không muốn ly hôn với em, vì sao lại để em lựa chọn? Nghe anh nói như thế, anh có biết em đã rất đau khổ, rất thương tâm, thậm chí cảm thấy cả thế giới đều tan vỡ...”

“Tâm Khiết...” Giọng nói của nàng bi thương khiến ngực hắn cứng lại.

“Em nói như vậy... Là có ý tứ gì?” Hắn khẩn trương đến mức tay đổ mồ hôi.

“Em có thể xé bỏ đơn ly hôn, coi như nó chưa từng tồn tại.” Khẩu khí của cô thật thận trọng. “Nói cho em biết, anh yêu em sao?”

Trong mắt Trang Minh Tuấn hiện lên tia hoang mang, tốc độ tim đập ngày càng tăng theo ánh mắt chăm chú của cô, thật nhanh thật nhanh, hắn nắm chặt hai tay, muốn trả lời ngay câu hỏi của cô, nhưng đôi môi của hắn không chịu mở ra.

Bầu không khí khẩn trương lan tràn giữa hai người.

An Tâm Khiết có chút thất vọng cúi mặt xuống, nhưng vẫn thản nhiên nói. “Anh không muốn nói. Đã đến tình trạng này, anh vẫn không muốn nói... Nhưng là em rất yêu anh, rất rất yêu anh.”

Mi mắt khẽ động, nước mắt bị thương rơi xuống.

Cô đã cố gắng ép buộc hần, nhưng hần lại không có chút biểu hiện.

“Em ... Yêu anh?” Trang Minh Tuấn ngừng thở. “Vậy tại sao em lại nói với anh, em muốn ly hôn với anh?”

“Anh không hiểu? Anh đương nhiên không hiểu!” Cô chậm rãi lùi lại, nước mắt thất vọng, mệt mỏi không ngừng trào ra. “Bởi vì em yêu anh, cho nên mới muốn trả tự do cho anh, cho anh đi tìm hạnh phúc của mình!”

“Hạnh phúc của anh chính là em!” Cô không ngừng lùi về phía sau mà hần thì kiên định tiến từng bước lại gần cô.

“Anh không nói, em sao biết được?” Cô lấy tay lau mạnh những giọt nước mắt.

“Thì mọi chuyện đến nông nổi này, em cũng đã dùng dợ ly hôn để ép anh, nhưng anh lại không hề biểu hiện gì, nói gì!” An Tâm Khiết càng nghĩ càng ủy khuất.

Trang Minh Tuấn nắm chặt đôi vai lạnh run rẩy của cô, nhìn gương mặt đầy lệ ủy khuất của cô, hần không biết phải làm thế nào.

“Sao anh có thể làm thế với em? Rõ ràng anh đang chuẩn bị một niềm vui lớn cho em, nhưng lại dùng ly hôn uy hiếp em! Anh biết rõ em vốn không có chút tự tin nào cả, em luôn sợ hãi anh sẽ rời xa em và Tiểu Nhiên... Nhưng lại dùng biện pháp đó, bức em thừa nhận em yêu anh...”

Lông mày Trang Minh Tuấn nhăn chặt lại. “Em biết anh đang chuẩn bị một niềm vui lớn cho em? Làm sao mà em biết được?”

“Em đã gặp Ái Linh!” Cô mở miệng, đột nhiên lại giận dữ ra sức đâm vào ngực hần. “Anh là đồ tồi! Bởi vì anh muốn ly hôn với em, em nghĩ anh rất yêu cô ấy cho nên đi gặp cô ấy muốn giải thích chuyện năm năm trước, nói cho cô ấy biết anh luôn yêu cô ấy_____”

“Vợ.” Trang Minh Tuấn như hóa đá, cả người bất động.

Mặc kệ có phải An Tâm Khiết hiểu lầm hần hay không, tấm lòng cô đối với hần thật sự khiến hần cảm động.

“Thế nhưng Ái Linh lại nói, cô ấy là trợ lý của nhà tài trợ, thừa dịp nghỉ ngơi, anh lôi cô ấy đi vào cửa hàng châu báu xem nhẫn cưới, mong cô ấy giúp cho ý kiến_____” An Tâm Khiết ngược mắt lên, ánh mắt tàn bạo nhìn hần.

Vừa nghĩ đến cuộc đối thoại giữa cô và Ái Linh, cô tức giận đến nghiến răng, nghiến lợi!

“Cô ấy tàn bạo nói cho em biết, em hoàn toàn hiểu lầm! Anh căn bản là không thương cô ấy, chuyện của năm năm trước, anh cũng đã giải thích rõ ràng với cô ấy, cô ấy còn nói, em không cần phải để ý đến quá khứ, bởi vì hiện tại anh đang chuẩn bị một món quà lớn cho em, muốn đưa em đi Khẩn Đình, chuẩn bị cầu hôn cô_____chân chính cầu hôn... Vì muốn có hai ngày nghỉ mà mới đi làm một ngày một đêm...”

An Tâm Khiết thật muốn giơ chân đạp hần, nhưng lại không nỡ.

Hần thành thật đối với Ái Linh, nhưng lại luôn bảo mật đối với cô, còn muốn bức cô, giả trò bắt cô lựa chọn có ly hôn hay không, khiến cho cô không thể ngủ được, suy nghĩ rất nhiều, đau khổ gần chết!

“Cô ấy... Đã nói hết tất cả cho em...” Hần còn đang chuẩn bị mà.

Để đảm bảo mọi thứ phải thật hoàn mỹ, muốn khiến cô thật cảm động, hần không chỉ chuẩn bị cầu hôn, còn chuẩn bị một hôn lễ thật lớn.

“Quan trọng không phải là cô ấy nói cho em biết, mà là anh nói cho cô ấy! Em mới là vợ của anh, nhưng anh lại cứ vòng vèo, không chịu thẳng thắn với em!” An Tâm Khiết đẩy tay hần ra, giận dữ cắn chặt môi.

“Em cũng không thắng hẳn anh...” Nghe những lời cô nói, cảm giác mừng như điên ngập tràn trong lòng hắn.

Cô đã nói với hắn! Cô đã nói cô yêu hắn!

“Cho dù em có dùng đơn ly hôn uy hiếp anh, nhưng anh... anh không chịu nói... Anh rốt cuộc có muốn em ở trong cuộc sống hay không, rốt cuộc là yêu em không? Chỉ đơn giản ba chữ, anh đều không thể thắng hẳn nói cho em biết...” An Tâm Khiết tiếp tục đánh vào vai hắn, trái tim đầy ủy khuất khổ sở bao lâu được trút hết ra.

“Cho nên vừa nãy ____” hắn như bình tình ngộ, nắm hai tay của cô. “Em đang trả thù anh sao? Bởi vì anh muốn bức em nói ba chữ đó cho nên em mới dùng cách của anh để trả thù anh sao?”

“Thế nào? Không thể sao?” An Tâm Khiết nheo mắt lại, nước mắt còn đọng ở khóe mắt, nhưng cô vẫn dùng ánh mắt lợi hại nhìn hắn.

“Có thể, đương nhiên có thể!” Nụ cười phát ra từ nội tâm Trang Minh Tuấn. “Sau này, mặc kệ em muốn trả thù thế nào, đều được cả!”

“Anh còn cười được?” Hai tay bị hắn giữ, cô không thể làm gì khác ngoài giơ chân đá nhẹ hắn một cái.

Trang Minh Tuấn hơi mạnh tay kéo cô vào trong lồng ngực, dùng hai tay ôm chặt lấy cô. “Anh rất vui, thực sự rất vui.”

“Em mới không vui...” Lá đơn ly hôn ở trong tay cô, phút chốc bay xuống mặt đất.

“Hóa ra chúng ta đều yêu nhau.” Về mặt hắn hạnh phúc. “Chúng ta đều sợ bị cự tuyệt cho nên mới dò xét đối phương, không dám thắng hẳn. Nhưng cuối cùng... Anh đã bị bại dưới tay em, bại bởi em đã yêu anh.”

“Anh không có thua, là em thua.” An Tâm Khiết ở trong lòng hắn nhẹ nhàng cựa quậy, rồi tựa đầu vào ngực hắn

Quên đi, người nào nói trước thì có quan trọng gì?

Cho dù hắn không chịu nói, chỉ cần cô hiểu rõ hắn cũng yêu cô là tốt rồi.

Còn việc ai yêu ai hơn, sẽ không cần nghĩ đến nữa...

“Không, em đừng cảm hơn anh, thắng hẳn hơn anh, ngay cả mở miệng nói em cũng nói trước anh, em thắng là xứng đáng.” Khóe miệng hắn cười nói ra những lời sủng ái. “Anh tốt như vậy sao? Lại khiến cho em yêu anh.”

Hắn hiểu rõ cô cũng có kiêu ngạo của cô, nhưng vì hắn mà cô đã buông sự kiêu ngạo đó ra.

Đúng như cô nói, chỉ là ba chữ, vậy mà có bao nhiêu trắc trở, có cần phải khổ tâm như thế không?

“Anh thật là xấu!” Cô đánh nhẹ hắn, ánh mắt ôn nhu như nước. “Em yêu anh như vậy, còn có biện pháp nào sao? Chỉ có thể bị anh bá đạo, chỉ có thể bị anh khi dễ...”

“Anh yêu em.” Trong ý nghĩ của cô, hắn yêu thương nhìn cô, Trang Minh Tuấn rất tự nhiên nói ra ba chữ đó.

An Tâm Khiết như ngừng thở. “Cái gì? Lập lại lần nữa! Em không có nghe rõ.”

“Anh yêu em, vợ à.” Ánh mắt hắn sâu sắc, thanh âm kiên định. “Mặc kệ kiếp này hay kiếp sau, anh đều sẽ yêu em, mãi mãi yêu em.”

“Vâng...” Cô gạt đầu, nước mắt trào ra.

Biểu tình Trang Minh Tuấn trịnh trọng, hắn hơi buông cô ra, đưa tay lấy trong túi quần một chiếc hộp châu báu hình vuông. An Tâm Khiết lau nước mắt nhìn tay hắn.

“Tuy rằng như vậy thiếu lãng mạn, cũng không phải trong khách sạn ở Khẩn Đình, nơi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau để trao nhẫn cho em... Nhưng bây giờ anh đã biết rõ, hình thức vốn không quan trọng, quan

trọng là chúng ta thật tình yêu thương nhau.” Trang Minh Tuấn mở hộp, từ bên trong lấy ra một chiếc nhẫn vàng cũ.

“Cái này, không phải là chiếc nhẫn anh chọn mất nửa ngày mà là chiếc nhẫn khi bà nội mất để lại cho anh. Tuy bà nội không nói gì, nhưng anh nghĩ, bà nội muốn anh trao chiếc nhẫn này cho cháu dâu...” Trang Minh Tuấn nâng bàn tay thon dài của An Tâm Khiết, hẩn thật khấn trượng.

Trong lòng tràn đầy vui mừng và cảm động, An Tâm Khiết nhìn hẩn đem nhẫn đeo vào ngón áp út của cô.

Đây là vật đính ước của cô, là vật tượng trưng cho sự cho lời thề sẽ mãi ở bên nhau.

“Hình như hơi to, kiểu dáng cũng cũ ...” Giọng nói Trang Minh Tuấn có chút tiếc nuối. “Anh đã chọn được một kiểu rất đẹp, anh định mang chiếc này đi chế tác lại...”

“Ai nói cũ? Em rất thích!” An Tâm Khiết lập tức rút tay về, nhìn kĩ bảo bối trên tay. “Đây là của bà nội để lại, nếu như đem chế tạo lại thì sẽ không còn ý nghĩa nữa.”

Vợ hẩn là một người thiện lương, am hiểu lòng người, ăm áp tri kỉ, một người thật tốt, tâm hồn cao quý ... Cho nên mới có thể bao dung hẩn, yêu thương hẩn.

Ánh mắt Trang Minh Tuấn đem An Tâm Khiết nhìn mình, dùng tràn ngập nhu tình nhìn cô, nhìn đôi mắt dịu dàng đắm lệ của cô, cúi đầu, hẩn hôn lên nước mắt của cô.

Bọn họ ôm nhau thắm thiết, đôi môi ăm áp của hẩn lướt qua gương mặt cô, chóp mũi, thẳng đến đôi môi anh đào của cô.

Khi hai đôi môi sắp chạm nhau, hẩn nhẹ nhàng nói, hẩn hứa hẹn, cũng như lời thề...

Tình cảm, tâm hồn của bọn họ, tương lai, chỉ có thể dùng một từ để hình dung suốt đời bên nhau. Trang Minh Tuấn ôm lấy người vợ yêu thương của mình đi về phía phòng ngủ của họ.

Ban đêm buông xuống, che đi một màn kiều diễm, nồng nhiệt.

Khi tình yêu của họ kết hợp làm một, thân thể hòa hợp làm một cũng là lúc tương lai hạnh phúc của bọn họ, trải dài trên những bước đi của họ _____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-cong-mot-bang-ba>